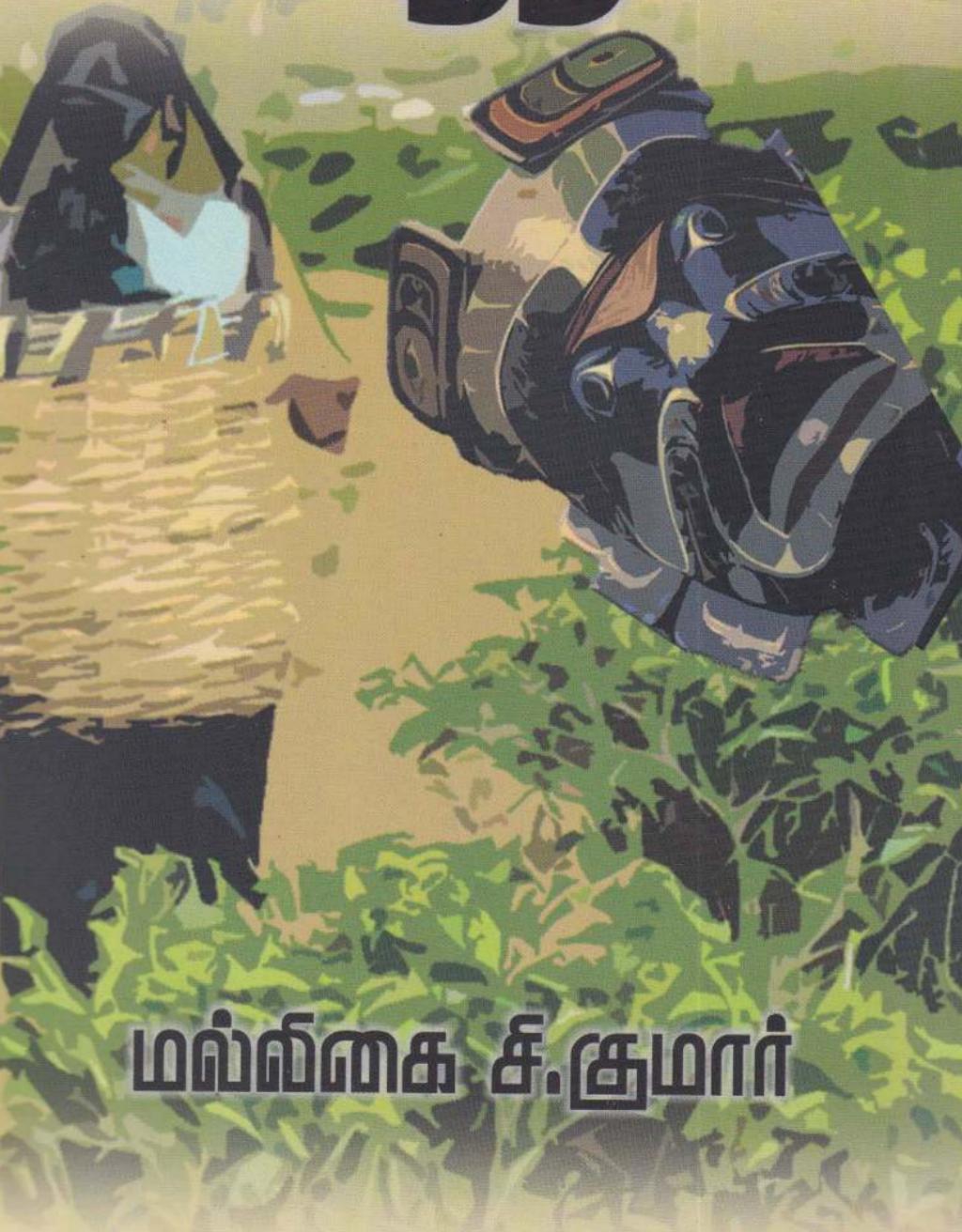

வெட்டுளை

மல்விகை சி.குமார்

அன்பளிப்பு
அல்லாஜ் ஹாஸில் உமர்
34, இரண்டாம் மாடி,
முன்றாம் குறுக்குத் தெரு
கொழும்பு 11.

வேடத்தனம்

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

மாடும் வீடும்

கவிதைத் தொகுப்பு

கிறிஸ்தவ தொழிலாளர் சமீகாதரத்துவம். வெளியீடு.

அட்டன். 1995

மனுவியம்

சிறுக்கைத் தொகுப்பு

சாரல் பதிப்பகம்.

கொட்டக்கலை. 2012.

2019 கொட்டே கையெழுத்துப் போட்டியில் சிறந்த
சிறுக்கதைத் தொகுப்பாக தெரிவு செய்யப்பட்ட தொகுப்பு.

வேட்டுனம்

மல்லிகை சி. குமார்

எஸ். கொட்டே சுகோதரர்கள் பிரைவேட் லிமிட்டெட்

First Print - 2020

Vedaththanam

© Mallikai C.Kumar

ISBN 978-624-00-0515-9

Page setting & Cover Design by
Memonkavi

Published by

S. Godage & Brothers (Pvt) Ltd.

661/665/675, P. de S. Kularatne Mawatha, Colombo 10, Sri Lanka.

Printed by

Chathura Printers

69, Kumaradasa Place, Wellampitiya, Sri Lanka.

22602/6794/250

முதற் பதிப்பு: 2020

வெடத்தனம்

© மல்லிகை சி.குமார்

ISBN 978-624-00-0515-9

கணனிப் பதிவு மற்றும் அட்டை வடிவமைப்பு

மேமன்கவி

வெளியீடு

எஸ். கொடகே சுகோதரர்கள் பிரைவேட் லிமிட்ட்ட்
675- பி. எஸ். குலரத்ன மாவத, கொழும்பு - 10.

அச்சகம்

சதுர அச்சகம்

69- மொரதாஸ் பிளேஸ், வெல்லம்பிடிய.

22602/6794/250

சமர்ப்பணம்....

இந்த மல்லிகையோடு
இல்லறத்தில் இணைந்த ரோஜா
தாரமாக மட்டுமல்ல; தாயாகவும் இருந்தாள்.
வாழ்க்கைத் துணையாக இருந்தவள்
என் எழுத்துக்கும்
துணையாக வாழ்ந்தாள் - இன்று
மல்லிகை வாடி நிற்க... அந்த
ரோஜா உதிர்ந்தேவிட்டது.
இந்த சிறு படைப்பை அந்த
ரோஜாவிற்காக சமர்ப்பணம்
செய்கிறது மல்லிகை...

முன்றுரை

- மு.சிவலிங்கம்

மலையகச் சிறுகதைத்தளத்திலும் மலையகக் கவிதைத் தளத்திலும், மலையக ஓவியத்துறையிலும், படைப்பாளர் மல்லிகை சி. குமார் அவர்களுக்கு பிரதான இடமுண்டு.

மலையக இலக்கியம் என்பது பாட்டாளி வர்க்க இலக்கியமாகும். இங்கே மரபு ரீதியிலான படைப்பிலக்கியப் பண்புகள் என்றும் வாசகன் ரசிக்கும் வண்ணம் வாசிப்பதற்கேற்ற ஏழத்து நடைகள் என்றும், அழகியல் என்றும் யுக்திகள் என்றும் இலக்கிய அட்டுழியங்கள் புரிந்துக் கொண்டிருக்கும் கதைச் சொல்லிகள் மத்தியில், அவர்களின் கோட்பாடுகளைத் தகர்த்தெறிந்து, மக்களின் வாழ்வு நிலையை ஆதங்கத்தோடும், ஆவேசத்தோடும் இவர் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார். இவரது புதிய செல்லிந்றிக்காகவே இவரது படைப்புக்களுக்கு வாசகப் பெருமக்கள் வரவேற்பைத் தந்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

குமாரின் கதைகள் எல்லாமே தகவல் நிறைந்தப் பதிவுகளாகும். தொழிலாள மக்களின் பாமரத்தனங்கள் அந்தப் பாமரத்தனங்கள் எப்படியெப்படியெல்லாம் அதிகார வர்க்கங்களாலும், சமூக வஞ்சகர்களாலும் பலியெழுக்கப் படுகின்றன.. என்பதுபற்றியும் அதே கதை மாந்தர்கள் புரிந்துக் கொள்ளும் மொழியிலேயும், அதே கதை மாந்தர்கள் தங்களை உணர்ந்து வெகுண்டெழுவது பற்றியும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்.

உழைக்கும் மக்களைப் பற்றியே அவரது படைப்புக்கள் யாவும் ஒரு பெறுவதற்குக் காரணம், அவர் தொழிலாளி யாகவும் அவர்களுடன் பின்னிப் பினைந்து வாழ்ந்த தாலேயே எனலாம்.

குமார், க.பொ.த. சாதாரண தரம் சித்தியடைந்து, விலங்கு மருத்துவமனையில் தொழில் புரிந்து வந்தார். துரதிஸ்ட வசமாக தோட்டத் தொழிலாளியாக வேலை செய்யும் அளவுக்கு பொருளாதாரச் சூழ்நிலைகள் உருவாகியமை, அவரது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட துரதிஸ்டமாகும்.

குமார் தனது சிறுகதைப் படைப்பிலும் சரி, கவிதைகளிலும் சரி, வேலியே பயிரை மேயும் கதையாக, சொந்த மக்களுக்கு பணி செய்ய வந்தோமென வஞ்சனை செய்யும் பிழைப்புவாதிகளையும், தொழிற்சங்கவாதிகளையும், அரசியல்வாதிகளையும். கடுமையாக விமர்சனம் செய்திருப்பார்.

இவ்வாறு மக்களின் பக்கம் நின்று, மக்கள் பிரதிநிதியாக, எதிரிகளுக்கு எதிராகக்குரல் கொடுத்து எழுத முற்பட்டதால், பல எதிர்ப்புக்களையும் இந்தப் படைப்பாளர் சந்தித்துள்ளார்.

இவரது படைப்புக்களில், மலையக மக்களின் சுக துக்கங்கள் நிறைந்த வாழ்வியலை முழுமையாக தரிசிக்க முடியும்.

பிறவி ஆற்றலாக ஓவியராகவும், கவிஞராகவும், கதைஞராகவும் ஆளுமை கொண்ட குமார், சிறந்த நாடக ஆசிரியராகவும், நாடகக் கலைஞராகவும் செயல்பட்டவர்.

மலையக படைப்பாளர்கள் மத்தியில், நிறைய கவிதைகள், கதைகள் எழுதியவர் என்று ஆய்வு ரீதியாகக் கூறலாம். இவரது மாரும் வீரும் கவிதைத் தொகுதி மலையக அரசியல் வாதிகளின் மத்தியில் பெரும் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது எனலாம். இவரது முதல் சிறுகதை தொகுப்பான மனுஷியம் பரவலாகப் பெரும் பாராட்டைப் பெற்றிருந்தது.

இம்முறை கொடுகே வெளியிட்டு நிறுவனத்தின் மூலம் பதிநான்கு கதைகளுடன் வெளிவந்திருக்கும் மல்லிகை சி.குமாரின் வேடத்தனம் என்ற இத்தொகுப்பு மலையகப் படைப்புகத்துக்கு கிடைத்திருக்கும் இன்னுமொரு பெருமைக்குரிய வரவாகும்.

மலையக அரசியலை இலக்கியமாக்கியவர்

- கே.பொன் ஞுத்துரை

மலையகத்தில் தொழிற்சங்க அரசியலைத் தன் படைப்புகளில் மிக லாவகமாக உள்வாங்கி அதனை இலக்கியம் ஆக்கி மலையக இலக்கியத்தில் தனித்துவமாக வெற்றி பெற்ற படைப்பாளி.

மல்லிகை சி. குமார் தொழிலாள வர்க்கச் சூழலிலிருந்து தன்னைப் புடம் போட்டு கொண்ட படைப்பாளி. அறிவு ஜீவிகளினதும் உயர்ந்த இலக்கியவாதிகளினதும் பந்தாக்களையும் பாவலாக்களையும் தன்னை அண்ட விடாத, தன் மண்ணின் ஆத்மாவோடு தன்னைக் கரைத்துக் கொண்ட படைப்பாளி.

நீண்ட காலமாக மலையக இலக்கிய உலகில் இயங்கி வருவர். ஏலவே இவரது முதலாவது மனுஷியம் எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பை மறைந்த மலையக எழுத்தாளர் சாரல் நாடன் தனது சாரல் வெளியீடாக வெளியிட்டார். இன்னும் பல தொகுப்புகளை வெளியிடும் அளவுக்கு எழுதி வைத்திருக்கும் இவரின் அடுத்த தொகுப்பினைப் பலரின் ஒத்துழைப்புடன் தயார் செய்து கொண்டிருந்த தருணத்தில், கொடகே புத்தக நிறுவனம் நடத்திய கையெழுத்துப் போட்டிக்கான அறிவித்தல் வெளிவந்தது. அப்போட்டிக்கு அனுப்பப்பட்ட இத் தொகுப்பு மல்லிகை சி.குமாரின் ஆற்றலின் காரணமாக அப்போட்டியில் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்பாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட மகிழ்ச்சியான செய்தியினை நண்பர் மேமன்கவி தெரிவித்தார்.

அதன் பிரகாரம் இத் தொகுப்பினைத் தம் வெளியீடாக வெளியிடும் கொடகே நிறுவனத்திற்கு மலையக இலக்கிய உலகின் சார்பாக நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

மல்லிகை சி. குமார் அவர்கள் இன்றைய நிலையில் சுகவீனமான சூழலில், அவருக்கான கொட்டே கையெழுத்துப் பிரதிக்கான பரிசும், இந்த நூல் வெளியீடும் மகிழ்ச்சியையும் உற்சாகத்தையும் தந்து, மேலும் படைப்புகளை நமக்குத் தரவும், அவர் தேக ஆரோக்கியம் பெறவும் வழிவகுக்கும் என்பதே எமது எதிர்பார்ப்பு.

நாலாசிரியர் உரை

மல்விகை சி. குமார்

“ஒத்தனையோ முறை வந்திட்டேன் இந்த முறையாவது உன் ககைகளைக் கொடு! இந்த வாய்ப்பை தட்டிக்கழிக்காதே” என்று என்னை நெம்பு நெம்பிபென்று நெம்பி இந்த தொகுப்பை வெளிவர முயற்சித்தவர் படைப்பாளி மு.சி.வெளிங்கம் அவர்கள் தான்.

சிற்றேநுகள், தேசிய தழிம் ஏருகள் என்று பலவற்றிலும் என் சிறுக்கதைகள் வெளிவந்திருந்தாலும் சிறுக்கதை தொகுப்பென வந்தது மனுசியம் மட்டும்தான். அதிலிருந்து நீண்ட நாட்கஞக்குப்பிறகு இந்த வேடத்தனம் தொகுதிதான் வெளிவருகின்றது. ஏற்கனவே என் ககைகளை வாங்கிக் கொண்ட போனவர்கள் பறக்கவிட்டார்களோ, இருட்டிடப்பு செய்தார்களோ தெரியவில்லை. எதையும் திருப்பியும் ஓப்படைக்கவில்லை..

எனவே யாரையும் நம்பி ஓப்படைக்க முடியாத ஒரு பய உணர்வும் என்னுள் இருந்தது. எனவே வேடத்தனம் இத் தொகுப்பின் தலைப்பு மட்டுமல்ல பலரும் என் முன் வேடத்தனம் காட்டியதுமுண்டு. எனவே இத் தொகுப்பில் உள்ள ககைகள் வெறும் கற்பனையால் மட்டும் விளைந்தவைகள் அல்ல, நான் கண்ட, நானே பாதிப்புற என் தொழிலாள தோழர்களின் பாதிப்பும், வெறுப்பும், வீரமும் அவர்கள் கொண்ட மனித நேயமும் மீட்சி பெற வேண்டும் என்ற துடிப்புகளும் இக் ககைகளில் அடங்கியிருக்கின்றன.

எழுதி குவிக்க வேண்டும் என்பதற்காக எதையும் எழுதாமல் இதைதான் எழுத வேண்டும் என் தொழிலாள தோழர்களுக்கு எப்படியும் இதை சொல்ல வேண்டும் என்பதில் என் கவனம் எப்பொழுதும் உண்டு. எனவே அவர்தம் வாழ்நிலை சூழலை

சுற்றியே நடக்கும் நிகழ்வுகள் இதில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இதில் முக்கிய பங்கு என் மனைவி சரோஜாவுக்கும் உண்டு.

தொழிலாளிகள் பேசிக்கொள்ளும் பல வழக்குச் சொற்களை எனக்கு சொல்லிக் கொடுத்தவரே அவள்தான்.நான் கை எழுத்தில் எழுதிய பிரதிகளை வாசித்து அவள்தான் இது சரியாக இருக்கின்றது என்று சான்றுகள் கூறுவாள். ஏன் நான் விட்ட பிழைகளையும் திருத்துவானே. ஆனால் இந்த தொகுப்பு வெளிவரும் வேளையில் அவள் இல்லையே என்கின்றபோது என் கண்ணீர் இதன் ஏடுகளை நடைக்கின்றது...

இத் தொகுப்பு வெளிவருவதற்கு துணை நின்ற திரு. மேமன்கவி அவர்களுக்கும், திரு. பொன்னுத் துரை அவர்களுக்கும், திரு மு.சிவலிங்கம் அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். மற்றும் கொட்கே வெளியிட்டு நிறுவனத்துக்கும் என்மீது ஆதரவு நல்கும் அனைவருக்கும் என் கதைகளை வெளியிடும் சஞ்சிகை மற்றும் மாதவார தேசிய இதழ்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

அன்புடன்

பெரிய மல்லிகைப்பூ தோட்டம்,

தலவாக்கலை.

மல்லிகை சி. குமார் மலையக மண்ணில்
கால்பதித்த, தன்னை அம்மண்ணில்
விதைத்த, மலையக மண்ணை சுவாசமாய்
கொண்ட ஒரு படைப்பாளி.

-மீமண்கவி

ஒள்ளீ....

ஓரு கல்லறையைத் தேடி.....	15
வேடத்தனம்.....	31
மீசை.....	41
மணிக்கதவு.....	53
போதுமடி தாயிய.....	61
வெட்டி.....	69
ஐ வவ் யூ.....	76
இகுவும் ஓரு முழக்கம.....	86
இகுவும் ஓரு திருவிழா.....	96
ஆயிரம் ரூபா.....	105
கொழுந்து மாலை.....	115
பதுவெள்ளம்.....	126
ஓரு வாழைக்கன்று.....	135
தேங்காய்.....	142
தூரத்து உறவு.....	154

ழூரு கல்லறையைத் தேடி

மிழை பெய்கிறது. சாரல் கண்ணாடியில்பட்டு வடிவது... யாரோ... வாய்விட்டு அழுமுடியாமல் கண்ணீர் மட்டும் விடுவது போல இருக்கிறது.

ஏப்ரல் நூப்பகுதியில் அல்லது மே மாதம் ஆரம்பத்திலேயே தொடங்கி விடும் பருவ மழை இம்முறை காலம் தாழ்த்தி ஜனில் தான் பெய்யத் தொடங்கி இருக்கிறது.

ஆனி, ஆடி, ஆவணி.... இனித் தொடர்ந்து மழைதான். மழையும் காற்றும் இடியும் மின்னலும்... ஆற்றில் வெள்ளம் பெருக்கெடுப்புத்தான்.

மரங்கள் முறிந்து... அல்லது வேரோடு சாய்ந்து... மின்சாரக் கம்பங்கள் உடைந்து... கம்பிகள் அறுந்து... சாலைகள் உடைப்பேற்பட்டு போக்குவரத்து தடையும், மண்சரிவு ஏற்பட்டு வீட்டோடு குரும்பங்களை அள்ளிக்கொண்டு போகும் அவலம்... காற்றில் கூரைத் தகடுகள் பட்டங்களாகி... சுவர் இடிந்து... கடந்த காலங்களில் மழையால் ஏற்பட்ட சிதைவுகளை நினைத்துப் பார்த்தவனாய் நீர் வடியும் சன்னல் கண்ணாடியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

தேயிலைத் தொழிற்சாலையில் இயந்திரங்களோடு இயந்திரமாக ஒய்வின்றி உழைக்கும் தொழிலாளர்களோடு தொழிலாளியாக இருந்து... அவர்களின் சுக்துக்கங்களில் பகிர்ந்து - வாழ்ந்த அந்த வாழ்க்கையை விட்டு விட்டு...

இப்படிக் குரு குருவென்று ஒதுக்கிவைத்தவன் போல நிற்கின்றேனே.... என்பதை என்ன என்கு என்னவோ போல இருந்தது. யாராவது ஒருவர் பேச்சுத் துணைக்கு வரமாட்டாரா என்ற ஏக்கம்.

அதே நேரம் யாரோ முன் கதவைத் தட்டும் ஒசை.

பெக்டரியில் வேலை முடித்துவிட்டு வரும் என் மகனவி அல்லது டெக்னிக்கல் கிளாக்குப் போய்விட்டு வரும் மகனாக இருக்கலாம்...?

போய்க் கதவைத் திறக்கின்றேன். தோட்டத்துத் தபால்கார அருளாந்து விரித்த சூடையை மடக்காமல் நிற்கின்றான்.

“அட நீதானா...? இந்த ஒரு வாரமா உன்ன இந்த பக்கமே காணக்கிடைக்கலையே? என்றேன்.

“எனக்கு எங்க நேரங்கிடைக்கிறது. தபால் கந்தோருக்கும் எஸ்டேட் ஆபிஸ்க்கும் ஓடு ஓட்டியாரவே எனக்கு நேரம் சரியா இருக்கே. இந்த வருஷத்தோட் சரி அப்புறம் நானும் பென்ஜன் எடுத்துக்கிட்டு ஒங்கூட் உட்கார்ந்திர வேண்டியது தான்” என்றவனை.

“வா உள்ள வந்து பேசு - சாரல் அடிக்கிதுதானே” என்று அழைத்தேன்.

“இந்தாப்பாரு பாண்டி, பேசிக்கிட்டு இருக்கவெல்லாம் எனக்கு நேரமில்ல. இந்த தபாலை கொடுத்துட்டு போகலாமின்னுதான் இப்ப ஓடுவந்தேன். காலையில இந்த தபாலைக் கண்டதும் தூக்கிக்கிட்டு ஓடுவரத்தான் துடிச்சேன். ஆனா... அதுக்குள்ள லோவர் டிவிசன் துரைப்பங்களாவுக்கு ஒரு பார்சல் இருக்கு கொண்டுபோய் கொடுத்துட்டு வான்னு அனுப்பிட்டாங்க. இதையாருக்கையில்யாவது கொடுத்து அனுப்பலாமின்னு நினைச்சாலும் - எனக்கென்னவோ... நானே உன் கையில இந்த லெட்டரைக் கொடுக்க வேணுமின்னு ஆசை...” என்று சொன்ன அருளாந்துதன் சட்டைப் பையில் இரண்டாக மடித்து வைத்திருந்த ஒரு வெளிநாட்டுத் தபாலை என்னிடம் நீட்டினான்.

“என்ன வெளிநாட்டு தபாலா... எனக்கு யாரு வெளிநாட்டில இருந்து போட இருக்கா?”

என்ற சந்தேகத்தோடு இது எனக்குத் தானா என்ற சந்தேகத்தில் முகவரியைப் பார்த்தேன்.

எம்.ஆர்.பரமவிங்கம். ஆங்கிலத்தில் கடப் செய்யப்பட்டிருந்த அந்த பெயரைப் பார்த்ததுமே எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம். இந்தப் பெயருக்குரிய எங்க அப்பா இறந்து பதினெண்து ஆண்டாகிவிட்டது.இப்பொழுது அவருக்கொரு கடிதமா? அதுவும் வெளிநாட்டுக் கடிதமா...?

கடிதத்தின் இடது பக்கம் பார்த்தேன்.

அனுப்பியவரின் பெயர்... ஜோர்ஜ் ஸ்ட்வர்ட் - லண்டன்... என்றிருந்தது.

நான் வியப்போடு அருளாந்தை நோக்க...

அவன் என் மனநிலையைப் புரிந்து கொண்டவன் போல...

“காலையில் தபால் கந்தோரில் இருந்து நான் கொண்டு வந்த தபால் கட்டைப் பிரித்துப் பார்த்த பெரிய கிளாக்கர்... இந்த தபாலைப் பார்த்துவிட்டு இது யாருப்பா நம்ம தோட்டத்தில இல்லாத ஆளா இருக்கே... என்று சொல்லவும் நான் தான் அவரிடமிருந்து இந்த தபாலை வாங்கிப் பார்த்தேன். உனக்கு ஏற்பட்டது போல எனக்கும் வியப்பாகத் தான் இருந்தது. அதே நேரம் இதே போல ஒரு தபால் உங்கள் அப்பா உயிரோடு இருக்கும் போது லண்டனில் இருந்து வந்ததும் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. ஏன்னா நானும் இந்த தோட்டத்தில சமார் இருபத வருஷமா தபால் வேலை செய்யுறேன் தானே...”

யாராக இருக்கும் இந்த எம். ஆர். பரமவிங்கம் - எனத் தடுமாறிய கிளாக்கரிடம் நான் தான்.

ஐயா நீங்க இந்த தோட்டத்துக்கு வந்து ஒரு மூன்று வருஷம் தான் ஆகுது. உங்களுக்கு இந்த பரமவிங்கத்தைப் பற்றி அவ்வளவா தெரியாது. இவர் பதினெண்து வருஷத்துக்கு முன்ன இந்த தோட்டத்தில வாழ்ந்தவர். ரெண்டு மாதத்துக்கு முன்ன பென்ஷன் எடுத்தானே பாண்டிநாதன்... அவனோட அப்பாதான் விவரு... என்று எல்லா விபரமும் அந்த கிளாக்கருக்கு சொல்ல, அவரே ஆச்சரியப்பட்டார் என்றவன் வீட்டிற்குள் வந்து முன் சுவரில் தொங்கிய படங்களில் அந்தப் படத்தை பார்த்துவிட்டு “பாரு உங்க அப்பாவும் அந்த ஸ்ட்வர்ட் துரையும் எப்படி இருக்காங்க” என்று

சுற்றிக் காண்பித்தான். “இவர் இருக்கும் போது வரவேண்டிய இக்கடிதம் இவர் இல்லாத போது வந்திருக்கு. அப்பா இன்னும் உயிரோடு இருப்பார் என்று இந்த ஸ்ட்வார்ட் துரைக்கு நம்பிக்கை போலும் என்றேன் நான். “சரி எனக்கு நேரமாதது, நான் அவசரமா போகணும், நீ கடிதத்தில் என்ன எழுதியிருக்கின்னு பார்த்து கவை...” என்று அவன் கிளம்புவதற்கும் வேலை ஸ்தலத்திலிருந்து என் மனைவி வருவதற்கும் “ரெங்கி... சொன்னா நம்பமாட்ட... எங்க அப்பா பேருக்கு வண்டன்ல இருந்து லெட்டர் வந்திருக்கு...” என்று ஆர்வமாய் சொன்ன நான் கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தேன்.

இடமிருந்து வலமாக சுற்றுச் சரிந்து கூட்டாக எழுதப்பட்டிருக்கும் அழகான ஆங்கிலக் கை எழுத்து, இதற்கு முன் - அப்பா உயிரோடு இருந்தபோது இந்த துரை எழுதிய கடிதத்திலும் இதே போன்ற எழுத்துத்தான் என்பது என் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அப்பா அந்தக் கடிதத்தை சிட்டிஜன்சிப் காகிதத்தோடு ரொம்பப் பத்திரிய்சூத்தி கவத்திருந்தார். பின் அது எப்படியோ தொலைந்துவிட்டது. வருஜ் ஸ்கன் ஒடு உருண்டாலும் கை எழுத்து மாறாமல் இருக்கிறதே.

கடிதத்தை வாசிக்க முற்பட்டேன் - எழுத்துக்கள் கலங்கி இருப்பது போலத் தோன்றியது. அத்துடன் அந்திக் கருக்கல் வேறு.

உண்மையிலேயே எனக்கு அந்தி நேரத்தில் தமிழ் எழுத்துக்களே சரியாகத் தெரியாது. கண் னாட்டான் போடவேண்டும். அப்படியிருக்க இந்த ஆங்கில எழுத்தை... படித்துப் பார்க்க ஆர்வம் தான். ஆனால் தழுமாற்றம் அப்படியே நான் வாசித்தாலும் சில வார்த்தைகளுக்குத் தமிழ் அர்த்தம் தெரியவில்லை. மகன் கவத்திருக்கும் விப்கோ டிக்ஷனரியைத் தேடிப் பார்ப்போமா? அதிலுள்ள சின்ன எழுத்துக்களைப் பார்க்கக் கண்ணாடு வேண்டுமே...

கடிதத்தை கவத்துக் கொண்டு நான் தவித்தபோது பெட்கனிக்கல் கிளாசுக்குப் போயிருந்த என் மகன்... குறுக்க வந்த தெய்வம் போல் வந்து சேர்ந்தான்.

வந்தவனிடம் நான் சொன்னேன்...

“சின்னபாண்டி... இந்தப் படத்தைப் பார்த்து தாத்தாவோடு நிக்கிற இந்த தொர யாரு யாருன்னு கேப்பியே... அவரே இன்னைக்கு வண்டன்ல இருந்து கழுதம் போட்டிருக்காரு.”

என்று படத்தைக் காட்டிச் சொன்ன நான் என் கையில் இருக்கும் கழுத்ததை அவனிடம் கொடுத்து...

“இதுல்ல என்னா எழுதியிருக்குன்னு பார்த்து சொல்லுடாக் கண்ணு” என்று கெஞ்சினேன்.

“மைடியர் பரமவிங்கம்” என்று தொடங்கிய என் மகன் கழுத்ததை வாசிப்பதை நிறுத்திவிட்டு என்னைப் பார்த்து, “அப்பா இதுல தாத்தா பேருல்ல போட்டிருக்கு...” என்றான். “ஆமாம் கண்ணு, இது தாத்தாப் பேருக்குத்தான். தாத்தா எத்தனையோ மனுஜங்களை நமக்கு சம்பாதிச்ச வச்சிட்டுப் போயிருக்காரு. அதுல்ல இந்த வெள்ளைக்கார துரையும் ஒருத்தர்” என்றேன்.

அவனின் கண்கள் கழுத்தத்தில் பதிந்தன. வாய் எந்த வார்த்தையும் உதிர்க்காமல் மனதிற்குள்ளேயே வாசித்தான்.

நானேன்... மிட்டாய் வண்டியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு ஏழைச் சிறுவனைப் போல அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

கழுத்ததை வாசித்து முடித்தவன்,

“ஏன் தாதா...! இறந்தது அந்த துரைக்குத் தெரியாதா...?” எனக் கேட்டான்.

“தெரியாது... பதினைஞ்சி வருஷத்துக்கு முன்ன வண்டன்ல இருந்து இங்க வந்த அந்த துரை திரும்பிப் போய் தாத்தா பேருக்கு ஒரு கழுதமும் அந்த கழுத்ததோடு இந்த படத்தையும் அனுப்பி வச்சாரு. அதற்கு பதில் கழுத்ததை தாத்தா யாருக்கிட்டேயோ சொல்லி வண்டனுக்கு எழுதிப்போட்டாரு. அதற்கு பதில் வரும் வரும் என்று தாத்தா எதிர்ப்பார்த்திருந்தார். வரவேயில்லை. தாத்தாவும் மறைஞ்சிப் போயிட்டாரு” என்ற நான்... “கண்ணு அந்த கழுத்தத்தில் என்னா எழுதியிருக்காரு...” எனக் கேட்க அந்த துரை இந்த இடைக்காலத்தில் சில வறிய நாடுகளுக்குச் சென்று மக்கள் நிலைகளை ஆராய்ந்து சில புத்தகங்கள்

எழுதியிருக்காராம். இந்த ஜீன் நடுப் பகுதியில் இலங்கைக்கு வருவதாகவும் வரும்பொழுது தங்களை - அதாவது தாத்தாவை சந்திப்பதாகவும் எழுதியிருக்கிறார்” என்றான். நான் கலண்டரைப் பார்த்தேன்.

ஜீன் 27 அது ஜீன் மாதக் கடைசிப் பகுதி. அப்படி என்றால்... மிஸ்டர் ஜோர்ஸ் ஸ்டிவார்ட் தற்பொழுது இலங்கையில் தான் இருக்க வேண்டும். அவர் அப்பாவைப் பார்க்க இன்றோ நாளையோ கூட வரலாம். ஆனால் அப்பா...?

நான் சுவரில் உள்ள படத்தைப் பார்க்கிறேன்.

துரையோடு அப்பா சிரித்தவாறு தான் நிற்கின்றார்.

“அப்ப... இந்த துரை நம்ம வீட்டுக்கு வரப் போறாராக்கும்?” அதிசயபட்டுக் கேட்டாள் என் மனைவி.

“ஆமா வரத்தான் போறாரு...” என்றேன்.

அன்று இரவு எனக்கு நித்திரை பிழக்கவில்லை. பதினெட்டு வருடத்திற்கு முன்பு நடந்த அந்த நிகழ்ச்சியை மனம் இப்பொழுது அசைபோட்டுப் பார்த்தது.

என் அப்பா... மூன்று வயதாக இருந்த என் மகனோடு வராண்டாவில் விளையாடுக் கொண்டிருக்கிறார். நானும் என் மனைவியும் எதிரிழுள்ள வீட்டுத் தோட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அப்பொழுது காலை மணி சுமார் பத்தரை மணியிருக்கும். தோட்டத் துரையின் பங்களாவிலிருந்து மெயின்றோட்டு போகும் அந்த தார் சாலையில் ஒரு ஜீப் வண்டி பங்களா பக்கமிருந்து வந்துகொண்டிருந்தது.

அந்த சாலைக்கும் எங்கள் வீட்டிற்கும் அதிக தூரமில்லை.

கனரக வாகனங்கள் அந்த சாலையில் போனால் எங்கள் வீட்டின் முன்பக்க சன்னல் கண்ணாடு அதிரும்.

குறைந்த வேகத்தில் வந்து கொண்டிருந்த ஜீப் வண்டி எங்கள் வீட்டிற்கு முன்னால் நிற்க நானும் என் மனைவியும் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியே வந்து பார்த்தோம்.

முன்சீட்டில் தடவருக்கு அருகில் ஒரு வெள்ளைக்காரன் வெள்ளிக் கண்களை வைத்துக்கொண்டு எங்களைத் துருதுருவின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வெள்ளைத் துரைமார்கள் இந்தப் பெருந் தோட்டங்களை விட்டு போனதற்குப் பிறகு எல்லாமே கதேச கறுப்புத் துரைமார்கள். இவர்களுக்கு மத்தியிலும் வெள்ளையர்கள் தோட்டங்களில் இருக்கிறார்களோ? என்று நானும் வேடுக்கையாகப் பார்த்தேன். பக்கத்து வீடுகளில் இருந்தவர்கள் கூட வெளியில் வந்து எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

ஜீப் வண்டியின் பின்பக்கக் கதவைத் திறந்து கொண்டு சற்று வயதான ஞானப்பு கிளாக்ககர் இறங்கினார். தொந்தி வயிற்றுக்கு மேல் தன் நீண்ட கால்சட்டையை மேலே இழுத்துக் கொண்டே என்னைப் பார்த்து...

“எங்கே... உங்க அப்பா?” எனக் கேட்க... என் அப்பாவே என் மகனைத் தூக்கிக் கொண்டு ஜீப் அருகில் வந்துவிட்டார்.

“ஓ... நீயே வந்துடியா...?” என்று அப்பாவைப் பார்த்துக் கேட்ட ஞானப்புக் கிளாக்கர்...

“இந்தப்பாரு பரமவிங்கம்... அரசாங்கம் தோட்டங்களை கையேற்றப் பிறகு தான் நான் இந்த தோட்டத்துக்கு வந்தேன். அதுக்கு முன்ன இந்த தோட்டத்தில் இருந்த வெள்ளைக்காரன்களைப் பற்றி எனக்கு அவ்வளவா தெரியாது. இந்த தோட்டத்தில் இருந்த பழைய ஆட்களில் சிலபேரு செத்துப் போயிட்டானுங்க. இப்ப இங்க பழைய ஆணு யாருன்னு விசாரிச்சதுலு...

“நீ ஒரு ஆளுத்தான் இருக்குறன்னு தெரியது” என்று சொல்லவும் அப்பா உச்சிக் குளிர்ந்தவராய் குழந்தையை என் மனைவியிடம் கொடுத்துவிட்டு... கிளாக்கர் அருகில் போய் நின்றார். ஜீப்புக்குள் இருந்த வெள்ளையனும் வண்டியை விட்டு இறங்கிவிட்டான். ஞானப்பு கிளாக்கர் தொடர்ந்தார்...

“பரமவிங்கம் உனக்கு இந்த துரையோட தாத்தாவைத் தெரியுமா...? எனக் கேட்க,

“இவரோட தாத்தாவா... யாரு இவரோட தாத்தா?” அப்பா விழித்தார்.

“ஓரு முப்பது வருஷத்துக்கு முன்ன இங்க வேலை பார்த்து... இந்த தோட்டத்தையே நடத்திய மிஸ்டர் ஜோர்ஸ் லிண்டன் தான் இவரோட தாத்தாவாம். ஆபிலிலுள்ள பழைய ரெக்கோட் புத்தகத்தில அவரைப் பற்றிய விபரமும் இருக்கு.” - என்று கிளாக்கர் சொல்லவும் “ஓ... அந்த தொரையைப் பற்றி சொல்லுநிங்களா...?” என்று உற்சாகப்பட்ட அப்பா....

“அந்த தொரையை எனக்கு தெரியுமே! நாங்க அவர வண்டன்தொரா... வண்டன் தொரன்னுத்தான் சொல்லுவோம். அவரு நேரா சீமையில இருந்து இந்த தோட்டத்துக்கு சின்ன துரையா வந்தாரு. இங்கேயே வேலை பழகி, வேலை பார்த்து இந்த தோட்டத்துக்கே பெரிய துரையாகவும் வந்துட்டாரு. மற்ற துரைமார்கள் போல அடிக்கடி சீமைக்கு போய்வர மாட்டாரு... நாப்பத்திரெண்டு நாப்பத்திமுனில சண்டை நடந்த போது கூட அவர சீமைக்கு போகலவையே...” என்று அப்பா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது - அவரின் வாயையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அந்த வெள்ளைக்காரன். கிளாக்கர் தான் அப்பா சொன்னதை ஆங்கிலத்தில் அவனுக்குச் சொன்னார்.

அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவன் - பின் ஆங்கிலத்தில் ஏதோ கேட்க...

கிளாக்கர் அப்பாவை நோக்கி...

“அந்த துரை இறந்தது தெரியுமா?” - எனக் கேட்டார்.

“யாரு வண்டன் தொர இறந்ததை தானே கேட்குறிஞ்க?” என்றவர். “இந்த தோட்ட பங்களாவிலத்தானே அவரு செத்தாரு” என்றார்.

“அப்ப புதைச்ச இடம்...?”

“புதைச்சது...” சற்று யோசித்த அப்பா, திடிரென்று நினைவிற்கு வந்தவர் போல...

“அந்த செந்துல் பத்தன தேவாலயத்துக்கு கொண்டு போய்தாங்க அடக்கம் பண்ணினாங்க. பஸிங்கு கல்லால

செய்யப்பட்ட அவரோட கல்லறைகூட இன்னும் அங்கு இருக்குங்க...” என்று இப்பா சொல்லவும்,

அதை அப்படியே ஆங்கிலத்தில் அந்த வெள்ளைக்காரனுக்கு கிளாக்கர் ஞானப்பு சொல்லுவதற்குள்....

அந்த வெள்ளையனே மிகவும் உற்சாகத்தில்... “சொல்லுங்கோ... கிரேண்பாதர் கல்லறை இருக்கா...?” என்று ஒரு சந்தோச மின்னவில் கேட்டான். அவனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட தமிழ் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் எங்களுக்கு ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது.

“பாரு வெள்ளைக்கார துரை தமிழ் பேசுறகத்” என்றாள் என்மனவி.

“ஜஞ்சி வருழம்... இந்தியாவிலே இருந்தேன்...” என்று கைகளை விரித்துக் காட்டியவன்,

“மெற்றாஸ்... பக்கம்தாங்கூட காலம்...” என்று வார்த்தையைத் தழுமாறிச் சொன்னவன்...

மேற்கொண்டு ஞானப்புவிடம் தொடர்ந்து ஆங்கிலத்தில் பேசினான். அவனின் வார்த்தைகள் எனக்குச் சரியாக விளங்காவிட்டாலும். தமிழ் நாட்டில் சில முக்கிய இடங்களைக் குறிப்பிட்டு சொல்லுவது விளங்கியது. அவன் சொல்லுவதை ஏல்சேர்... ஏல்சேர்... என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஞானப்பு - பின் அவன் ஆங்கிலத்தில் சொன்னதைத் தமிழ்ப்படுத்தி எங்களிடம் சொல்லவானார்...

“இந்த துரை தமிழ் நாட்டிலேயும் இருந்ததாலே தமிழ் கொஞ்சம் தெரியுமாம்”

“மாமல்லபுரம், மதுகர மீனாட்சியம்மன் கோவில், தஞ்சை பெரியகோவில், சீரங்கம்... இப்படிக் கோவில் சிற்பங்களைப் பற்றிக் கட்டிட நுட்பங்களைப் பற்றிப் புத்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறாராம்.”

“நீலகிரி, குன்னூர், ஊட்டி... பகுதிகளிலுள்ள தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலைகளையும் தாயகம்

திரும்பிக் கொண்டிருக்கும் இலங்கைத் தொழிலாளர்களைப் பற்றியும் ஏழூதியிருக்கிறாராம்...” என்றவர்... இப்ப இலங்கைக்கு முதன் முதலாக விஜயம் மேற்கொண்ட ருக்கும் இவர் எப்படியும் இவரின் கிரேண் பாதர்... அதான் தாத்தா மேற்பார்வை செய்த எல்டோட்டையும் அவரின் கல்லறையையும் பார்க்க வேண்டும் - என்று ஆகசையாம். இவரோட அப்பா... இந்த விப்ரங்களை எல்லாம் இவரிடம் சொல்லிருக்கிறாராம். ஆனா... தாத்தாவோட கல்லறை எங்க... எந்த இடமென்று சொல்லலவையாம் என்று முச்சவிடாமல் சொன்ன ஞானப்பு... அப்பாவை பார்த்து.

“நல்ல வேளை... நீயாவது உயிரோட இருந்து அந்த வண்டன் துரை கல்லறை இருக்கும் இடத்தை சொல்லுநியே...” என்றார்...

“பரமவிங்கம்... மிஸ்டர் பரமவிங்கம்... ரொம்ப நன்றி. தெங்யு... என்று அப்பாவின் கையைப் பிழித்துக் குலுக்கிய அந்த வெள்ளைக்காரன்...”

“நான்... நான்... ஜோர்ஸ் ஸ்டிவார்ட்... மிஸ்டர் ஜோர்ஸ் லின்டனோட்... மகனோட சன்... வந்து... பே... பேரன்...” என்று மீண்டும் அப்பாவின் கைகளைக் குலுக்கினான். பின் அவன் என்னைப் பார்த்து,

“இது...” என்று கேட்க...

கிளாக் கர் தான் நான் பரமவிங்கத்தின் மகன் என்று ஆங்கிலத்தில் சொன்னார்.

பின் கல்லறையைக் காட்டும்படி அப்பாவை ஜீப்பில் ஏறும்... என்று கிளாக்கர் சொல்ல... அந்த ஜோர்ஸ் ஸ்டிவார்ட் என்னையும் ஏற்சொல்ல... நானும் அப்பாவும் கிளாக்கரோடு பின் பக்கம் ஏறிக்கொண்டோம்.

ஆறு மைல்களுக்கு அப்பாவுள்ள தேவாலயத்தை நோக்கி வண்டி கிளம்பியது.

தேவாலயத்தையும் அதன் முன்னால் விசாலித்து இருக்கும் மயான பூமியையும் சுற்றி எல்லைக் கோடாக நிற்கும் சைபிரஸ் மரங்கள். மூன் வேலிகளையாட்டி வளர்ந்து பூத்து நிற்கும்

கலர் கலரான ரோஜாச் செடிகள் அமைதியான குழவில் தேயிலை மலைகளின் பின்னணியில் இவைகளைப் பார்ப்பதற்கு குளிர்ச்சியாக இருந்தது.

“இங்கனையோ... இல்லாட்டி அங்கனையோ தான் வண்டன் தொரையோட கல்லறை இருந்திச்சி...” என்ற அப்பா கல்லறைகளில் அந்தத் துரையின் கல்லறையைத் தேடினார். நாங்களும் சிலுவைகளைத் தாங்கி நிற்கும் கல்லறைகளில் ஜோர்ஸ் விண்டன் துரையின் பெயர் பொறிக்கப்பட்ட கல்லறையைத் தேடினோம்.

“ஆங்... இங்க வாங்க... இங்க வாங்க..”

ஒர் ஓரத்தில் கைப்பிரஸ் மரநிழலில் உள்ள ஒரு கல்லறையை அப்பா அடையாளம் காட்ட...

ஜோர்ஸ் ஸ்டிவார்ட் துள்ளிக் குதித்து எங்களுக்கு முன்னால் ஓடினார். எனக்கென்னவோ... அந்தத் துரை தமிழில் ரெண்டு வார்த்தை பேசியதிலிருந்து அவரிடம் ஒரு மியாதை வந்துவிட்டது.

அப்பா காட்டிய கல்லறையின் பளிங்குக் கல்லில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த “ஜோர்ச் விண்டன்” - என்ற பெயரைப் பார்த்ததுமே ஸ்டிவார்ட் துரைக்கு பயங்கர சந்தோஷம். ஆங்கிலத்தில் ஏதேதோ சொல்லிக் கூவியவர் அப்பாவைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டார்.

பின் கிளாக்கரிடம் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு சிறிது தூரத்தில் நின்ற ஜீப் வண்டியை நோக்கி ஓடியவர்...

ஜீப்பிலிருந்து கெமராவை எடுத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தார். ஜோர்ஜ் விண்டனின் பெயர், பிறப்பு, ஊர், தேசம்... என்று கல்லறையில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த எழுத்துக்களையும் கல்லறையையும் பல கோணங்களில் படம் எடுத்தவர்.

பின் கெமராவை ஞானப்பு கிளாக்கரிடம் கொடுத்துவிட்டு பக்கத்தில் உள்ள ரோஜாச் செடியிலிருந்து பூத்திருந்த மலர்களைப் பறித்துக் கல்லறையில் சாய்த்தி - மண்டியிட்டு சிறிது நேரம் மொன அஞ்சலி செலுத்தினார்.

அந்தக் காட்சியைக் கிளிக் செய்தார் ஞானப்பு.

பின் அப்பாவும் அந்தத் துறையும் படம் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

கிளாக்கரிடமிருந்து கீழ்வராவை வாங்கிய துரை எங்களைப் படம் எடுத்தார்.

அப்பாவும் சில மலர்களைப் பறித்து அந்தக் கல்வறையில் வைத்துவிட்டு....

“தோட்டத்தை நிர்வகித்த வெள்ளைக்காரர்களில் இந்தத் துரை கொஞ்சம் வித்தியாசமானவர். இவருக்கு முன்னால் இருந்த வெள்ளையர்கள் - தோட்டத்தில் எந்தத் தொழிற்சங்கமும் ஆரம்பிக்கக் கூடாது எனக் கண்டிப்பாக இருந்தார்களாம். தொழிற்சங்கம் அமைக்க முயன்ற தொழிலாளர் பத்துச் சீட்டைக் கொடுத்துத் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேற்றினார்கள்.

ஆனால்... இந்த விண்டன் துரைதான் தொழிற்சங்கம் அமைக்கும் உரிமையைத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கியவர்... தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைக்கு செவிசாய்த்தவர்” என்றார்.

“கய... பாதர்... எங்க கிரேண் பாதரைப்பற்றி... நிறை... ய... கூட... சொல்லியிருக்கு....”

- என்றார் எந்தவார்ட்

மாதாக் கோவில்... மயான பூமியின் குழல். தேயிலைக் குன்றுகள்... எனப் பல படங்களை எடுத்தார் அவர்.

ஜீப் வண்டியில் நாங்கள் மீண்டும் ஏறினோம். அப்பாவின் பெயர் முகவரி... எல்லாம் தன் டைரியில் குறித்துக் கொண்டார்.

பின் எங்களை எங்களின் வசிப்பிடத்தில் விட்டு விட்டுச் செல்லும்போது... அப்பாவைப் பற்றி ஞானப்புவிடம் மிகவும் புகழ்ந்து சொன்னார்.

“இவரோட தாத்தாவின் கல்வறையை நீ அடையாளம் காட்டியதில் துரைக்கு ரொம்ப சந்தோஷமாம். இதற்கு ரொம்ப நன்றியாம். மீண்டும் சிலோனுக்கு வரும்பொழுது கண்டிப்பாக...

இங்க வந்து உங்களை எல்லாம் சந்திப்பாராம்...” என்றார் ஞானப்பு. இறுதியாக நன்றியோடு அப்பாவின் கைகளைப் பிடித்துக் குழுக்கிய ஸ்த்ரவார்ட்... சந்தோஷமாகச் சில நோட்டுக்களையும் அப்பாவிடம் கொடுத்தார்.

வாங்கத் தயங்கினார் அப்பா...

“அன்பளிப்பு... நான் தேடுவந்த எங்க கிரேண்பாதர் கல்லறையைக் காட்டியதற்கான ஒரு சிறு காணிக்கை...”

- ஸ்த்ரவார்ட் ஆங்கிலத்தில் சொன்னதை ஞானப்பு தமிழில் சொன்னார்.

“அன்பான காணிக்கை...” அப்பா ஏற்றுக் கொண்டார். ஜீப் புறப்பட்டது. வாழ்க்கையில் எங்களுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் எங்களை விட்டுபிரித்து போவது போல ஒரு துயர். அதன்பின் இரண்டு மாதங்கள் முடிய வண்டனுக்குப் போன ஸ்த்ரவார்ட்டிடமிருந்து அப்பாவின் முகவரிக்கு கடிதமும் அத்துடன் அப்பாவும் அந்தத் துரையும் சேர்ந்து நிற்கும் படமும் வந்து சேர்ந்தன.

அதற்கு பதில் கடிதம்... ஞானப்பு கிளாக்கரிடம் சொல்லித்தான் அப்பா வண்டனுக்கு எழுதிப் போட்டார்.

அவர் பதில் வரும்... பதில் வரும் என்று அப்பா எதிர்பார்த்ததும் - வரவேயில்லை.

ஓன்பது வருடங்கள்... எதிர்பார்ப்பில் இருந்தார்.

அவர் உயிரோடு இருக்கும் வரைக்கும் வராத கடிதம் - அவர் இறந்து... இந்த ஆறாவது வருடம் வந்திருக்கிறது. ஆக பதினெண்ந்து வருடங்கள்... அப்பா எதிர்பார்த்த கடிதம் வந்தது. ஆனால் அப்பா...

அந்தக் கடிதம் வந்து ஒரு வாரமாகிவிட்டது. இன்று தோட்டத்தில் ஒரு தொழிலாளி இறந்து விட்டதால்... யாரும் வேலைக்குப் போகவில்லை.

மத்தியானப் பொழுது.

எங்கள் வீட்டிற்கு முன்னால் ஒரு வெள்ளை நிற பூரில் வேன் வந்து நிற்கிறது

நான் வெளியில் வந்து பார்க்கிறேன்.

என் மகனும் என்னுடன் வந்து பார்க்கின்றான்.

கண்ணாடி அணிந்த ஒரு வெள்ளைக்காரர் வாகனத்திலிருந்து இறங்க...

“அவர்... அதே ஸ்ட்வார்ட் துரைதான்...”

சொல்லிக் கொண்டு நான் ஓட என் மகனும் பின்னால் ஒடு வருகின்றான். எங்களைப் பார்த்ததும்... அவர்,

“ஹலோ... வணக்கம் யூ... யூ... மிஸ்டர் பரமலிங்கம்...”

“வணக்கம்... குட் ஆப்டர் நான் சேர் ஜீ... ஜீ... சன் ஓப் பரமலிங்கம்...”

தெரிந்த ஆங்கிலத்தில் சொல்லுகின்றேன்.

“குட்... என் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கியவர் தோளில் தட்டிக் கொடுக்கின்றார்.

அவரின் முகத்தில் வயோதிப் ரேகை. நெற்றியிலும் தொண்டைக் குழிப் பகுதிகளிலும் சருக்கம் விழுந்த தோல்கள்.

“பரமலிங்கம்... கைப்பிரண்ட்... நான் அவரப் பாக்கனும்...” தமிழில் கேட்கிறார்.

“அப்பா... ஹி இல் டெட்... சேர்...” என்ற என் கண்கள் கலங்குகின்றன.

“ஓ... ஹி...” - அவர் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் அமைதியாக வாகனத்தை நோக்குகின்றார்.

அவரின் முகத்தில் ஏற்படும் சோகம்... ஏமாற்றம்.

அவர் எவ்வளவு ஆகையோடு அப்பாவைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன.

சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு அவர் கவலையோடு ஆங்கிலத்தில் சொன்னதை என் மகன் “எவரைப் பார்க்க இவ்வளவு நாள் சென்று வந்தேனோ அவரைப் பார்க்க முடியவில்லை. அவரின்

கல்லறையாவது பார்த்துவிட்டுப் போகின்றேன்.” - என்று சோகத்தோடு என்னெப்பார்த்துத் தமிழில் சொல்லுகின்றார்.

“கல்லறையா...? அப்பாவுக்கு கல்லறை கட்டுவக்கல்லையே...”

நான் சொன்னதை அவர் புரிந்து கொண்டார் போலும்.

“கல்லறை இல்லையா...?” யோசித்தவர்.

“புதை குழியை யாவது பார்ப்போம்...” என்று ஆங்கிலத்தில் மகனைப் பார்த்துக் கேட்க...

“சரி பார்க்கவாம்... போவோம்...”

மகன் ஆங்கிலத்திலேயே சொல்ல...

தோட்டத்தின் கிழக்குப் பக்கம் இருக்கும் மயான பூமியை நோக்கி வாகனம் நகர்ந்தது. முன் சீட்டில் துரைக்கு அருகில் உட்கார்ந்து கொண்ட என் மகன்... கடவருக்கு வழிகாட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

அது தான் இடம்...நாங்கள் இறங்கினோம்.

தேயிலைச் செடிகளுக்கேடே உள்ள பொட்டல்களில் அங்கு மிங்குமாகக் குழிமேடுகள்.

இதில் ஆறு வருடத்திற்கு முன்பு புதைக்கப்பட்ட அப்பாவின் குழிமேடு...? அதோ அந்தப் பூவரச மரம் நிற்கும் பொட்டல் தான்... ஆனால்... எனக்குத் திக்கென்றது அந்தப் பொட்டலில்...

இன்று தோட்டத்தில் இறந்த தொழிலாளிக்காக இருவர் குழி வெட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நான் தேயிலையை நீக்கிக் கொண்டு அந்த இடத்திற்கு ஓடினேன்.

ஒருவன் குழிக்குள் இருந்து மண்ணை வெட்டிக் கூடையில் தர அதை வாங்கிக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தவன்.

என்னைப் பார்த்து...

“பழைய குழியைத் தான் தோண்டுறோம். இது யாருடை குழியோ...” என்றவன் -

“பாண் டியண் னே, உங்க அப்பாவை இங்கேயா பொதைச்சாங்க...?

கேள்வி வேறு கேட்டான்.

என் கண்கள் கலங்கின - திரும்பி நடந்தேன்.

“இல்ல சேர்... புதை குழியுமில்லை... அந்த பழைய குழியை தோண்டி வேறு தொழிலாளியின் பிரேதத்தை இன்று அடக்கம் செய்யப்போறாங்க...” என்றேன். மேற்கொண்டு பேச எனக்குச் சக்தி இல்லாமல் இருந்தது.

இதைக் கேட்டு வருத்தப்பட்ட ஸ்டிவார்ட்... ஆங்கிலத்தில்... என் மகனிடம் ஏதோ சொன்னார்.

ஆயாம்... அவர் சொன்னதை என் மகன் தயிழில்... லண்டனில் பிறந்து வளர்ந்து இந்த இலங்கையில் வந்து வேலை பார்த்த என் தாத்தாவுக்குப் பளிங்குக் கற்களில் கல்லறையும் இந்தத் தேயிலை மலையில் உண்டு.

ஆனால்... தேயிலையையே நம்பி வாழ்ந்த... ஒரு உண்மையான தொழிலாளிக்கு... புதைகுழிகூடச் சொந்தமில்லை.

இந்தத் தொழிலாளர்களைப் பற்றி இந்தத் தேயிலைத் தோட்டக் கவிஞன் ஒருவன் எழுதியதும் என் நினைவுக்கு வருகிறது...

“கல்லறையில்லை... அவர்தம் குழிமேட்டில் பூப்பறித்து போடுவாரும் யாருமில்லை...” என்று வேதனையோடு சொன்னார்.

மேற்கொண்டு ஸ்டிவார்ட் எதுவும் பேசாமல் வாகனத்தில் ஏறினார். வண்டி மெதுவாக அங்கிருந்து ஒரு சோகத்தைச் சுயந்து கொண்டு செல்வது போல் சென்றது.

வீடத்தனம்

அந்த கறுப்பு நிற பஜிரோ பாலத்தை அண்மிக்கும்போது...
“கரவர் வேகத்தை கொஞ்சம் குறைத்துப் போ...”

பின்பக்க சீட்டிலிருந்து குரல் கொடுத்த ஜயா தன் பக்கத்து சன்னவின் கறுப்புக் கண்ணாடியை இறக்கிவிட்டபடி ஆற்றை எட்டிப் பார்த்தார்.

ஆற்றில் நீர் குறைந்திருந்தது. மழுக்காலத்தில் முகம் கூட தெரியாமல் தன்னீரை ஆடையாக மூடிக் கொண்டு கிடக்கும் பாறைகள் இப்பொழுது உடம்பைக் காட்டியபடி நீரில் படுத்துக்கிடந்தன.

இதுவே ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமையாக இருந்திருந்தால் ஆனும் பெண்ணும் துணிகளை அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு துவைப்பதும் நெஞ்சுவரை துண்டைக் கட்டிக் கொண்டு பெண்கள் குளிப்பதும் நிர்வாணக் கோலத்தில் வாண்டுகள் பாறையிலிருந்து நீரில் குதித்து நீந்துவதும் பாறைகளிலும் கரைகளிலும் அங்கங்கே காய்ந்துக் கொண்டிருக்கும் வண்ண வண்ண சேலைகளும் ஆடைகளும் பார்ப்பதற்கே ஒரு குதுகலமாகத் தான் இருக்கும் ஆனால் இன்று...

தூரத்தில் இரண்டு தொழிலாளர்கள் ஆற்றில் மணல் அள்ளிக் கொண்டிருந்தனர். இரண்டொரு பெண்கள் குளிப்பதும், கரையோர மூங்கில் தோப்புக் கருகில் ஒருவன் தூண்டில் போட்டுக் கொண்டிருப்பதும், மூங்கில் தோப்பிலிருந்து சில கொக்குகள் வட்டமிட்டுப் பறப்பதும், நீர் காக்கை ஓன்று நீருக்கு மேல் பறப்பதும், பின் நீரில் மூழ்கி இரை தேடுவதுமான பல காட்சிகள் அங்கே தெரிந்தன.

ஜயா இதை எல்லாம் கண்டுக் கொள்ளாதவர் போல தலையை இன்னும் கொஞ்சம் வெளியே நீட்டி ஆற்றின் பாறைகளை எட்டிப் பார்த்தார்.

எங்களின் வாக்கு ஜி.வி.எஸ் அவர்களுக்கே! “அவரை வெற்றி பெற செய்வோம்”

“கட்சியின் வெற்றிக்கு பாடுபடுவோம்”

இந்த வாக்கியங்களுக்கு கீழ் கட்சியின் தேர்தல் சின்னம், கட்சியின் சுருக்கமான அந்த முன்றையுத்து. அபேசகரின் இலக்கம் என்று அடுத்த கட்சிக்காரனுக்கு இடங்கொடுக்காமல் பாறைகள் முழுக்க... முன்று வருடங்களுக்கு முன்பு “இனாமல்” வெள்ளைப் பெயிண்டால் எழுதப்பட்ட அந்த தேர்தல் விளம்பரம் இன்றும் அழியாவண்ணமாக... இந்த முன்று வருடத்திற்குள் எத்தனையோ முறை ஆறு பெறுக்கொடுத்து ஒடு கரையோரங்களை நாசப்படுத்தி அழிவை ஏற்படுத்தியிருந்தாலும் இந்த பாறையின் எழுத்துக்கள் மட்டும் இன்றும் அழியாமல் அப்படியே இருக்கின்றன.

இதே போன்று ஜயாவான ஜி.வி.எஸ் அவர்களை ஆதரித்து எழுதப்பட்ட தேர்தல் விளம்பரங்கள் இத் தொகுதியில் இன்னும் எத்தனையோ இடங்களில்... சாலை ஓரப் பாறைகள், குடியிருப்புகளின் முகப்பு பக்கச் சுவர்களில், கூரைத் தகடுகளில், சாலைகளின் சந்திகளில், தார் சாலைகளில், நெடுஞ் சாலைகளின் பிரதான இடங்களின் அருகில்... ஏன் மலசலு கூடங்களின் சுவர்களில் கூட இன்றும் மங்கிய நிலையில் காணலாம். சில இடங்களில் தார்பூசி அழிக்கப்பட்ட வருக்கள்கூட இருக்கின்றன.

தன் வெற்றிக்காக கட்சித் தொண்டர்கள் எவ்வளவு தூரம் சோர்வின்றி உழைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை ஜி.வி.எஸ் என்ற சரவண ஜயா நன்றியோடு எண்ணிப்பார்க்கவில்லை.

முன்று வருடத்திற்கு முன் அந்த பொதுத் தேர்தலின் முந்திய நாள்... தெருக்களின் சுவர்களில் ஓட்டப்பட்டிருந்த தன் கட்சியின் தேர்தல் விளம்பர போஸ்டர்களில் உள்ள தன் வர்ணப் படத்தின் மீதும் தன் தலைவரின் படத்தின் மீதும் பொலிஸார் தாரைப் பூசியபோது அதை தடுத்த கட்சித்

தொண்டர்கள் அடவாங்கி சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டதையும் பிழப்பாவண்ணம் கள்ள ஒட்டுப் போட்டு கட்சியின் வாக்கு எண்ணிக்கையை உயர்த்தியதோடு தன்னையும் வெற்றிபெற செய்ததையும் சரவண ஜயா இப்பொழுது எண்ணிப்பார்க்க... அவருக்கு நெஞ்சு வலி எடுத்தது. யாரோ தூண்டலைப் போட்டு தன் இதயத்தை சொன்ற இழுப்பது போன்ற வேதனை அவரை வாட்டியது. இந்த வேதனை அவருக்கு இன்று மட்டுமா தோன்றியது. இல்லையே இந்த ஒருவாரமாக இந்த வேதனைப் பற்றி என் அந்தரங்க செயலாளரான தானுபிள்ளையிடம் அவர் சொல்லாமலில்லை. மனைவியிடம் அவர் இதை மறைத்திருந்தாலும் செயலாளரிடம் மறைக்கவில்லை.

அவரின் மனசாட்சி இப்பொழுதும் அவரைக் கொத்திக் கொண்டு தான் இருந்தது.

இவரும் இவரின் தொழிற்சங்க தலைவரும் எந்த அரசியல் கட்சியில் நின்று.. எந்தக் கட்சியின் அரசியல் சின்னத்தில் நின்று வாக்குப் பெற்று பாராளுமன்ற அங்கத்தினராக தெரிவு செய்யப்பட்டார்களோ... அதை எல்லாம் மறந்துவிட்டு கட்சிக்காக தங்கள் வெற்றிக்காக பாடுபட்ட தொண்டர்களின் அர்ப்பணிப்பையில்லாம் தூக்கி ஏறிந்துவிட்டு ஒரு கட்சியிலிருந்து அடுத்த அரசியல் கட்சிக்குத் தாவி... இன்று தலைவர் ஒரு மந்திரி, சரவண ஜயாவோ தலைவர் எது சொன்னாலும் அதற்கேற்றவாறு தலையாட்டும் ஒரு எம்.பி தலைவர் “கையைத் தூக்கு என்றால் கையை தூக்க வேண்டும். போடு என்றால் போட வேண்டும். சே... என்ன ஒரு அரசியல் வாழ்க்கை நேசரி கிளாஸ் வாண்டுவைப் போல “இதை எல்லாம் தூக்கி ஏறிய வேண்டும்.

நாளைக்கே அரசியலிலிருந்து ராஜ்நாமா... உறுதி எடுத்தவர், பஜிரோ பாலத்தை கடந்தது தான் தாமதம் உடனே கறுப்பு கண்ணாடியை மேலே தூக்கிவிட்டு சீட்டில் சாய்ந்தவாறு நெஞ்சைப் பிழத்துக் கொண்டார். பின் முன் பக்கம் கையை நீட்டி “கரவர் கொஞ்சம் வேகமாக போ” என்றார்.

வேகம் கூடியது. பஜிரோவுக்கு பின்னால் இவரின் இரு மெய்க்காப்பாளர்களோடு வந்த ஜீபின் வேகமும் கூடியது.

“என்னா சேர் நேத்துப் போல இப்பவும் நெஞ்சு வலி வந்திருச்சா? உங்க மனச்சாட்சி உங்களை கொத்தி எடுக்கிறதா? அப்புறம் சொல்லுவீங்களே... “அந்த தலைவரோடு சேர்ந்து நானும் கட்சிக்கும் தொண்டர்களுக்கும் நாமம் போட்டுட்டு அடுத்த கட்சிக்கு தாவிட்டோமே” என்னுடையிலீட்டு கவுன்சிகளே... அப்புறம்... மனசாட்சி, நேர்தமை... தர்மம்... அது இதுன்னு சொல்லிப் பொலம்புவீங்களே இப்ப... இப்பவே எம்பி பதவியை தூக்கி ஏறிந்திட்டு அரசியலுக்கு முழுக்குப் போட்டுட்டு போரேன்னுவீங்பு பேசுவீங்களே... அந்த பல்லவி எல்லாம் இப்பவும் பாடப் போற்றுக்கான?” என்று ஒரு அலட்சியத்தோடு கேட்ட அந்தரங்கசெயலாளர் தானுபிள்ளையை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்த ஜயா.. சட்டென்று எதுவும் பேசாமல் நிதானமாக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து...

“தானுபிள்ளை நீ இன்னும் என்ன சரியாக புரிஞ்சிக்கல்ல. நான் ஒரு முடிவு எடுத்தா எடுத்தது தான். எனக்கு எம்.பி. பதவியும் வேணாம், ஒரு கட்சியும் வேணாம்...” என்றவர் கொஞ்சம் இருமிவிட்டு... “ரெண்டு தலைமுறைக்கு... சீநாலு தலைமுறைக்கு போதுமான சொத்தை தேடியாச்சி அசையும், அசையா சொத்து ஏராளம். காணி, வீடு, வாசல், கால் நடை, தோட்டம், தொரவு, கடை கண்ணி, வாகனம் போக்குவரத்து.... அப்புறம் இனிமேலும் பட்டம் பதவி எதுக்கு? அதுவும் கட்சிவிட்டு கட்சி மாறி.... இந்த பொழுப்போ எனக்கு வேணாம்... வாழ்க்கையில் ஒரு இலட்சியம் அது எனக்கு இப்ப வந்திருச்சி, போலியான அரசியல் வாழ்க்கை வேணவே வேண்டாம். நாளைக்கே ராஜிநாமா ஒரு புது மனுசனை, உத்தமனா...” மைக்கைப் பிடித்து பேசுவது போல ஒரு அக்கழனோடு பேசியவருக்கு இடையில் இருமல்.

“வேணாங்க சேர்... இப்ப எதுக்கு இப்படி இருமலோட நீண்ட வசனமில்லாம்... பேசாம இருங்க.” என்ற தானுபிள்ளை...

“எது நடந்ததோ அது நன்றாகவே நடந்தது... எது நடக்குமோ அது நன்றாகவே நடக்கும்” என்று ஜயாவைப் பார்த்து சொல்லிவிட்டு தன் கையிலுள்ள பையைப் புரட்டனார்.

ஜயா தானுப்பிள்ளை முறைத்துப் பார்த்தார் பின்,

“என்னா தானுப்பிள்ளை கிருஷ்ணபரமாத்மான்னு நெனப்போ... இப்ப நான் எல்லாத்தையும் றிலைஸன் பண்ணிட்டா திரும்பவும் இங்கிலீஸ் டியூஷன் கிளாஸ் வைக்க அங்க இங்க அலைய வேண்டித்தான் வரும்”

என்று சொல்லிவிட்டு நன்றாக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தவர்.

“நேர்மையாக வாழும் நினைத்ததை முடிக்கனும். அது தான் என் பொலிவி...” ஒரு நடிகரைப் போல பஞ்ச தடலாக் பேசிவிட்டு மீண்டும் சீட்டில் சாய்ந்துகொண்டார்.

இதைக் கொஞ்சமும் கணக் கெடுக் காமல் பைலை புரட்டிக்கொண்டிருந்த தானுப்பிள்ளையோ...

“சேர்... அநுத்த ஒன்பதாம் தேதி பார்லிமெண்ட் கூருது. அப்புறம் பதினேராம் தேதி ரி.வி. புரோகிரம், அநுத்தக் கட்சிக்காரனுங்க நாக்கை புஞ்சிட்டு சாவர மாதிரி கேள்வி எல்லாம் கேட்பாங்க. நிங்க இந்த நிகழ்ச்சிக்கு முதன் முறையா போறிங்க. நிதானிச்சி பதில் சொல்லுங்க, குறிப்பா ... சம்பள உயர்வுக்கான போராட்டம் பற்றி... இளைஞர்களை கைது செய்வதும், கடத்துவதுமான பிரச்சினைகள் தான்” என்றார்.

ஐயா சட்டென்று பதில் சொல்லாமல் உடம்பை மூறுக்கியபடி. “எனக்கு எதுவும் வேண்டாம். இப்ப நான் செய்யப்போரது என் நோட ராஜிநாமாதான்” என்று சரியாக அமர்ந்தவர் ஒசியாகக் கிடைத்த இந்த பஜிரோ, பின்னால் வந்த அந்த ஜீப் வண்டி எல்லாத்தையும் திரும்பவும் ஒப்படைக்கணும்... என் மனசாட்சிக்கு எதிராக எதுவுமே செய்யக்கூடாது” என்றவர் கரவரை நோக்கி...

“நீ ஏதாவது போடுப்பா” என்றார்.

கரவரும் வண்டியின் வேகத்தை சிறிது குறைத்துவிட்டு... பழைய சோகப் பாடல்கள் நிறைந்த ஒரு கெஷ்ட் பீஸை எடுத்துப் போட்டான்.

“இன்னும் கொஞ்சம் சவுண்ட் வச்சிட்டு வேகத்தை கூட்டு” என்ற ஐயா... சாய்ந்து கொண்டார்.

ஜியாவை ஜாடையாகப் பார்த்த தானுப்பிள்ளை.

“சே... பொதுமக்களைக் கூட பார்க்க முடியாத ஒரு வாகனக்கைதி கறுப்புக் கண்ணாடிக் கூண்டிருக்குள் அடைப்பட்ட ஒரு கெளரவ பிராணி. மரத்துக்கு மரம் தாவும் குரங்கு வம்சமனிதன்...” என தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டார்.

வண்டி வேகமாக ஓடியது. அதை துரத்திக்கொண்டு ஓடுவது போல பின்னால் ஜீப் வண்டி. பஜிரோவைக் கண்டதும் ஓடிவந்து முகப்பு கேட்டை திறந்துவிட்டான் வேலைக்காரன். அதற்குள் இன்னொருவன் ஓடிவந்து பஜிரோவின் கதவைத் திறக்க ஜியா இறங்கினார். அவரைத் தொடர்ந்து தானுப்பிள்ளையும் இறங்கினார்.

“ஜியா உங்களைக் காண முகப்பு பக்கம் ஆட்கள் குவிஞ்சி நிற்கிறான்க...” வேலைக்காரன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே...

“எம்.பி. வந்திட்டாரு.”

“ஜியா வந்திட்டாரு” என சத்தமிட்டவாறு சிலர் ஜியாவை நோக்கி ஓடிவர... அதற்குள் பின்னால் வந்த ஜீப் வண்டி அவர்களை தடுத்து நிறுத்துவது போல குறுக்காக வந்து நின்றது. ஜீபிலிருந்து மெய்க்காவலர்கள் குதித்தார்கள்.

“கொஞ்சம் இருங்கப்பா ஜியா... இன்னும் பகல் சாப்பாடு கூட எநுக்கல்ல. நீங்க அமைதியா போய் உட்காந்திருங்க...” என்று தானுப்பிள்ளை சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே கூட்டத்தைப் பார்த்து கூனிக் கும்பிழ போட்ட ஜியா...

“இருங்க நான் போனதும் வந்திருக்கேன். அப்புறம் உங்க பிரச்சினைகளைப் பார்ப்போம்” என்று ஆழதலாக சொல்லிவிட்டு உள்ளே போனார்.

அந்த எம்.பி. தானுப்பிள்ளையும் அவருக்குப் பின்னால் சென்றார். தானுப்பிள்ளைக்கும் இந்த பங்களாவுக்குள் எங்கு போகவும் அனுமதியுண்டு.

ரி.வி. பார்த்துக்கொண்டிருந்த “அம்மா” ஜியாவைக் கண்டதும் மரியாதையாக எழுந்தாள்.

ஜயா சோர்வு அடைந்தவர் போல குலேன் இருக்ககயில் பொத்தென்று உட்கார்ந்தார். அம்மா மெதுவாக அவர் அருகில் வந்து “பயண சோர்வா...?” என கேட்டபடி ஜயாவின் முகத்தை தடவிக்கொடுத்தார்.

“மெடம் ஜயாவுக்கு பெரிசா ஒன்றுமில்ல. இவருக்கு இப்ப மனவருத்தம் மட்டும் தான். எம்.பி. பதவியை ராஜிநாமா செய்திட்டு கட்சியையும் விட்டு விலகிட்டா எல்லாம் சரியா வந்திரும். ஜயா அரசியலை விட்டு ஒதுங்கப் போறாராம். பட்டம் - பதவி எதுவுமே வேணாமாம்” என்றார் தானுபிள்ளை. இதைக் கேட்டதும் பதறிப்போன மேடம்... “அடக்டவுளே!... அப்புறம் எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு இவரு பிச்சை எடுக்கப் போறாரோ? என்றாள்.

அம்மாவின் வாயிலிருந்து இப்படி யோரு வார்த்தை விழும் என்று தானுபிள்ளை கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“ரகசியமாக இருந்ததை எதுக்கிடா இப்ப வந்து சொன்னோம்?” என நொந்துகொண்டார் அவர். தானுவையும் தன் மனைவியையும் மாறி மாறிப் பார்த்த சரவண ஜயா வீரியம் கொண்டவர் போல...

“ஆமா... கட்சிவிட்டு கட்சி மாறி ஜீவியம் நடத்துவதை விட பிச்சையே எடுக்கலாம் எனக்கு இப்ப கட்சியும் வேணாம். தலைவர் இந்த எம்.பி. பதவியை வேறுயாருக்காவது கொடுத்துக்கட்டும்” என்றவர் தானுபிள்ளையைப் பார்த்து “இந்தப் பாருய்யா... இப்பவே என் ராஜிநாம கடிதத்தை தயார் செய்யக்...” என்றார்.

அதே நேரம், அவரின் சுட்டைப் பயிலிருக்கும் செல்போன் கீக்! கீக்! என்று கத்தியது. ஜயா அதைக்கூட எடுக்காமல் பெரிய இறுமாப்பில் இருந்தார். அம்மா தான் அவரை அகைப்பது போன்ற பாவகண்யில் நெருங்கி அவரின் சுட்டைப் பயிலிருக்கும் செல்போனை ஏற்றது, “ஹலோ...” என்றாள்.

எதிர் திசையிலிருந்து பேச்ச ஒவித்தது “யாரு... ஓ... மினிஸ்டர் ஜயாவா...?”

“.....”

“கொஞ்சம் இருங்க சேர்” என்றவன் போனை கணவனிடம் கொடுத்து,

“பினில்டர் பேசுகிறார்” என்றாள்.

அதை வாங்கி காதில் வைத்த ஜயா... “சொல்லுங்க சேர்...” ரொம்ப பயபக்தியோடு கேட்டார்.

“....”

“அப்படிங்களா...”

“சேர் என்னாலேயே என்னை நம்ப முடியல்ல. இந்த பதவி எனக்கு கிடைக்குமின்னு நான் எதிர்பார்க்கவே இல்ல. நீங்க என் தெய்வம்.”

“....”

“சேர் ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்குங்க. ரொம்ப நன்றி சேர்... தெங்கு சேர்.”

அம்மாவுக்கு தலை கால் புரியவில்லை.

என்ன நடக்கிறது என்பதை அறிந்துகிகாள் தவியாய் தவித்தார். செல்போனை இருக்கையில் போட்டுவிட்டு எழுந்த ஜயா... ஒரு இளமைத் துள்ளவில் அப்படியே அம்மாவை அணைத்து, தூக்க முயன்றார்.

“கண்ணு நீ இப்ப ஒரு எம்.பி. யோட பொண்டாட்டி இல்ல... ஒரு அமைச்சரோட பிரதி அமைச்சரோட மனைவி...” என்றவர் மீண்டும் மனைவியை நெருங்கினார்.

இது தானுபிள்ளைக்கே வெட்கமாக இருந்தது. அவர் ஒருதரம் கண்களை மூடி திறந்தார். பின் ஜயாவை நோக்கி...

“அப்புறம் சொல்லுங்க உங்க ராஜிநாமா கடிதத்தை எப்படி எழுதனும்” என்று கேட்கவும்.

“நீ அதை எல்லாம் விட்டு வீச்யா. பிரதி அமைச்சராகப் போகப் போற நான் எதுக்கு ராஜிநாமா செய்யனும். இனிமேலும் இப்படி எல்லாம் கேட்காத... நான் அமைச்சர்!... பிரதி அமைச்சர்!...” என்று சொன்னவர் மனைவியை விட்டு விட்டு தானுவைப் பார்த்து ஆனந்தமாக குதித்தார்.

“இப்படி கட்சி மாறுவது அமைச்சராவது... இதெல்லாம் மனசாட்சிக்கு விரோதமில்லையா...?” என்று தானுப்பிள்ளைகளே கேட்க.

“சும்மா போப்பா கட்சி மாறுவது, ஆட்சியில் அமருவது, அமைச்சராவது எல்லாம்... இப்ப நம்ம தலைவர் எனக்கு கொடுக்கிற பெரும் கொடை...” என்றவர் மீண்டும் அம்மாவை நெருங்க.

இந்த சந்தோஷ விடயத்தை வெளியில் குழுமியிருக்கும் தொழிலாளர்களிடம் சொல்ல வெளியில் ஒடினார் தானு.

“ஜயா, இப்ப வெறும் எம்.பி. இல்ல அவரு இப்ப... பிரதி அமைச்சர், கெளரவ... ஜி.வி.சரவணமுதலியார்...” கூட்டத்தைப் பார்த்துச் சொன்னார். அவரின் குரல் ஒங்கி ஓலித்தது.

“ஓ... அப்படியா? அப்படின்னா அந்த ஜி.வி.சரவணமுதலியார் திரும்பவும் எங்கள் சம்பள உயர்வுக்காக பார்விமென்றுல் பேசுவாரா...?

“தடுத்து வைத்திருக்கும் எங்கள் இளைஞர்களின் விருதலைக்காக குரல் கொடுப்பாரா...?

“சீரிகெட்ட மின் இணைப்பால் வெந்து சாகும் எங்கள் மக்களின் குழியிருப்பை சரி செய்வாரா...? என்று கூட்டத்திற்குள் பல குரல்கள் ஓலித்தன.

“எதையும் கேளுங்க... ஆனா, சம்பள உயர்வைப் பற்றி இன்னும் ரெண்டு வருஷத்துக்கு எதுவும் பேசாதீங்க! கொடுத்த எக்ரிமென்டை மாற்ற எங்களால் முடியாது” என்று தானுபிள்ளை சொன்னபோது தொழிலாளர்கள் ஆத்திரப்பட்டார்கள்.

“அட பாவிகளே... எங்களின் முன்னாறு ரூபா சம்பள போராட்டத்தையும் மட்டம் தட்டி, எங்களின் உணர்வுகள், ஓற்றுமை எல்லாத்தையும் சிதைச்சு சின்னாப் பின்னமாக்கி..., இன்றைக்கு எங்க உழைப்பை கம்பனிக்காரனுக்கு வாரிக் கொடுத்திட்டு நானுக்கு நாள் கைதியாகும் எங்கள் இளைஞர்களைப் பற்றி அக்கறையில்லாமல்...”

தொழிலாளர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே அதை எல்லாம் கேட்க திறனற்ற தானுபிள்ளை... அங்கிருந்து மீல்ல நழுவி உள்ளேயே ஒழவிட்டார்.

“வாய்யா தானுபிள்ளை... வெளியில் என்ன... அவனுங்க சூச்சல் போடுறானுங்களா? பேச தெரிஞ்சவன் சூச்சல் போட்டும்” என்ற ஜியா... தானுபிள்ளையின் கைக்களைப் பிடித்தவாறு.

“இப்பநீ வெறும் செயலாளர் இல்ல. ஒரு பிரதி அமைச்சரோடு அந்தரஸ்க காரியத்ரிசி” என்று சொல்லிவிட்டு ஆனந்தமாக வாய்விட்டு சிரிக்கும் ஜியாவோடு சேர்ந்து தானுபிள்ளையும் சிரித்தார்.

அதே நேரம்...

வெளியிலிருந்து தொழிலாளிகளின் ஒருவன் கல்லெரிய முகப்பு ஜன்னல் கண்ணாடி உடைந்து சுக்குநூறாக நொறுங்கி விழுந்தது.

“ஏய் எங்களை ஏமாற்றி நீங்க இன்னும் எத்தனை காலம் வாழ்முடியும்? இதுக்கெல்லாம் நாங்களும் முடிவுகட்டாமல் விடமாட்டோம்”

தொழிலாளர்களின் குரல்கள் ஆத்திரமாக ஓலித்தன.

தீர்மானம் 30-03-2008

மீதை

“என்னத் தலைவரே, அந்த அல்மேராவில் எவி கடச்சகாகிதமெல்லாம் அப்புறப்படுத்த சொன்னா நீங்க அத விட்டுட்டுவேற எதயோ நோண்ட எடுக்குறிங்க? ”

“நா ஒன்னு நோண்டல. இப்படி எவி கொதரி போட்ட காகிதங்கள் போக எஞ்சியிருக்கும் ஒரு கொப்பிய அதுவும் அட்டையில் நம்ம கட்சி தலைவரோட படம் போட்ட அப்பியாச கொப்பிய தான் எடுத்தேன். அதுகுள்ள நீங்க என்னமோ சொல்லுறங்க.”

என்று கட்சி தலைவரின் படத்தை அட்டையில் போட்டிருக்கும் கொப்பியை பிரதிநிதிக்கு எடுத்து காமித்தார் பக்கத்து தோட்ட தலைவரான ராகவன் தலைவர்.

“அட போன வருசம் பாடசாலை பிள்ளைங்களுக்கு நன் கொட்டயாக நம்ம கட்சி தலைவர் வழங்கிய கொப்பியாச்சே இதப் பாரு எவிகளுக்கு கூட நம்ம தலைவர் நல்லா தெரியிது அதனால் தான் இந்த எவிங்க இந்த கொப்பிய கடக்காம விட்டு வச்சுருக்குங்க” என்றார் பிரதநிதி.

“ஆயா கோயிலுக்கு மணி எடுத்து கொடுக்குறத விட பள்ளிகூட பிள்ளைகளுக்கு கொப்பி எடுத்து கொடுத்தது நம்ப தலைவருக்கு பெரிய புண்ணியமா போச்ச. ஏழை பிள்ளைகளுக்கு நம்ம கட்சி தலைவர் கொடுத்த பெரும் கொடை இந்த கொப்பி” என்று கட்சி தலைவரை புகழ்ந்தான் தோட்ட தலைவர் ராகவன்.

“சரி புகழ்ந்தது போதும் இந்த கொப்பிய இப்படி கொடுங்க. உகணக்கு எழுத வைச்சிக்கலாம்.” என்றார் பிரதிநிதி.

“சும்மா போங்க சேர். இந்த கொப்பிய நா என் மகனுக்கு கொண்டு போறேன். காலையிலேயே கொப்பி இல்லது அவங்க அம்மாகிட்ட நச்சரிச்சான். இத மட்டும் கொண்டுபோய் அவங்கிட்ட நீட்டுனா’ பயலுக்கு உச்சி குளிர்ந்து போயிரும்” என்ற ராகவனை நோக்கிய பிரதநிதி.

“என்னையா பெத்த புள்ளைக்கு சொந்த சல்வி போட்டு கொப்பி வாங்கி கொடுக்க வேண்டியது தானே? அதையும் கட்சி ஆப்பிஸ்ல இருந்து தான் சுருட்டனுமாக்கும்? என்றார்.

“ஏன் நா இந்த கட்சிக்கு சந்தா பணம் கட்டலயா? தோட்டத்துல கட்சிக்கு போம் போட்டு மெப்பரல் எல்லா சேத்து கொடுக்கலயா? ஏன் வீட்டுல என்ன வேல இருந்தாலும் அதை யெல்லாம் அப்படியே போட்டுட்டு, அந்திக்கு வந்து அந்த ஆப்பிஸ்ல இந்த வேல இந்த வேல எல்லாம் ஊதியம் இல்லாம நா செய்யலயா? என்ற ராகவன்.” என்னமோ இந்த கொப்பிய நா திருட்டுத்தனமா எநுத்த மாதிரியில்ல பேசுநிங்க. இத நீங்களே வச்சுக்கீங்க. கொழும்பு இருந்து நம்ம தலைவர் வர்ர அன்னைக்கு, இத மட்டும் இல்ல, இன்னும் பலதையும் அவருகிட்ட கதைச்சுக்குறேன்” என்று சொன்னதும்.

“என்ன தலைவரே, சும்மா தமாசுக்கு கூட எதையும் உங்ககிட்ட கதைக்க கூடாது போல இருக்கு? வேஷக்கை வார்த்தைக்கு எல்லாம் இப்படி கோபப்பட்டால் எப்படி? உங்க மாதிரி தோட்ட தலைவர்மார் நம்ம கட்சியில் சேர்ந்து சேவை செய்யுறதே பெரிய பாக்கியம். உங்கள யாரு கொப்பிய எஞ்சுக்க வேணாம்னு சொன்னது? நீங்க கொப்பிய எநுத்துக்கீங்க” என்று மேல் பூச்ச பூசினார் பிரதிநிதி.

“சேர் எனக்கு இந்த கொப்பி முக்கியம் இல்ல, கொப்பினா எவ்வளவோ வாங்குவேன். ஆனா அட்டயில்ல இருக்கிற தலைவரோட படம் தான் முக்கியம். இது கடையில கிடைக்காது. எந்த எவியும் கடிக்கவும் கூடாது. அதனால தான் இந்த கொப்பியில ஆச பட்டேன்” என்றான் ராகவன்.

மணி மாலை ஆரை கடந்தது.

“எவி கடித்த காகிதத்தை எல்லாம் எப்படியோ ஒனுக்குபுறமா வைங்க தலைவரே. நானைக் கு அதியில் லாம் எடுத்து கொளித்திடுவோம். இப்ப ஆப்பிள்ஸ் மூடிட்டு போவோம். ஆட்கள் யாரும் தான் வர்லயே?” என்ற பிரதநிதி. ஒங்களுக்கு என்ன தலைவரே டவுனுக்கு பக்கத்துல தோட்டம் இருக்கு. கால் மணி நேரத்துல வீடு போய் சேந்துநீரிங்க. நா அப்படியா மூப்பது ரூபா பஸ்சக்கு கொடுத்துல போகக்கும்? எடுக்கிற சம்பளம் இந்த போக்குவரத்துக்கே சரியா இருக்கு. ஏ சம்சாரம் அங்க கிரச்சல வேல செய்யறதால எப்படியோ குரும்பம் தாக்கு புடிக்குது. இல்லாட்டு போனா எல்லாம் நாறி போயிடும்” என்ற பிரதநிதி பத்து நிமிசத்துக்குள் அலுவலகத்தை மூடி பூட்டையும் போட்டார்.

2

“அந்த யூனியன் ஆப்பிள்ஸ் அப்படி என்னதான் முறிக்கிற வேலையோ? ஒன்னுமத்த வேல! கடைக்கு போனா மனுசன் வெல்லனா வெடுக்கணா இந்த மரக்கறியே வாங்கி வந்திருந்தா நேரத்தோட சமைச்சியிருந்திருப்பேன் தானே?” என்று ராகவன் கொண்டுவந்த மரக்கறியை எடுத்து நறுக்க தொடங்கினாள் அவனின் மனைவி செண்பகப்பூ.

“இந்த பாரு பூவு உனக்கு அந்த ஆப்பிள்ஸ் பத்தி ஒன்னுமே தெரியாது. அதுக்குள் எத்தன பிரச்சன இருக்கு தெரியுமா? வாடக கட்டனும், கலப்பிள்ளு ஏறி போயிடுச்சி, பத்தாததுக்கு எவியோட தொல்லை வேற? அதுவெல்லாம் அலுமாரிக்குள் பூந்து பைல்கள் எல்லாத்தையும் கடிச்சி கொதரி எடுக்குது. ச்சே.. அந்த அலுமாரியை துப்பரவு பண்ணவே இன்னைக்கு நேரம் பத்தல. பாவம் அந்த பிரதநிதி சேர் ரீராம்ப பயந்த சுபாவன். எவியை கண்டாலேபயம். இந்த லச்சனத்துல போவில் கேஸ் ஏதும் வந்துட்டா கூடவே நானும் அவரோட பொலிக்கு ஓடனும். மனுசனுக்கு சிங்களம் அவ்வளவா ஓடாது. இந்த டவுனுக்கு பக்கத்து தோட்டத்துல இருக்கோம். அதோட கட்சி தலைவருக்கும் நாம் நல்ல விசவாசிங்கிறதால ஒடி ஒடி அந்த ஆப்பிள்ஸ் வேல செய்ய வேண்டி இருக்கு. போன வாரம் கூட நம்ம தலைவர் அட்டன் ஆபிள்க்கு வந்திருக்காரு. ஆனா இந்த

ஆப்பிசுக்கு வர்ல வந்திருந்தா நெறய விசியம் கதைச்சிருப்பேன்” என்றாள் ராகவன்.

“அவரு இங்க வராட்டி என்னா? நீங்களாவது கொழும்புக்கு போயி வீட்டுக்கு கொஞ்சம் தகரமாவது கேக்கலாம் தானே?” மரக்கறியை நறுக்கிக்கொண்டே சொன்னாள் செண்பகப்பூ.

“ச்சீ போடி அது என்ன பிச்சக்காரத்தனம்? தோட்டத் தலைவரா இருந்துகிட்டு தனக்கு தனக்குனு எதையும் ஒடிப் போய் கேக்க கூடாது. இங்க யாரு ஒரு ஒழுகாம இருக்கு? மழையிட்ச்சா லயமே ஒழுகது தானே? இதுல எனக்கு மட்டும் தகரம் கேக்குறது கொஞ்சமும் சரியில்ல. தலைவர் இங்க வந்தா எல்லோருக்கும் உதவி செய்வாரு. தனிப்பட்டு நமக்கு மட்டும் வேணாம்” என்றவன் “எங்க புள்ள நம்ம அமிர்தகாந்த் த காணேய? என்று கேட்க.

“அந்த ரைனா புள்ள இங்கிலீஸ் படிச்ச கொடுக்குதாம் நானும் படிக்க போறேனு நம்ம புள்ளயும் சொல்ல நா அங்க அனுப்பி வச்சிருக்கேன்” என்றாள் மனைவி.

“அதுவும் நல்லது தான்” என்றவன் “ஆமா நடு காம்புராவுல வெளிச்சத்த காணேயம்” என்று கேட்டான் ராகவன்.

“அதுவா அங்க பல்ப்பு சுட்டு போயிருச்ச. யூனியன் யூனியன்னு வேல விட்டு வந்த வுடன் ஒருங்களே? அங்க போறதுக்கு முன் இதயில்லாம் கொஞ்சமாவது கவனிக்கனும். இங்க எவே வீட்டுலயாவது போயி பல்ப்பு வேணும்னு கடன் கேட்க முடியமா?

“ஏவி வேல செய்யது தானே?”

“அதெல்லாம் யாரு கண்டா? வேல விட்டு வந்தா எனக்கு இந்த வீட்டு வேலயே சரியா இருக்கு இதுல எங்க மத்தவங்க மாதிரி நா ஒக்காந்து மவி பார்க்க?” என்ற செண்பகப்பூ.

“அந்த நாடகம் அப்படி இருந்துச்சி, இந்த சீரியல் இப்படி இருந்திச்சினு நாளைக்கு அவ அவ நெரையில் நின்னுகிட்டு தம்பட்டம் அடிப்பாளுங்க. இதுல நா என்னத்த அடிக்க?” என்று கவலைப்படிபவள் போல் செண்பகப்பூ சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, “அம்மா டெடா வந்துருச்சா?” எனக் கேட்ட வாரே

குசினிக்குள் ஒழவந்தான் அவர்களின் செல்வகுமரன் அமிர்காந்த்.

“டேய் டேய் அதென்னடா புதுசா டெடானு சொல்லுற?” அஞ்சில் தாச்சை வைத்தவாறே கேட்டாள் செண்பகப்பு.

“போம்மா’ அடுத்த வீட்டிலெல்லாம் அப்பாவை டெடானு தான் கூப்பிடிறுங்க” என்றான் வாண்டு.

“வேண்டான்டா சாமி, நீ என்ன அப்பானே கூப்பிடு. நம் கட்சித்தலைவர் ரொம்ப தமிழ்பற்று உள்ளவர் அவர் காதுக்கு இதெல்லாம் எட்டுனா, அப்பறம் என் மானம் தான்டா போகும்.” என்ற ராகவன்

“இங்க பாருடா கண்ணு. நம்ம தலைவரோட அட்டைப்படம் போட்ட கொப்பியை ஓனக்கு அப்பா வாங்கிட்டு வந்திருக்கேன்.” என்று யூனியன் ஆப்பிஸ்ஸிலிருந்து எடுத்த வந்த கொப்பியை ஆறாம் வகுப்பு படிக்கும் தன் மகனிடம் ஆசையாக நீட்டினான்.

“அட ஆமா இது மாதிரி கொப்பிய நா நாலாவது படிக்கிறப்ப நீ வாங்கி தந்த தானே?” என்று பழையதை கிண்டினான் மகன்.

“அது அப்ப. இது இப்ப. இது புது கொப்பி” என்று மழுப்பினான் ராகவன்.

“என்ன மழுப்பிற்க? சொல்லுங்க யூனியன் ஆப்பிஸ்ல இருந்து தான் கொண்டு வந்தேன்னு.” என்ற செண்பகப்பு தன் மகனை பார்த்தாள்.

“இந்த பாரு மகேன்! காலையிலே கொப்பி இல்லனு அடம்பிடிச்ச தானே? இப்ப இத வச்சிக்க. ஞாயிற்றுக்கிழமை நானே கடைக்கு போய் நல்ல கொப்பியா ரெண்டு மூனு வாங்கி தாரறேன்.” என்று கொதிக்கும் எண்ணையில் மரக்கறழயை கொட்டினாள்.

“இரும்மா அடுத்த வீட்டு அக்கா கிட்ட இத காமிச்சிட்டு வாறேன்” என்ற அமிர்தகாந் அடுத்த வீட்டுக்கு ஒழனான்.

“என்ன புள்ள. கறி வைக்க நேரமாகுமோ? எனக்கு இப்பவே பசி எடுக்குது” என்று சொல்லியவாறு அஞ்சில் வேல செய்யும்

மனனவிக்கு பின்னால் போய் நின்ற ராகவன் அவள் ரவிக்கைக்கும் இருப்பு சேலைக்கும் இடைப்பட்ட அவளின் ஓல்லிய இருப்பு பகுதியை மீதுவாக தடவி கொடுத்தான்.

3

பொழுது விழந்தது

மருந்து காட்டுக்கு வேலைக்கு போகும் வழியிலேயே தன் கட்சிகாரர்களின் பிரச்சனையை கேட்டறிந்து கொண்டான் ராகவன். சென்பகப்பூ தன் மகனை பாடசாலைக்கு அனுப்பிவிட்டு வேலைக்குக் கிளம்பினாள்.

வகுப்பறை

“காந்தா புதுக் கொப்பியா வாங்கின?”

“இல்ல நா வாங்கல. எங்க அப்பா. அவருதான் வாங்கி வந்தாரு”

“கொப்பி பழசு மாதிரி தானே இருக்கு”

“ஆமா பழசு தான்”

“அட்ட படத்துல யாரு இது?”

“இது எங்க தலைவர். தமிழ் தலைவர்ன்னு எங்க அப்பா சொன்னிச்சு”

“தலைவர் பாரு? மொட்டையா மீச இல்லாத தலைவர்”

“ஏய், எங்க வீட்டுல வந்து பாரு, எங்க அப்பா சுவர்ல் ஒட்டி வச்சிருக்கு எங்க கட்சி தலைவருக்கு பாரதியாரு மாதிரி மீச” என்ற சதீஸ் அமிர்தகாந்திடம் இருந்த அந்த கொப்பியை தன் பக்கம் இழுத்தான்.

“ஏய் ஏன்டா கொப்பியை இழுக்கிற”

“பாருடா! மொட்டையா மீச இல்லாம இருக்குறத? இது அசிங்கமா இருக்குதுடா. அந்த மொகத்துக்கு மீச போட்டு தாரேன்” என்றான் சதீஸ்.

“ஏய்.. ஏய் வேணான்டா. இதுக்கு மீச போட்டா எங்க அப்பா ஏசம்”

“போடா பாரதியாருக்கு மாதிரி இவருக்கு மீசய போடுவோம்” என்ற சதீஸ்

தன் புத்தக பையிலிருந்து எடுத்த கறுப்பு நிற பெயின்டிங் ஸ்டிக்க்கை திறந்து அட்டைப்பட தலைவருக்கு பெரிதாக மீசை வரைந்தான்.

“ஏய் இப்ப பாருடா ஒங்க தலைவர் அழகா இருக்கல?”

“ஆமான்டா, தலைக்கு முண்டாச வரைஞ்சுட்டா அசல் பாரதியாரு தான்” ஒரு பயத்தோடயே சொன்னான் அமிர்தகாந்த்.

“வரையட்டா?”

“வேணான்டா சதீஸ், அப்பறம் அப்பா தோல உறிச்சிடும்”

4

அகரநேரத்தோடு மருந்துகாட்டிலிருந்து வேலை முடித்து வீட்டிக்கு வந்த ராகவன். முன்று மணி போல கட்சி காரியாலயத்துக்கு தாயாரான அதே நேரம் அமிர்தகாந்தும் பாடசாலை விட்டு வீடு சேர்ந்தான். அந்த ஆப்பீஸ்க்கு போய் அந்த அலுமாரியை கிண்டினால் இன்னும் ரெண்டு மூனு கொப்பி கிடைக்கும் என்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்ட ராகவன் அமிர்காந்தனை பார்த்து

“கண்ணு வந்துட்டியா? பெரியப்பா வீட்டிலிருந்து ஆயா வந்துருக்கு மேலுக்கு சுக்கில்ல போல. கொஞ்சம் பார்த்துக்க” என்று சொல்லிவிட்டு. “புது கொப்பியில இன்னிக்கு எழுதுனியா? நா இன்னைக்கும் ரெண்டு கொப்பி கொண்டு வர்ரேன், பொலித்தீன் கவர் போட்டு வச்சிக்க. தலைவர் படம் ஊத்தையா போக கூடாது தானே?” என்றவன் “ஆமா அந்த கொப்பியில என்னா பாடம் எழுதுன?” என அப்பா கேட்ட கேள்விக்கு “தமிழ் பாடம்” என மகன் பதில் கூறினான்.

“எங்க கொண்டா பார்ப்போம்” அப்பா இப்படி கேட்டதும் அமிர்தகாந்துக்கு உள்ளுக்குள் பயம். எதுவும் பேச முடியாமல் தவித்தான். அவன் விழிப்பதை பார்த்த ராகவன் “என்னடா கேக்குறேன் திருடன் மாதிரி முழிக்கிற” என்று அவனின் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் அவனின் ஸ்கூல் பேக்கில் இருந்த தலைவர் படம் போட்ட இந்த கொப்பியை எடுத்து பார்த்ததும் ராகவனுக்கு பக்ரீ என்றது. தான் உயிராய் மதிக்கும் தலைவருக்கு கிருதா மிசை முளைத்திருப்பதை பார்க்க அவனுக்கு ஆத்திரமான ஆத்திரம்.

“ஏய் ஏன்டா தலைவர் படத்துல இப்படி மீசீ போட்ட?” என்று ஆத்திரத்துடன் மகனை அடிக்க கையை ஓங்க, “இல்லப்பா, நான் போடல” என பயத்தோடு சொன்னான் அமிர்தகாந்தன்.

“நீ போடலோ அப்ப யார் போட்டா?”

“சதீசு. அவன் தான் போட்டான்”

“எவன்டா அது சதீசு”

“எதுத்த லயத்து காசி மாமாவோட மிகென்”

“அட் அந்த காசி பயலோட மகனா? நம்ம கட்சிக்கு எதிரா இந்த தோட்டத்துல போம் போட்டு ஆளுங்கள இந்த கட்சியிலிருந்து கலைச்சிக்கிட்டு இருக்கானே. அந்த நாயி மகனா?” என்று கொதித்தவன் சாரத்தை மடித்து கட்டிக்கொண்டு சகதிகாண் வழியாக போகும் குறுக்கு வழியாக எதிர் லயத்துக்கு ஓடினான். அவன் ஒடுவதை பார்த்து பக்கத்து வீட்டியிலுள்ள கெழுகட்டைகள் என்னவோ ஏதோ என பதறின. அவன் வரும் வேகத்தை பார்த்து பேப்பர் படித்துகொண்டிருந்து காசியின் தகப்பன்

“என்னப்பா ராகவா? என்ன அவசரம்? ஏன் இப்படி ஓடி வர்ர?” என கேட்க.

“எங்கையா ஓ பேரேன்? நியெல்லா என்னையா புள்ள பெத்து வளக்குற?” என்று தன் கையிலிருந்த கொப்பியின் அட்டை படத்தை காட்டி “பாருயா பாரு’ ஓ பேரேன் செஞ்ச வேலய? இதுக்கெல்லாம் காரணம் ஓ மிகென் காசி தான் என்று சத்தமிட்டவன்.

“எங்கையா அவனை வெளியே வர சொல்லு” என்று அவன் போட்ட சத்தம் லயத்து மலையில் கொழுந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் தொழிலாளருக்கு கேட்டது.

“என்ன ராகவன் அண்ணே. இங்க வந்து இப்படி சத்தம் போட்டுகிட்டிருக்க?” என்று வெளியே வந்த காசி கேட்க.

“ஏய் இங்க பாரு, ஏ மகேன் இன்னைக்கு ஸ்கலூக்கு கொண்டு போன கொப்பியில் ஒ மிகன் என்ன கெஞ்சிருக்கானு...” என கொப்பியின் முகப்பை காசியின் முகத்திற்கு முன்னால் காட்டிய ராகவன்,

“எந் தலைவர் முகத் துல இப்படி மீச போடலாமா? அடுத்தவேனுட்டு கொப்பியில இப்படி மீச போடுனு நீதா சொல்லி கொடுத்தியா?” என கொப்பியின் முகப்பை காசியின் முகத்திற்கு முன்னால் காட்டிய ராகவன்,

“இந்த பாரு ராகவன்னே. மரியாதையா பேச அப்புறம் தலைவரனு கூட பார்க்க மாட்டேன்.”

“ஏய் தலைய ஏடுத்துவியாக்கும்?” ராகவன் குரல் பலமாக ஓலித்தது.

“ஏய் மரியாதையா பேச” காசியும் சணளக்காமல் குரல் கொடுத்தான்.

“அங்க பாருடி லயத்துல ராகவன் தலைவரும் காசியும் அடிச்சுக்க போறாங்க. ஒருங்குடி ஒடிப்போய் சண்டய நிறுத்துங்கடி”

என்று யாரோ ஒருத்தி லயத்து மலையிலிருந்து கத்த காசியின் மனைவி ரதியும் ராகவனின் மனைவி செண்பகப்பூவும் கூடையை போட்டுவிட்டு மலையிலிருந்து லயத்துக்கு ஒடி வந்தனர்.

காசிக்கும் ராகவனுக்கும் வாய் தர்க்கம் உச்சக்கட்டத்திற்கு போய் கொண்டிருந்தது.

“இந்தா ரெண்டு பேரும் சண்டய நிறுத்துங்க. உங்க சண்டயப் பார்த்து அங்க கொழுந்தெடுக்கிற சனமே சிரிக்குது. பேசாம வீட்டுக்கு போங்க.” என ரதி தன் கணவன் காசியை வீட்டுக்குள் தள்ள முயன்று கொண்டிருந்தாள்.

“அய்யோ இது என்ன சின்ன பய மாதிரி இங்கியல்லாம் வந்து சண்ட போருறிங்க?” என்று செண்பகப்பூ கேட்க.

“பூ இந்த பய பெத்த மகன் என்ன காரியம் செஞ்சா தெரியுமா? நம்ம மகின் இன்னைக்கு ஸ்கூலுக்கு கொண்டு போன தலைவர் படம் போட்ட கொப்பி இருக்குள்ள, அதோட அட்ட படத்துக்கு, அதான் நம்ம தலைவர் படத்துக்கு இந்த பய மீச போட்டு அவமானம் படுத்தியிருக்கான். அத கேக்க வந்ததுக்கு இந்த காசிப்பய எவ்வளவு ராங்கி பேசுறான் தெரியுமா?” ராகவன் கொதித்தான்.

“ச்சே’ எவி கழித்த அந்த படத்துக்கா நீங்க லயம் விட்டு லயம் வந்து சண்ட போடனும்? ஒரு சின்ன விசயம். அதையா இப்படி உத்தி, பொகையாக்கி, நெருப்பாக்கணுமா? இந்த காலத்துல யாரு இப்படி கட்சிக்காக வரிஞ்சி கட்டிக்கீட்டு ஆடுறா? பேசாம் வாங்க?” செண்பகப்பூ தன் கணவன் ராகவனை லயத்து பக்கம் பிடித்து இழுத்தாள்.

“ஏய் போடி, ஏந் தலைவர் முகத்துல மீச பொட்ட இந்த விசயத்து நா சம்மா விட போற்றில்லை” என்று ராகவன் தாண்டினான்.

“இந்தப்பா ஏ பேரேன் செஞ்சது என்னவோ தப்புத்தான் அதுக்கு நா மன்னிப்பு கேட்டுக்கிழே. இதுக்காக வீண் சண்டையல்லாம் வேணாப்பா. இந்த சின்ன சண்ட தான் அப்புறம் பெருசா பூதமா வளர்ந்திரும். நமக்குள்ள சண்ட வேணாந் தம்பி. பொறுத்து போங்க” என சமாதானத்திற்கு வந்தார் காசியின் தகப்பனான முத்துவேலு.

“இந்தா பாருப்பா, இந்த சாக்கு போக்கு சமாதான பேச்சல்லாம் சரி வராது. ஒ பேரென் எதுக்கு எந்தலைவனுக்கு மீசப்போடனும்? அவருக்கு மீச வைக்க இவே யாரு? ஒ மகின் காசி இருக்கானே அவனோட கட்சி தலைவர் இருக்காரே அவருக்கு மாதிரியா என்னோட தலைவருக்கு மொகம் நெறய மயிரா இருக்கு? ஏந்தலைவர் ராமர் மாதிரி. மீசையே இல்லாத சாந்தமான மொகம்” என்று ராகவன் சொன்னதும் முத்துவேலு வாய் விட்டு சிரித்து விட்டார்.

“என்னையா கிண்டலா? என ராகவன் கிழவனை முறைக்க” அது இல்ல ராகவா, நீ என்னயோ ஒந் தலைவர் மொகம் ராமர்

மாதிரினு சொல்லுறியே நீ இப்ப பேப்பரே பாக்குறது இல்லயா? என்றவர் தன் கையிலிருந்த இன்றைய பத்திரிகையில் மலையக பகுதியைப் புரட்டி அந்தப் பக்கத்தில் பிசுரமாகி இருக்கும் பொது தேர்தலில் ஒனிறினைந்து போட்டியிடும் மலையக தொழிற்சங்கஞும் ஒன்றுபெரும் கட்சிகளின் தலைவர்களின் கருத்துகளும் என்ற தலைப்பையும் அங்கே பிரசுரமாகியிருக்கும் ஒன்று சேர்ந்த பல தலைவர்களின் படத்தையும் ராகவனுக்கு ஈட்டி காயித்த முத்துவேலு.

“இந்த ராகவா, இந்த படத்த பாரு இது ஒங்க கட்சி தலைவர் தானே? சந்தேகமுனா படத்துக்கு கீழே அவரோட பேரும் போட்டிருக்கே அதையும் பாரு. ஒந் தலைவருக்கு இப்ப எவ்வளவு பெரிய மீச இருக்குனு தெரிஞ்சக்க இப்பிவல்லாம் மீசயோட இருக்கிற கட்சி தலைவரையே கண்டுக்காம இருக்கிற நீயெல்லாம் தோட்ட தலைவரா இருக்கியே, தலைவர் நீ கிட்டத்துல பாத்தது இல்லயா? அவருக்கு தா இப்ப நல்ல மீச இருக்கே.” என்று சொன்னதும் ராகவனுக்கு கூச்சமாக இருந்தது. முத்துவேல் கையிலிருந்த பேப்பரை வாங்கி பார்த்தவன்.

“கட்சி ஆப்பிள்சுக்கு நான் தவராம போனேன் அங்க கண்ட கண்ட வேலையில்லாம் செய்திரே, ஆன மேசையில் கிடக்கிற நியுஸ் பேப்பரை கொஞ்ச நேரமாவது பார்த்துருந்தா..சே” என்று எண்ணிய ராகவனுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. கட்சி தலைவர் இவன் நேரடியாக கண்டு நான்கு மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. கொழும்பில் நடந்த மேதின கூட்டத்திற்கு கூட போக இவனுக்கு கொடுத்து வைக்கிவில்லை. மகனுக்கு அம்மை கண்டிருந்ததால் இவனால் போக முடியவில்லை தான். அத்துடன் இந்த நான்கு மாதங்களுகிடையே தலைவரும் அடிக்கடி வெளிநாட்டி பயணம் போனதால் அவரால் இந்த மாதிரி சின்ன சின்ன காரியாலயத்திற்கு வர சுந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை தான். இத்துடன் டவியிலும் அவரை பார்க்க சுந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. எனவே தலைவர் மீசை வைத்திருப்பதை இன்று இந்த பத்திரிகை மூலமாக தான் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. அதற்காக முத்துவேலுவிற்கு தன் மனதில் நன்றியை தெரிவித்தார்.

முத்துவேல் “தொடர்ந்தார்” ராகவா ரெண்டு வருசத்துக்கு முன்ன உள்ள இந்த கொப்பியில இருக்க தலைவரோட படத்துக்கும் இன்னைக்கு பேப்பர்ல வந்திருக்கும் அவரோட படத்துக்கும் நெறய வித்தியாசம். தலைவர்மாரில்லம் இப்ப ரொம்ப மாறி பொய்ட்டாங்க. மக்கள வந்து பார்க்குறது கொறவு. எல்லா வெறும் பேப்பர் அறிக்க தான். ஒங்க தலைவர் அடிக்கடி வந்திருந்தா இந்த மீச விசயம் ஒன்க்கு பெருசாவே இருக்காது. மத்தபடி இந்த தலைவரில்லாம் இப்ப ஒரே குட்டையில் விழுந்த மட்டைகள் தான் நாம் தா எதுவும் விழுங்காம வீணா சண்ட போட்டுகிட்டு இருக்கோம். எதுக்கு நரச்சி நெறம் மாறி போற மயிரு மீசைக்கு ஏ அடிச்சக்கிட்டு சாகனும்?” என்றவர்.

“போன வாரம் ஏ மகள பார்க்க டவுனுக்கு போயிருந்த போது அங்க நடந்த மீட்டங்ல ஒந் தலைவர் பேசிக்கிட்டு இருந்தத பார்த்தேன். முதல்ல எனக்கு அடையாளம் தெரியில தான் அப்புறம் தான் ஏ மருமகன் சொன்னிச்சி அது இந்த தலைவர் தான்னு. ஈம்மா சொல்லக்கூடாது. முன்னைய விட ஆழுக்கு சத போட்டிருக்கு அதுக்கேத்த மாதிரி மீசயும் பெரிசாகியிருக்கு. ஏ பேரன் அந்த கொப்பி படத்துல வரஞ்சிருக்க மாதிரி மீசயும் முக்கியமா போச்சி.” என்றவர் நாள் தவராது பத்திரிக்கை படிக்கும் முத்துவேலு தன் நரைத்த மீசையை தடவி கொடுத்தார். ராகவனுக்கு மேலும் அங்கே நிற்க மனம் கொடுக்கவில்லை. அதற்குள் அவனது மனைவியே இழுத்துக் கொண்டு தன் லயத்துக்கு சென்றாள். இந்த காட்சியே லயத்துக்கோடி பக்கம் ஒழிந்து இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சதீஸ்.

மணிக்குபு

“இந்த முற நம்ம கட்சித் தலைவருக்கு இந்த மகடயன்களைல்லாம் ஒழுங்கா ஓட்டு போட்டுருந்தா அவரும் அஞ்சோட ஆராவது ஆளா இந்த தொகுதியிலிருந்து பார்விமென்றுக்கு போய் இருப்பாரு. ஆனா இந்த ஏமாளிங்க காக்கும் சாராயத்துக்கும் ஆசப்பட்டு நம்ம தலைவரையே கவுத்துப்பட்டானுங்க. அந்தா இந்தான்னு கெடைக்க இருந்த சீட், கொஞ்ச ஓட்டு வித்தியாசத்துல கை நழுவி போயிருச்சி.. அந்த சுப்ரமணி நம்ம கட்சியிலிருந்து வெலகி சேயச்சயா போட்டுப்போடாம இருந்திருந்தா, நம்ம தலைவர் எப்படியும் விண் பண்ணி கதிரைய புதிச்சிருப்பாரு. ஆனா, இப்ப அந்த சுப்ரமணியும் வர்ல, நம்ம தலைவரையம் விண் பண்ண விடல”.

என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டே வந்த அவனுக்கு வருத்தமாக இருந்தது.

“தலைவர் வெற்றிபெற்று எம்.பி. யாக இருந்தால் அகரையும் கொறையுமாக இருக்கும், இந்த தோட்ட அம்மன் கோயில் வேலை பூர்த்தியாக்கி அவரை அழைத்துவந்து சிறப்பா கோலகலமாக கோயில் கும்பாபிசேகத்தை சிறப்பா நடத்தலாம். ஆனால் அந்த எண்ணமெல்லாம் மண்ணா போயிருச்சி. இந்த கோயில் மைதானத்தில் நடந்த தேர்தல் பிரசாரக்கூட்டத்திற்கு அவர் வந்த போது,

“தலைவரே, இங்க உள்ள எல்லா ஓட்டும் ஒங்களுக்குத் தான். நீங்க வெற்றிவாகைச் சூரி ஒரு மந்திரியாக திரும்பவும் இந்த தோட்டத்து மண்ண மிதிக்கனும். ஒங்க மிதியில இந்த கோபுரம் உயரனும். அதோட இந்த தோட்ட கோயிலுக்கு நீங்கத் தான் மணிக்கதவும் பூட்டி ஒங்க கையால அத தெறந்து வைக்கனும்”.

என்று நான் கொடுத்த வேண்டு கோஞ்சுக்கு செவி சாய்த்து தலைவர்,

“நீங்கள்லா ஒழுங்கா நம்ம கட்சி சின்னத்துக்கும் என்னோட நம்பருக்கும் கத்திரி அடையாளம் போட்டு என்ன மீண்டும் அதே தொகுதியில எம்.பி. யா ஆக்குங்க. அப்பறம் பாருங்க ஒங்க தேவைகளைவும் நா எப்படி பூர்த்தியாக்குறேன்னு. இந்த தோட்ட கோயிலுக்கு எத்தன மணிக்கதவுகள் வேண்டுமோ, அத்தனை மணிக்கதவுகளும் செஞ்சி கிணி கிணி நு ஒசை செய்ய நா பூட்டித் தருவேன்.. இத இந்த அம்மன் அறிய உறுதியா சொல்லுறேன்.” என்று அடித்துச் சொன்னத் தலைவரை இந்த ஆகுங்க இப்படி ஆல மரத்த வெட்டி சாய்க்கிற மாதிரி இந்த தேர்தலுல ஒரேடியா சாச்சிப்புட்டானுங்களே.” என்று தனக்குள் புலம்பிக் கொண்ட யோகேசு,

“இந்த முற இந்த தொகுதியிலிருந்து பார்விமென்டுக்கு போன வேற யாராவது இந்த கோவில் கட்டி மணிக்கதவு போட முன் வருவாங்களா?” என்று தனக்குள் கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு...

“செ.. அவனுங்களைவும் எப்படி இத செய்ய முன் வருவாங்க? இந்த கோவில் திருப்பணியை ஆரம்பிச்ச வச்சதே நம் தலைவர் தானே? அவர் ஆரம்பிச்ச வச்ச கோயில் பணியை வேற எவனும் வந்து முடிச்ச கவக்க மாட்டானுங்க. இந்த திருப்பணி நன்றாக சிறப்பா முடியனும்னா, நம்ம தலைவர் மீண்டும் எம்.பி. யாகனும்.”

“அடேயப்பா.. இதுக்கு இன்னும் அஞ்சோ ஆரோ வருசம் ஆகுமே அதுவரைக்கும் தோட்டத்துல எந்த திருப்பணியும் நடக்கவிடாம பாக்கனும். அவரு திரும்பவும் எம்.பி யாகுற பாக்கியம் கெடைக்குறுமின்னா அவரு மக்களோட மக்களாக மக்கள் மனசல மீண்டும் குடி ஏற்றும். அதெல்லாம் இப்போகதைக்கு முடியுமா? முடியும் என்ற சவாலையும் ஏத்துக்கொள்ளும் இதயம் ஏந் தலைவனுக்கு உண்டு. அடுத்து தேர்தல்ள்ள அவர் கண்டிப்பா ஜெயிப்பாரு. அந்த வெற்றிய யாராலும் தடுக்க முடியாது.” என்று தனக்குத் தானே பதிலையும் சொல்லிக் கொண்டு நடக்கலானான்.

வழியில்.. ஏதோ ஒரு நிறுவனம் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காக கட்டப்பட்ட “மீ ரெஸ்ட் ரூம்” கட்டிடத்தை தாண்டும் போது, முடிந்த தேர்தல் காலத்தில் பல அரசியல் கட்சி களாலும் தொழிற்சங்கங்களாலும் ஒட்டப்பட்ட தேர்தல் போஸ்டர்களும் கிழிந்தும் சானம் அடிக்கப்பட்டும் சின்னாபின்னமாக கட்டிட முகப்புச்சவரில் காட்சித் தந்தாலும் புதிதாக இன்று காலையிலோ மத்தியானத்திலோ ஒட்டப்பட்ட, அந்த புதிய போஸ்டர் பளிச்சிசன்று சவரில் காட்சித்தந்தது.

“இது என்னடா எவக்சன் முடிஞ்சி போச்சி பின்ன எதுக்கு இப்ப வந்து போஸ்டர் ஒட்டி இருக்காங்க? அதுவும் அந்த கட்சி தலைவர் படத்தோட...” என்ற எண்ணத்தோடு அந்த போஸ்டரை நியிர்ந்து கவனித்தான் யோகேசு.

“எங்கள் மீது நம்பிக்கை வைத்து எங்களுக்கு வாக்களித்து எமது கட்சியை வெற்றிப்பெறச் செய்த அனைவருக்கும் எங்கள் மனமார்ந்த நன்றி... நன்றி” கட்சிக்கொடியின் வர்ஜனங்களின் பின்னணியில் அந்தகட்சித்தலைவரின் முகம் பெரிதாகத் தோன்ற. வெகு கலர் புல்லாக ஒட்டப்பட்டிருந்த அந்த போஸ்டர் யோகேசுவின் முகத்தில் ஓங்கி அகரவது போல் இருந்தது. போஸ்டரை பார்க்கவே அவனுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. இவனது அப்பா காலத்திலிருந்தே, இந்தக் கட்சியோ, இந்தக் கட்சியின் கொடியோ இவனுக்கு பிடிக்காது. இப்போது கூட தான் சார்ந்திருக்கும் கட்சியின் தலைவர் தோல்வியடைவதற்கு இந்தக் கட்சியும் இதன் தலைவர்களும் தான் காரணம் என்ற எண்ணமும் அவனுக்கு முழுமையாக உண்டு. அந்த தலைவரின் முகம் பதித்த போஸ்டரை பார்க்கவே அவனுக்கு ஆத்திரியாக இருந்தது. காரித் “தூ” என்று துப்ப வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு,

“என்ன யோகேசு அன்னே, எங்க தலைவர் இதுக்கு முன்ன தெரியாதா? என்னமோ புதுசா பாக்குற மாதிரி தலைவர் படத்த பாக்குறியே? ஓங்கத் தலைவர் இப்படி வெற்றிப் பெற்றிருந்தா, இந்த மாதிரி நன்றி தெரிவிச்ச ஓங்க கட்சிக்காரங்களும் போஸ்டர் ஒட்டியிருக்கலாம் தானே? பாவம் ஓங்க தலைவருக்கு அந்தப் பாக்கியம் இந்த முற கெடைக்காமலே போயிருச்சி”

என்று சொல்லியவாறு பக்கத்தில் வந்து நின்றவளின் கிண்டல் யோகேசுவிற்கு மேலும் ஆத்திரத்தை மூட்டியது.

“ஆமா... போடா இவனே! ஒங்கட்சிக்காரன் மாதிரி ஏந் தலைவனும் சாராயத்தையும் சல்லியையும் நீட்டியிருந்தா இவரும் இப்ப எம்.பி யாகியிருப்பாரு.” என்று சொல்ல நினைத்தவன், மனசுக்குள்ளேயே அந்த வார்த்தையை மீண்று விழுங்கி விட்டான்.

ஏனென் ரால் இவனின் தலைவரும் வாகனத்தில் போத்தல்களையும் பார்சல்களையும் ஏற்றி வந்து எலக்சனுக்கு முதல் நாள் ராத்திரி இந்த தோட்டத்தில் சாராய சப்ளை செய்தவர் தான். ஆனால் அந்த கட்சிக்காரர்கள் செய்தது போல தாராளமாக இவரால் பணம் கொடுக்க முடியவில்லை. அதோடு எலக்சன் டியூட் செய்யுறோமுன்னு, முன்னாட நின்ற தன் கட்சிக்காரர்களே தன் தலைவரை ஏழாற்றி பணத்தை சுருட்டியது, சாராய போத்தல்களை மறைந்து வைத்தது எல்லாம் யோகேசுக்கு தெரியாமல் இல்லை. எனவே தலைவருக்கு பக்கத்திலிருந்து குழிபறித்த கட்சியின் முக்கிய புள்ளிகளின் மீதும் இவனுக்கு ஆத்திரமாகவே இருந்தது.

“யோகேசு அண்ணே, என்ன அப்படி யோசன? கட்சி மாறப் போற்றா? இனிமே நீ இருக்கிற கட்சியில வேலயே இல்ல. வேணுமின்னா எங்க கட்சியிலேயே வந்து சேந்துரு. எங்க தலைவருக்கு கண்டிப்பா அமைச்சர் பதவி கெடைக்க போகுது. வேண்டியது சென்ற்சிக்கலா. பயப்படாம எங்க பக்கமே வந்துரு.” அவனின் வார்த்தைகள் யோகேசுவை மேலும் ஆத்திரத்துக்குள்ளாக்கியது.

“போடா படவா எங்கு ஒருமயிரும் வேணா. நா செத்தாலும் ஒங்கட்சியில வந்துசேர மாட்டேன் டா.” என்றவனுக்கு அந்த போஸ்டர அப்படியே கிழிச்ச வீச வேண்டும் போல் இருந்தது. யோகேசு அவனை ஏரித்து விழுபவன் போல் பார்த்துவிட்டு.

“இந்தா பாருடா, இனிமே ஒங்க கட்சிக்காரன்களுக்குத் தான் பட்டம் பதவியெல்லாம் கெடைக்க போகுது. சீர்சாங்க அந்தஸ்த்து வாகன வசதியெல்லாம் ஒங்க கட்சித் தலை

வனுக்குத் தான். ஆனா ஒன்னு சொல்லுறேன். அத இத சொல்லி சொல்லி எங்க கட்சிக்காரனுங்கள் கரச்சி கரச்சி ஒங்க கட்சிப் பக்கம் மட்டும் இழுக்காதீங்க” என்று கையை நீட்டி எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு அங்கிருந்து தன் வயத்தை நோக்கி கோபத்தனமாகவே நடந்தான் யோகேசு.

வழியில் கட்டியும் கட்டாமலும் பாழ்டைந்தது போல இந்த இரண்டு வருடமாக எந்த தீபீ ஆராதனையும் காணாது கிடக்கும் அந்தக் கோயிலைக் காண யோகேசுக்கு வருத்தமாகத்தான் இருந்தது. சிறிது நேரம் நின்று அந்த பாழ்டைந்த தன்மையைப் பார்த்து எப்படியும் இந்தக் கோயிலைக் கட்டி இதற்கு மணிக்கதவு பூட்டி கும்பாபிசேஷகத்தை நடத்தியே தீரவேண்டும். கோயில் கதவை திறக்கும் போதும் சாத்தும் போதும் கிண்... கிணி... கிண்... கிணி... என்ற மணியோசை தெய்வகானமாய் கேட்க வேண்டும்.

தான் இந்த கோயில் கமிட்டி தலைவராக இருப்பதற்குள் இந்தக் கோயிலைக் கட்டி அதற்கு மணிக்கதவு பூட்டி தன் கட்சி தலைவர் தலைமையில் கும்பாபிசேஷகம் போட்டே ஆகவேண்டும் என்ற வெராக்கிய எண்ணத்தோடு கோயிலைக் கடந்து தன் வயத்தை அடைந்தான்.

லயத்தில் ஒரே தண்ணீர் சண்டை பீலியில் பாத்திரங்கள் உருண்டன.

“ஏன்ற ஏம் புருஷன் தான் தண்ணி பைப்ப ஒடச்சானு, ஒன்னால சொல்ல முடியுமா? ஏய் நீ சொன்னது மட்டும் அது காதுல கேட்டா, அப்புறம்...”

“அதான், இந்த வயத்துக்கே தெரியுமே? இத நா வேற சொல்லனுமா? அப்படியே சொல்லனும்னு வந்துட்டா. எந்த கோட்டுலயும் போய் சொல்லுவேன். அதுக்காக இங்க கெடக்குற எந்த நாய்க்கும் நா பயப்படமாட்டேன். வேணும்னா ஓம் புருசன இங்க வரச்சொல்லு.”

“வேணான்டி, ஏம் புருசன் வந்தா, இங்க வேற மாதிரி நடந்துநும். அவர் மேல இப்படி நீ அபாண்டமா சொல்லாத. அபாண்டம்

சொல்லுற நீ நாசமாத்தான் போவ. நாசமத்து போனவளே ஒங்கண்ணு ரெண்டையும் அந்த மாரியாத்தா அழிச்சுருவா.”

“சரிதான் போடி...” என்ற சரசு, பீலிக்கரையைத் தாண்டி போகும் கோயில் கமிட்டித் தலைவர் யோகேசுவை ஒரு மாதிரியாக பார்த்துவிட்டு,

“அந்த ஆத்தாவே கண்ணக் கட்டிவிட்ட மாதிரி இருட்டுல தானே இருக்கா? அந்த ஆத்தாபத்தி இங்க யாருதான் கவலப்படுநா? எல்லாப் பயலும் கோயில் கட்டுறேன்... கோயில் கட்டுறேனு கோயில் பணத்தையே திங்கிறானுங்க. சிமிந்தியையும் மணலையும் திருட்டுத்தனமா வித்து அந்த பணத்தையே வித்துப்புட்டானுங்களே? இந்தப் பாவிகளையெல்லாம் வாழுவைக்குற எங்க ஆத்தா யாருகண்ணத் தான் புஞ்க போறாளாக்கும்?” என்று சரசு சொன்ன வார்த்தைகள் யோகேசுவின் தலையில் பிஞ்சபோன பழைய செருப்பால் அடித்தது போல இருந்தது. அவன் சற்று நின்று,

“ஏ சரசு இப்படி பேசுற? ஒனக்கோ, ஒங்கட்சிக்கோ, நா என்னா செஞ்சேன்? இந்த கோவில் கட்டுற விவகாரமே, இப்பகடன்ல தானே போய்க்கிட்டு இருக்கு. கட்டி முடிக்க வேண்டிய கோயில் பாதியோட நிக்குது. பாஸ்மார் வந்து மாசா மாசம் புழங்கி எடுக்கறானுங்க. அவங்க செஞ்ச வேலைக்கே இன்னும் சம்பளம் கொடுக்கல. இந்த லச்சனத்துல என்னப் பாத்து கோயில் காசிசல்லாம் தின்னுப்புட்டானுங்களே, மணலையும் சிமிந்தியையும் வித்து தின்னுட்டானுங்களேன்னு நீ வாய் கூசாம இப்படி கிண்டல் தீடுக்கிறியே? இது ஒனக்கே சரியா புள்ள? நீ சொல்லுறது ஞாயமா?” என்று அவனைப் பார்த்து நாலு வார்த்தை நறுக்கா கேட்க வேணும் என்று யோகேகூக்கு வாய் துடித்தாலும் அவன் தன் நாக்கை அடக்கிக் கொண்டான். வாய் திறந்து பேச அவனால் முடியவில்லை. ஏனென்றால் அந்த சரசு, நடந்து முடிந்த தேர்தவில் வெற்றியீட்டிய கட்சியைச் சேர்ந்தவள். சரியான வாய்க்காரி. கட்டிய புருசனையே அடக்கி வச்சி வேடுக்கை பாக்குறவுள். வாய் திறந்தால் எது வரும் எது வராது என்று சொல்லமுடியாது. அதோடு அந்த வெற்றிபெற்ற கட்சியின் தோட்டத் தலைவரின் தங்கச்சி என்ற கர்வமும்

இவனுக்கு உண்டு. எதையும் பட்டு பட்டுனு கவ்வாத்து கத்திப்பட்டு தேயிகலவாது விழுவற மாதிரி பேசிப்புநுவா... எனவே யோகேசு எதையும் பேசாமல் அடக்கத்தோடு அந்த இடத்தைத் தாண்டி தன் வீட்டையடைந்தான்.

“ஒரு பொம்பள்ளின் என்னமா சாடக்குத்து குத்தி, ஏம் மனச காயமாக்குறா?” என்ற கவலை வேறு அவன் மனதை குத்தியது.

தரையைப் பார்த்து நடந்தவன் நிமிர்ந்து எதிர்வீட்டுச் சுவரைப் பார்த்தான். வெற்றிபெற்ற தலைவரின் படம் போட்ட நன்றி தெரிவிக்கும் போஸ்ட்டர்கள் வரிசையாக ஒட்டப்பட்டிருந்தன. அவை வெற்றியின் களிப்பை வெகுவாகவே வெளிப்படுத்தின. யோகேசு தன் வீட்டின் சுவரை மேலோட்டமாக பார்த்தான். தேர்தல் காலத்தில் தன் சுவரில் தன் தலைவரின் படம் போட்ட எலக்ஷன் போஸ்டரை தவிர வேறு எந்த புது போஸ்டரும் ஒட்டாததைக் கண்டு தனக்குத் தானே திருப்திபடுத்திக் கொண்டான்.

“அடுத்தக் கட்சி பயலுகளுக்கு தெரியும், அவங்க கட்சித் தலைவரின் போஸ்டரை, என் வீட்டு சுவர்ல் ஒட்டுனா... நா கிழிச்சி ஏறின்சூவேனு, தெரிஞ்சி, எந்த நாயும் இங்க போஸ்ட்டரை ஒட்டமாட்டான்” என தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டவன்.

தன் வீட்டுக்குள் நுழையும் முன் காட்டு மேட்டில் அலைஞ்சி, அது இது அசிங்கத்து மிதிச்ச கால்களை கழுவுவதற்கு வீட்டின் கோடுபக்கம் சென்றான்.

டொயிலட் நீர் நிரப்பும் அண்டா வாளி, ஹோஸ் வயர் எல்லாமே அந்த கோடிப் பக்கம் தான். கோடி பக்கம் சென்ற யோகேசு, டொயிலட்டை பார்த்ததும் அப்படியே திகைத்துவிட்டான். அவனுக்கு அப்படியே ஆத்திரமாக வந்தது. அந்த ஆத்திரத்தை அவனால் அடக்க முடியவில்லை. கோபத்தோடு திரும்பவும் முன் பக்கம் வந்தவன், எது வந்தாலும் வரட்டும் என்ற கைரியத்தில்.

“ஏய் எந்த நாயிடா, ஏவுட்டு டொயிலட்டு கதவுல போஸ்டர கொண்டாந்து ஒட்டுனவன்? நா இதுவரைக்கும் ஏந் தலைவர் படத்தக்கூட இந்த டொயிலட் சுவருல் ஒட்டுனது இல்ல. இப்ப எந்த நாயிக்குடா, இந்த கைரியம் வந்துச்சி? இந்த

மண்ணாங்கட்டி நன்றி சொல்லுற போஸ்டர எதுக்குடா எங்க டொயிலட் கதவுல ஓட்டனும்? இத ஓட்டுறதா இருந்தா ஓங்க நடு வீட்டுல கொண்டு போய் ஓட்டியிருக்கனும். இல்லாட்டி போனா ஓங்க...” என்று அடுத்த வார்த்தையை எடுக்க... அதற்குள் முன் வீட்டுக்குள் இருந்து ஒடி வந்த அவனின் மூத்த மகள்,

“அப்பா... அப்பா... எதுக்குப்பா இப்படி அடுத்தவங்க மேல பலிய போட்டு, இப்படி அசிங்கத்தனமா கதைக்குறிங்க? அந்த போஸ்டர வேற யாரும் ஓட்டல. நான் தான் ஓட்டுனேன். எதிர்வீட்டு மாமாகிட்ட இருந்து அந்த போஸ்டர்கள வாங்கி நம்ம வூட்டு டொயிலட் கதவு புல்லா. ஒன்னுக்கு மேல் ஒன்னா ஓட்டி வச்சேன்” என்றவள்,

“அப்பா... ஏம்பா நம்ம வூட்டு டொயிலட் கதவு பத்தி கவலப்படல? அந்தக் கதவு நடுவுல பலகையே இல்ல. அந்தக்கதவு சந்தும் பொந்துமா வெளிய இருந்து எவனாவது பாத்தா, அப்பட்டமா தெரியும். டொயிலட்டுக்குள்ள போகவே எங்களுக்கு அவமானமா இருக்கு. போனக் கிழமையே அந்த டொயிலட் கதவுப்பத்தி ஓங்ககிட்ட படிச்சி படிச்சு சொல்லியும் நீங்க கணக்கே எடுக்கல யூரியா சீட்ட போட்டு நாங்கத்தான் ஏதோ மறச்சிவச்சோம். இந்த மழுயில, அடிக்கிற காத்துல அந்த சீட்டெல்லாம் நிக்குமாக்கும்...? அப்பா இப்போய் பாருங்க, அந்த டொயிலட் கதவுல எந்த சந்தும் தெரியாத அளவுக்கு போஸ்டரல்லாம் ஓட்டி வச்சிருக்கேன்” என்று மகள் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு யோகேச வாயடைத்து நின்றான். மகள் மீண்டும் தொடர்ந்தாள்....

“அப்பா, கோயிலுக்கு மணிக்கதவு பூட்டனும் பூட்டனும்னு தலைவரை போயி நச்சரிக்கிறீங்க, அதுக்காக நிதி தேடுறீங்க. ஆனா நம்ம வூட்டு டொயிலட்டுக்கு ஒர தகர கதவையாவது அடிச்சி வைக்க ஓங்களுக்கு தோன்றலயே? போங்கப்பா... போய் ஒரு கதவ வாங்கப் பாருங்க. அது வரைக்கும் இந்த போஸ்டர்கள் மானத்தை காப்பாத்தட்டும்” என்று அமைதியாக சொன்னவனின் கண்கள் லேசாக கலங்கின.

போதுமடி தாயே

ஆழப்புசைத் திருவிழா... சென்ற வெள்ளிக்கிழமை கங்கை கரையில் கரகம் பாலித்து... நேற்றைய செவ்வாய் இரவில் அதே கங்கையில் குடவிழும் வரைக்கும் இத் தோட்டத்தில் திருவிழா அமர்க்களப்பட்டுத் தான் நின்றது. இன்று கரிநாள், இந்த ஜிந்து நாட்களும் மச்சமோ மாமிசமோ உண்ணாதிருந்தவர்கள்... இன்று மத்தியான சாபாட்டில் கோழியோ மீனோ... ஆடோ... கறிவைத்து உண்ணலாயினர். இன்று சிவமூர்த்தி வீட்டிலேயும் கோழிக்கறிதான்.

பகல் விருந்து முடிந்து...

தன் புகுந்த வீட்டுக்குப் போக வர்ணம் என்ற வர்ணி புறப்பட தயாரானாள்.

அவளின் தாயார் கட்டிலைவிட்டு மீதுவாக ஏழுந்து சாமிப் படத்திற்கு முன்னாலுள்ள விழுதி தட்டை எஞக்க முன் அவளின் மருமகள் தட்டை எஞ்து மாமியார் கையில் கொஞ்க அதை சிறு தடுமாற்றத்துடன் வாங்கியவள். தன் மகள் வர்ணியின் நெற்றியில் கடவுளை நினைத்து “ஆயா மாரியாத்தா இவளுக்கு நல்ல சொகத்தையும் இவ புருஷனுக்கு நல்ல புத்தியையும் கொடு தாயே” என்று முனுமுனுத்தபடியே தன் நடுங்கும் விரலால் அவளுக்கு விழுதியிட்டவள், அவளின் கக்கத்திலிருந்த சிசுவுக்கும் விழுதி கவத்தாள்.

“ஏய் ஆயாக்கிட்ட விழுதி வாங்கிக்கங்க...”

கதவோரம் நின்ற சிவமூர்த்தி தன் பிள்ளைகளுக்கு சொல்ல... முன்று பிள்ளைகளும் ஒருவர் பின் ஒருவராக... அங்கத்தி ஆயாவின் காலில் விழுந்து வணங்கி, தங்கள் நெற்றியில் விழுதி வாங்கிக் கொண்டனர்.

“வாப்பா நீயும் வா...” சிவமூர்த்தியை ஆயா அழைக்கக் க... அவனை தொடர்ந்து அவனின் மனைவி வடிவரசும் தன் மாமியாரின் காலில் விழுந்து வணங்கி விபூதியை ஏற்றுக்கொண்டாள். இந்தக் காட்சியைக் கண்ணுற்ற வர்ணி தன் மாமியாரையும் நாத்தனாரையும் நினைத்து பார்க்க பயமாகவே இருந்தது.

“ஆயா இன்னும் ரெண்டு நாளைக்கு நின்னு ஒன்ன பார்த்துக்க எனக்கும் ஆசத்தான்... ஆனா... அவரப் பத்திதான் ஒனக்கு தெரியுமே... ஒனக்கு சொகமில்லன்னு இந்த ரமேச வந்து சொன்னதும் ஒனக்கு என்னாகிருச்சோ ஏதாகிருச்சோன்னு எனக்குப் பயம் தான். ஆனா அவரு... “எய் வர்ணி... இன்னிக்கி பொதங்கியிம்... ஓங்க ஆயப் பார்க்கப் போறதாயிருந்தா இப்பவே போயி பார்த்திட்டு வெள்ளிக்கெழும் அந்திக்கெல்லாம் வந்து சேரு அப்புறம் அந்த ஆயாவ சாக்கு வச்சி அங்கேயே குடியா இருந்துடாத...” என்னுன்னு தான் சொல்லி அனுப்பினாரு. ஆனா இங்கத்தான் வெள்ளிகெழும் காலையிலேயே கொடிக் கம்பம் ஊண்டி கோவில்ல பந்தல் போட்டு காப்புக்கட்டி... கரகுமம் பாவிச்சிட்டாங்களே... அப்புறம் எப்படி நான்... அவரு சொன்னமாதிரி போகமுடியும்” என்றவள். “அதோட... வெள்ளிகெழும் நீ இங்க கெடந்த கெடப்ப பார்த்தப்ப எனக்கெல்லாம் திருவிழா நடக்குமான்னு சந்தேகமாத்தான் இருந்திச்சு. ஏன்னா நீ நோயில அடிப்பட்டு அவ்வளவு மோசமா இருந்த நல்ல வேல டவுனு டாக்டர் வந்து ஒன்னப் பார்த்து மருந்து கொடத்தத்தில ஒனக்கு நல்லாப் போச்சு. அதோ கிராமத்து கோடாங்கி அடிச்சி குறிப்பெடுத்த பூசாரியும் அம்மன நெனச்சி விபூதி மந்திரிச்சு தந்ததிலேயும் உன் நோயி பறந்து பொயிருச்சு... இல்லாட்டி போன நோய் பறந்ததுக்குப் பதிலா ஒன்னோட உசருதான் பறந்து போயிருக்கும்” என்றாள். இதைக் கேட்டு பொக்க வாயைப் போட்டு சிரித்த அங்கத்தி...

“எனக்கு ஒன்னும் வராது புள்ள! ஆனா ஒன்ன நெனச்சாத்தான் கவலயாயிருக்கு... ஒன்ன வச்சிக் காப்பாத்த தெரியாத ஒரு மிருகத்துக்கிட்ட நீ மாட்டுக்கிட்டியே” என்ற அங்கத்திக்கு இருமல் வர சற்று பேச்சை நிறுத்தவிட்டு... “இந்தாப்பாரு வர்ணி நீ அங்க போனதுக்கப்புறம்... எதையாவது சொல்லி அந்த

பாவி ஒன்ன அடிச்சானா நீ எதுவும் பேசாம கொழுந்ததயோட இங்கு வந்து சேரு. அவனோட ஆக்கினையிலிருந்து தப்பிச்சு நீ இங்க வந்தா ஒரு மரக்கறி தோட்டத்திலயாவது புள்ள புடுங்கி வயிறுக் கழுவலாம்... இல்லாட்டிப் போன இங்க கஞ்சித் தண்ணீ கெடைக்காமலாப் போகும். அந்த நரகத்திலிருந்து நீ மீண்டு வரணும்” என்றாள்.

சிவஹர்த்தி எதுவும் பேசவில்லை ஒரு குற்றவாளியைப் போல கதவோரம் ஒதுங்கியே நின்றான். “இந்தாப்பாரு வர்ணி... ஒனக்கும் ஓம் புருஷனுக்கும் ஆயிரம் இருக்கும் ஒருமுறை... ஒன்ன ஓம் புருஷன் அடிச்சப்புட்டான்னு கேட்க நானும் இவரும் அங்க வந்தப்ப அந்த ஆளு என்ன சொன்னிச்சு தெரியுந்தானே... ஏண்டா என்னமோ உத்தமமான தங்கச்சிய ஏந்தலையில கட்டிவிட்ட மாதிரி பெரிய நாயம் பொளக்க வந்திட்டியே... நீலெல்லாம் என்னடா ஒழுங்கானவன்? இவ ஏவ்வுட்டாக்கு வந்த நாயி... இத அடிப்பேன் ஒதுப்பேன்... கேக்க நீயாரு. நீ ஒருத்தனுக்கு வித்துட்டா... அப்புறம் எதுக்கு இங்க வந்து பால் கறக்குற...” என்னும் ஓம் புருஷன் அந்திக்கி பேசினத இன்னிக்கும் ஏம் மனசு மறக்கல்ல அது மட்டுமா...

“பாரு தொண்ணக்கி பொண்டாட்டிய வேறுக் கூட்டிக்கிட்டு அந்த ராகலுத் தொங்கல்ல இருந்து இந்த ரதால கெப்புக்குவந்திட்டான்! இந்தாப் பாரு... நீ ஒரு தாயிக்கு தகப்பனுக்கு பொறந்திருந்தா... இனிம் ஒந் தங்கச்சிக்கு ஒசுக்தியா பேச இங்க வராத என்னு எங்கள் அந்த ஆளு அவமானப்படுத்தினான். இவரு பொறுமசாலியா இருந்ததால அப்பேவ ராகலைக்கு வந்து சேர்ந்திட்டோம். வர்ணி இப்பவும் ஒனக்கு ஒண்ணு சொல்லுறேன். துணிச்சலவிருந்தா அந்த ஆள ஒதுறித்தள்ளிட்டு இங்க வந்து சேரு. இல்லாட்டிப் போனா அங்கேயே கெட நாங்களெல்லாம் அந்த வூட்டு படிவாச வந்து யிதிக்க மாட்டோம் என்ற வடிவரசி அந்த இடத்தை விட்டகன்று தன் வீட்டிலிருந்த மரக்கறிகளை ஒரு மொத்தமான சொப்பிங் பேக்கிலும். தான் உடுத்தினாலும் அழுக்குப் படியாத இரண்டொரு சேலைகளையும் அதற்கேற்ற ரவுக்கைக்களையும் வேறொரு பேக்கிலும் போட்டு,

“இந்தா வர்ணி இந்த உடுப்புகளையும் எடுத்துக்க புது உடுப்புதான் ஒனக்கு வாங்கித் தரணும். ஆனா முடியல்ல என்னா செய்ய மாமிக்கு மருந்து வாங்கனமின்னு செலவாகிறிச்சி...” என்று சொல்லிவிட்டு இரண்டு பேக்குகளையும் கொடுத்தாள்.

“எனக்கு எதுக்கு புது துணியெல்லாம். இதுவே போதும். அதோடு ஏம் புன்னைக்குத்தான் புது சட்டை எடுத்துக் கொடுத்திட்டங்களே... எனக்கு வேற புது துணி எடுக்கணு மாக்கும்” என்று பெருந்தன்மையோடு சொன்னாள்.

“வர்ணி... நா... என்னம்மா செய்ய அந்நிக்கு கேப்பா பேச்சுக் கேட்டு... அவசர அவசரமாக ஒனக்கு ஒரு கட்டாய கல்யாணத்து... சினிமாவில செய்யுற மாதிரி செஞ்சிப்புட்டேன். மாப்பிள்ளை தங்கமானவன்னுதான் சொன்னாங்க. ஆனால் அவன் பாதகன் ஒன்னக் குழியில் பிடிச்சு தள்ளின பாவியாகிட்டேன், என்னா செய்ய விதி எப்படியோ அப்படித்தான் நடக்கும்.” என்ற வர்ணியின் அண்ணனான சிவமூர்த்தி தன் கையில் வைத்திருந்த ஒரு நாறு ரூபா நோட்டோடு இன்னும் சில பத்து ரூபா நோட்டுக்களையும் சேர்த்து — “இந்தாம்மா... இத பஸ் செலவுக்கு வச்சிக்க...” என்று அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு...

“நூர்களைப் போனதும் ரதாள சோட்கட் வழியா அட்டனுக்கோ தலவாக்கலைக்கோ போற வாகனத்தில ஏறி... ரதாகளையிலப் போயி ஏறங்கிக்க. அங்க அந்த தர்மா ஒன்ன எதுப் பேசினாலும், பேசிட்டு போன்னு... நீ அமைதியா இருந்திரு. இல்லாட்டிப்போனா ஆயா சொன்னது போல... அவன விட்டுத் தள்ளிட்டு வந்து சேரு” என்று ஒரு தீர்க்கமாக சொல்லுவது போல சொன்னான் சிவமூர்த்தி.

“இதை தான் நானும் இவனுக்கு சொன்னேன். எல்லாத்தையும் விட்டுத் தள்ளிவிட்டு வா...ன்னு” என்ற வடிவரச தன் மூத்த மகன் ரமேகைப் பார்த்து “நீ இந்த சாமானத்தையெல்லாம் எடுத்துக்க வர்ணி கொழுந்தையை தூக்கிக்கட்டும். பஸ் ஸ்டென்டுல நின்று பஸ் வந்ததும் வர்ணியவும் குழந்தையும் பஸ் ஏத்திவிட்டுட்டு வா” என்றாள்.

வர்ணியும் எல்லாரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டாள்.

நடு கணக்கு கோயிலைத் தாண்டி ஆல்கரனோயா டவுனுக்கு வந்தப்போது தான் வர்ணியைக் கண்ட தங்கமுத்து அவளின் அருகில் வந்து “என்ன வர்ணி திருவிழாப் பார்க்க வந்தியா” எனக் கேட்டார். “இல்ல சொகமில்லாத அம்மாவைத் தான் பார்க்க வந்தேன்...” அவளின் முகம் பார்த்து சொல்லாமல் நிலம் பார்த்தபடியே சொன்னாள்.

“வர்ணி ஒனக்குத் தெரியுமா...? நேத்து கண்டி கோர்ட்டில் வச்சி நவராசவ விடுதலப் பண்ணிட்டாங்க. கண்டியில் உள்ள யாரோ தோழர் வீட்டில் ரவ்வு தங்கிட்டு இன்னிங்கி காலையிலேயே அட்டலுக்கு வந்தாச்சாம். நவராசோட் விடுதலையான இன்னொரு கூட்டாளியை அட்டன் விட்டுட்டு நவராச இங்க வர்றதா இருக்கான். என்ன ஆங்கமியல்லாம் வர வேணான்னு போன்றேயே சொல்லிட்டான். முனு வருஷமா பிரிஞ்சிருந்த மகன் இன்னிக்கு வரப் போறான். அவனுக்காகத்தான் நான் காத்திருக்கிறேன்” என்ற தங்கமுத்துவை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் வர்ணி.

“ஒன்ன ஏம்மகன் நவராச இன்னும் மறக்கலப்புள்ள. முனு வாரத்துக்கு முன்ன அவனப் பார்க்க நான் பூஸா ஜெயிலுக்கு போனப் போதுக் கூட அவன் ஒன்னப்பத்தி தான் கேட்டான். என்னா செய்ய வர்ணிப் புள்ளளக்கு நெனச்ச மாதிரி வாழ்க்க அமையல. அவ புருஷன்கிட்ட பொஞ்சாதி மத்தியல சின்ன சண்டை வந்தாலும் அவன் ஒன்ன இழுத்துதான் அந்த வர்ணியை ஏசுறானாம். ஒனக்கும், வர்ணிக்கு மிகுந்த உறவ அவன் தவறா நெனச்சி... நீ ஏற்கனவே அவள ஏதோ செஞ்சிட்டதா... குமுறுகிறானாம். இத மனசல வச்சிக்கிட்டு அவனுக்கு நாளெல்லாம் அடியும் உதையும் தானாம் இதை எல்லாம் அவளோட அண்ணன் சிவருமர்த்திதான் என்னிடம் அடிக்கடி சொல்லிக் கவலப்படுகிறான் என்று நவராசவிடம் உன்னப்பத்தி எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டேன்...” என்ற தங்கமுத்து ஒஜ தன் கூட்டாளியோட கவிதைகளை புத்தகம் அச்சடிக்கணும் அதுக்கு கண்டியில் உள்ள ஒரு சிங்களத் தோழர் தான் உதவி செய்ய முன்வந்திருக்கிறார் என்று தான் அந்த தோழர் வீட்டுக்கு என் மகன் தன் கூட்டாளியோடு போனான். போன இடத்தில் தானே பொலிக சந்தேகப்பட்டு அந்த தோழரையும் கூட இருந்த

நவராசவையும், கவிதை எழுதுற அட்டன் கவிஞரையும் கைது பண்ணி குற்றப் பிரிவில் விசாரணை நடத்தி சந்தேகத்தின் பேரில் பூஸா சிறைக்கு கொண்டு போய்த் தள்ளிட்டாங்க” என்ற தங்கமுத்து.

“இந்த விபரமில்லாம் நான் ஒனக்கு சொல்லத் தேவையில்லை எல்லாம் ஒனக்குத் தெரியுந் தானே. நீ ஏம் மகன எவ்வளவு தூரம் நேசிச்சன்னு எனக்கு நல்லாவே தெரியும். எம் யகன் நவராசவுக்கு ஒன்ன கட்டிவைக்க கணுமின்னு நானும் என் சம்சாரமும் தீவிரமாத்தான் இருந்தோம். ஆனால் அதுக்குள்ள என்னக் கெட்ட நேரமோ... கண்டிக்கு போன என் மகன அறியாயாக மாட்டிக்கிட்டான்” என்றவர் உன் அண்ணன் சிவமூர்த்தியும் என் மகன் ஒரு பயங்கரவாதியாகவே நெனச்சிட்டான். எம் மகனோட பழகின் ஒன்றையும் பொலிச வந்து பிடிக்குமின்னு பயந்துக்கிட்டு அவசர அவசரமாக... அந்த ரதாளக்காரனுக்கு கட்டிக் கொடுத்துட்டான். நீ கூட அந்த கல்யாணத்தில் விருப்பமில்லாம், “நா செத்தப் போரேன்னு” நஞ்சு மருந்த குடிக்கப் போனதும்... எனக்குத் தெரியும் என்ன செய்ய உன் வாழ்வ நெனச்சா எனக்கு கவலத்தான்” என்று பேச்சை நிறுத்திவிட்டு சாலையைப் பார்த்தார்.

நவராசவும் அவனோட அட்டன் கூட்டாளியும் நேத்து ரவ்வே அட்டனுக்கு வந்திட்டாங்களாம். ஆனால் அட்டன்ல இருந்து எப்ப வற்றான்னு தெரியல்ல அநேகமா அந்த கவிதை எழுதுற கூட்டாளியோட தான் நவராச வருவான்...” என்றவர் மீண்டும் சாலையைப் பார்த்தார். உடபுசல்லாவயிலிருந்து நுவலிரவியாவை நோக்கி வரும் பஸ் ராக்கலை நடுக்கணக்கு பாலத்திற்கு அப்பாலுள்ள வளைவில் வருவதைக் கண்டவர்...

“பஸ் வருது... அது நூர்கலைக்குத்தான் போவும். நீ அதுவும் ஏறி நூர்களைக்குப் போயிட்டு அப்புறம் மறு பஸ் பிடிச்சி ரதாளைக்கு போலாந்தானே...?” என்று வர்ணியைப் பார்த்து சொல்ல.

அதற்கு ஆமாம் என்று தலையாட்டியவளின் கண்கள் கலங்கின. பஸ் வந்தது.

ரமேல்... பல்லை நிறுத்தினான். வர்ணி குழந்தையோடு ரமேல் கொடுத்த பார்ச்சலோடும் பஸ்ஸில் ஏறிக்கொண்டாள்.

“இந்தா வர்ணி... ஏம் மகன் நவராச வந்திடுவான்... வந்து அவன் ஒருதரம் பார்த்திட்டு போம்மா... அவனுக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாக இருக்கும்...” என்று தங்கமுத்து சொன்னது அவளின் செவிகளில் விழுந்ததோ என்னவோ பஸ் அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தது.

நுவரெலியாவிலிருந்து சோட் கட் வழியாக அட்டனுக்கு போகும் பஸ்ஸில் குழந்தையோடும் பார்ச்லோரூம் ஏறிய வர்ணி... ரதாகளையில் பஸ் நின்றதும் இறங்கிய சிலரோடும் தானும் இரங்கினாள்.

ஒரு பார், ஒரு ஹோட்டல் மற்றும் குட்டி குட்டியான காய்கறி கடைகள் நிறைந்தது தான் ரதாகளை பஜார். அதிலிருந்து மேற்கு புறமாக போகும் சாலையில் கொஞ்சதுரம் நடந்தால் அவளின் வீடுதான். ஒரு வாரமாக தாய் வீட்டில் இருந்துவிட்டு மீண்டும் புருசைன் வீட்டிற்கு அடியெழுத்துவைக்க அவனுக்கு அச்சமாகத்தான் இருந்தது. “ஏன்ற இப்பதான் விடிஞ்சிச்சா?” எனக் கேட்டபடி சீறும் புருசைன் எந்த கேள்வி முறைப்பாடும் இல்லாமல் உதைப்பானே...? என்று அச்சப்பட்ட அவள் அதே நேரம்... மூன்று வருஷத்துக்கு முன் பயங்கரவாத சட்டத்தின் கீழ் கைதியாகி இப்பிராழது விடுதலையாகியிருக்கும் நவராசவைவுப் பற்றியும் அவள் நினைந்துக் கொண்டாள். ஒருமுறை நவராசவைவுப் பார்த்து தன் உள்ளக் குழுறல்கள் எல்லாவற்றையும் அவனிடம் சொல்லி அழவேண்டும் போல அவனுக்கு தோன்றியது.

அதே நேரம்...

சாராய் பாரை விட்டு வெளியில் வந்த அவளின் கணவனான தர்மா...

“அட... வந்துட்டாடா...” என்று அவனை நோக்கி வேகமாக நடந்தான். அவளின் கண்கள் சாராயக் கடையில் கிடந்து சிவந்திருந்தன. அவனைக் காண வர்ணிக்கு மேலும் பயம் கூடியது.

“ஏன்ற வேச... ரெண்டு நாள்ல வர்ரேன்னு போன நீ... இப்பத்தான் வர்றியா... ஏன்றி... அங்க எவனோடும் போய்

படுத்திருந்த...?” என்று வாய் பேச்சுவாயிருக்க... அவள் குழந்தையோடு போய் விழுந்தாள். குழந்தை வீரு வீருவென்று அழுதது. விழுந்த வேகத்தில் அவளின் முகம் தரையில் அடிப்பட்டு மூக்கிலிருந்து குருதி கொட்டியது. நல்லவேவேள குழந்தைக்கு அடியேதும் படவில்லை. அவள் குழந்தையை இறக்கப் பிடித்துக் கொண்டாள். அதே நேரம் அட்டன் பக்கமிருந்து வந்த பஸ் அவர்களின் அருகில் வந்து நின்றது. தர்மா விடவில்லை. ஆத்திரத்தோடு அவளின் கூந்தலை பிடித்திமுத்து... கன்னத்தில் குத்தியவன்...

“போடி! ஜெயில்லக் கெடக்கிற ஒங் கன்ளப் புருசங்கள் நவராச வூட்டுக்கே போ... அவன் வந்தா அவனோடுவே போய் படுத்துக்க... என்று ஆத்திரத்தோடு அவளின் கழுத்தில் கிடந்த தாலிக் கயிகற வெடுக்கென்று பிழுங்கியவன்... அவளை மீண்டும் பிடித்து தள்ள அவள் பஸ் பக்கம் போய் குழந்தையோடு விழுந்தாள். பஸ்ஸில் உள்ளவர்கள்... சன்னல் வழியாக இக் காட்சியை வேடிக்கைப் பார்த்தனர். சிலர் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கினர் அவர்களை முந்திக் கொண்டு அவசரமாக இறங்கிய ஒருவன் வர்ணியையும் குழந்தையையும் வாரி எடுத்தான். இதை சற்றும் எதிர்பாராத தர்மா... “ஏய் நீ யாருடா....” எனக் கத்த... நான் தான் நவராச... மனு வருஷத்துக்கு முன்ன ஜெயிலுக்குப் போனவன்... இப்பதான் திரும்பி வர்றேன். அதுவும் ஒரு நல்லதுக்காக” என்ற நவராச வர்ணியை குழந்தையோடு அனைத்தபடி அதே பஸ்ஸில் ஏறினான். “வர்ணி அந்த மிருகத்தோடு எப்படித்தான் வாழ்ந்தையோ...? அப்பா வந்து அவன் உனக்கு செய்யுற கொடுமையில்லாம் சொல்லுவாரு... அதை இப்ப என் கண்ணாலப் பார்த்துட்டேன்” என்ற நவராச அவளின் முகத்தில் வடிந்த குருதியை துடைத்துக் கொண்டே... “போதுண்டி... நீ இதுவரைக்கும் அவனோடு வாழ்ந்த இந்த நரக வாழ்க்க...” என்று சொல்லியபடி ஆசனத்தில் அமரவைக்க

பஸ் தன் பயணத்தை தொடர்ந்தது. தர்மா வர்ணியின் கழுத்திலிருந்து அறுத்தெடுத்த தாலியோடு அந்த பஸ்ஸை பார்த்துக் கொண்டே நின்றான்.

வேட்டம்

மகை வருமோ...? வெளியில் வந்து வானத்தை அன்னாந்து பார்த்தான். கருமேகம் திரண்டுகொண்டிருந்தது. குளிர்காற்று... நெற்றியில் சில துளிகள் விழுந்தன. இப்போதில்லாம் எப்படியும் மத்தியானத்திற்கு பிறகு மழை பெய்ய ஆரம்பித்து விடுகின்றது. விழும் துளிகள் அதிகமாகின்றது.

வீட்டின் கூரைத் தகடுகளில் மழை விழும் ஒசை அவசர அவசரமாக வெளிக் கொடியில் காயப் போட்ட துணிகளை உருவி எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே போனவள் மேசையில் ஓரத்தில் கிடந்த குடையைப் பார்த்ததும்... “அடிப் பாவி மகளே... கொடையை வச்சிட்டுப் பொயிட்டியே” என்று தனக்குள் சிசால்லிக் கொண்டே துணிகளை உள்வீட்டின் கொடியில் போட்டுவிட்டு வந்தவள் மேசை மீதிருந்த குடையை எடுத்து விரித்துப் பார்த்தாள். கம்பி ஒன்று உடைந்து குடைத் துணியை கிழித்துக்கொண்டு வெளியில் தலை நிட்டியது.

மழை அதிகமாகிவிட்டது என்பதை கூரைத் தகடுகளில் பலத்த ஒசை வெளிப்படுத்தின. “இது ஒட்டக் கொடன்னு நெனச்சிமக.... இத வச்சிட்டு பொயிட்டாளா... இல்லாட்டி மறந்து வச்சிட்டுப் பொயிட்டாளா...? இப்ப மழை வந்திருச்சி... தனுவில் எப்படி வருவாள்... தாயின் மனம் சஞ்சலப்பட்டது” பக்கத்தில் யாரு விட்டலாவது போய் இரவல் குடை வாங்க முடியுமா?

இங்க யாரு வூட்டுலேயும் பெறமுடியாது. இதையே எடுத்துக் கொண்டுபோய் மகளை கூட்டிக்கொண்டு வரவேண்டும். நான் நனைந்தாலும் பரவாயில்லை... என்ற எண்ணத்தோடு வெளியில் வந்து வீட்டை சாத்தியவள் சேலைத் தலைப்பை இழுத்து தலையோடு போட்டுக்கொண்டு குடையை விரித்து பிடித்தவாறு நடந்தாள்.

மழையில் சாரல் முழங்காலுக்கு மேலும் சேலவையை நன்றத்தால்.... அதை தூக்கி முழங்காலுக்கு மேல் செருகிக் கொண்டாள். “பாதை புனரமைப்பு” இன்னும் இப் பகுதியை எட்டாத்தால்... மெயின் ரோட்டு வரைக்கும் இப் பாதை குன்றும் குழியுமாக... சில இடங்களில் சேறு கோத்தும் இருந்தது. பாதை தூரத்து வாய்க்காலில் நீர் நிரம்பி ஒடியது. மழைக் காற்று வீசியதில் கம்பி உடைந்து குடைப்பகுதியின் தொய்யல் விழுந்து துணி படைத்து மழை நீர் அவளின் முகத்தில் விழுந்தது.

மரப்பாலம் வரைக்கும் வந்தவள் சற்று தயங்கி நின்றாள் கரை ஓரத்தில் மஞ்சள் மூங்கில்கள் வளைந்து நீரில் அலைக்களித்தன. அவள் அங்கிருந்து நின்று பார்த்தபோது அந்த வீடு தெரிந்தது. “அங்குப் போனா... ரெக்கம்மாக்கிட்ட வரலாம்... அப்படியே சத்தியய்யாவையும் பார்க்கலாம்” என்று எண்ணியவளைக் கடந்து சில மாணவர்கள் மரப்பாலத்து வழியாக அப்பகுதி குடியிருப்பை நோக்கி போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஸ்கல் முடிந்து அப்படியே டியூசைன் வகுப்புக்கும் போய்வர... தனுஷிக்கு நேரமாகும். எனவே ரெக்கம்மாக்கா வீட்டிற்கும் போய் வந்து விடலாம் அவள் பாலத்தை தாண்டி ரெக்கம்மா வீட்டை நோக்கி நடந்தாள் கூரைத் தகடுகளுக்கிடையே கறுப்பு ரப்பர் சீட்... பறந்து போகாமல் தடுத்து நிற்கும் மண்ணாங்கட்டி கற்கள் வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் பிரட்டுக் களமாக பயன்படுத்தப்பட்ட பழைய காம்பிரா... நடை, உடை பாவனை யோடு சத்தியநாதன் இருந்த போது இதற்குள் சில மாற்றங்கள் செய்திருந்தாலும்... இன்றைய நிலையில் எதுவுமே புதுமையாக இல்லை. வீட்டின் பின்பக்கம் செடிகள் அடர்ந்த ஈவிப்பு நிலமாக இருப்பதால் பின்பக்க ஈவரில் வெடிப்பு முன்பக்கம் பாதி ஈவருக்குமேல் பலகை கராத்தியாக இருந்தது. இஸ்தோப்பு என்ற அழைப்பில்லை. முன் கதவைத் திறந்தால் இரண்டு மூன்று கதிரைகளும் ஒரு மேசையுமாக முன் அறை புத்தக அலுமாரி, கண்ணாடி இல்லாத கெபினிட் அதற்குள் பெயருக்கு சில கண்ணாடி பாத்திரங்கள் ஹாட்போட் சீட்டில் ஒரு மறிப்பு அதற்கு பின்னால் ஒரு அறை ரெக்கம்மா வீட்டின் கதவை தட்டியபோது ரெக்கம்மா தான் கதவைத் திறந்தாள்.

இவளைப் பார்த்ததும்... “பத்துமினி நீயா... நான் யாரோன்னு நெனச்சேன்... வாம்மா... வா...” என அமைத்தாள். சிலிப்பரை கழற்றி வாசவிலேயே கவத் துவிட்டு குடையை மடக்கி நிலைப்படி சுவரில் சாய்த்து கவத்துவிட்டு உள்ளே நுழைந்தாள். சாரல் சீரி உள்ளே அடித்ததால் பத்மினியை உள்ளே விட்டுக் கதவை சாத்தினாள். கண்ணாடி ஜன்னல் வழியாக உள்ளே நல்ல வெளிச்சம். “ரெக்கக்கா ஜயா எப்படி இருக்காரு?” சத்தியநாதனை பத்மினி விசாரித்தாள். “இன்னும் அப்படி தாம்மா...” என்ற ரெக்கம்மா.. அவளை அடுத்த அறைக்கு அமைத்துப் போனாள்... கட்டிலில் சத்தியநாதன் ஒருக்கலத்துப் படுத்துக் கிடந்தார். அவர் கடகாரத்தோடு இவர் விடும் கொர்... கொர் என்ற முச்சிசாலியும் கலந்திருந்தது.

“ஜயா... ஜயா...” என்று மெதுவாக அமைத்த பத்மினி... “து ங்குறார் போல” என்றவள் “ஆஸ்பத்திரியில் என்ன சொன்னாங்க” எனக் கேட்டாள் “ஒக்கட் வெட்டி வூட்டுக்கு கூட்டுக்கிட்டுப் போங்க கேக்குறை வாங்கிக் கொடுங்கண்ணு சொல்லிட்டாங்க மருந்தையும் கொடுக்கச் சொன்னாங்க” என்றாள். “தோட்டத்து டொக்டர் என்ன சொன்னாரு?” “பெரியாஸ் பத்தரியில் சொன்னமாதிரி செய்யுங்கன்னு சொல்லிட்டாரு” என்ற ரெக்கம்மா..”

“ஆமாப்புள்ள நீ நல்லா இருக்கியா... மகள்... நேத் து அந்திக்கு கடைக்குப் பொயிட்டு வாரப்ப பார்த்தேன்...” என்றவாறே சத்தியநாதனின் கால்பகுதிக்கு பிளேங்கட்டட இழுத்து மூடியவள்... சத்தியநாதனின் காலங்குதிக்கு பிளேங்கட்டட இழுத்து மூடியவள்...

“இவரு எப்படி இருந்தாரு இப்ப பாரே...” என்று சொன்னவளின் கண்கள் கலங்கின. “கண்ணு கலங்காதக்கா... ஆண்டவன் கைவிடமாட்டாரு...” “இல்லப்புள்ள எனக்கென்னமோ...” ரெங்கம்மா அழுதாள்.

“என்னக்கா நீ சின்னப்புள்ள மாதிரி... அவருக்கு ஒண்ணும் ஆகாது” என்றவள் தன் சேலைத் தலைப்பை இழுத்து அவளின் கண்ணீரத் துடைத்தாள். “மக... ஸ்கல் விட்டு வந்திட்டாளா...?” கவலையை மறைக்க பத்மினியை பார்த்துக் கேட்டாள். “இன்னும் வரலக்கா மழை பெய்யிது அவ கொடையை வேற வச்சிட்டுப் பொயிட்டா. அந்த கொடை வேற ஒடைஞ்சிருக்கு / இதைப்

பிழசுக்கிட்டுத்தான் வந்தேன். டியூஜன் முடிஞ்சி மக எங்க நிக்குறானோ?...” என்று கவலையோடு சொன்ன பத்மினி,

“அக்கா இங்க ஏதும் கொட இருக்கா” எனக் கேட்டாள். “இங்க ஏதுப்புள்ளக் கொட... உள்ளதே ஒரு கொட... அதைத்தான் பானு எடுத்துக்கிட்டுப் பொயிட்டாள். இந் நேரம் அவனும் வந்திருக்கணும். இன்னும் காணோம்” என்ற சிரங்கம்மா “அவள ஒரு எடத்தில் பிழச்சிக் கொடுக்கலாமின்னு பார்த்தா... வந்த ஆளை எல்லாம் இவ வேணா வேணான்னு சிசால்லிக்கிட்டே இருக்கா. அங்க வேல செய்யிற எடத்தில் யாரோட்யாவது பிரியமா இருக்காளான்னு எதுவும் தெரியல்ல. நம்ம கையில என்ன காச பணமா இருக்கு பெருசா கல்யாணப் பண்ண ஒரு ரிஜிஸ்ட்ரோட எல்லாத்தையும் முடிச்சிட வேண்டியதுதான். அதோட அவனுக்கு வயச ஏறிக்கிட்டே இருக்கு அதுக்கேத்த மாப்பிள்ளை தானே தேடிப் பிழக்கணும்” என்றவள்.

தன் கணவன் சத்திநாதனைப் பார்த்துவிட்டு “பாரு... பத்மினி... இவருட்டு நெலமையும் இப்படி இருக்கு. இந்த நெலமையில நான் என்னப் பண்ணுவேன்...” என்றவள் சன்னல் வழியே வெளியே பார்த்துவிட்டு... “மழ இப்ப விட்ட மாதிரி இருக்கு நீ போய் உன் மகளக் கூட்டிக்கிட்டு வா. என் மகள் பானுவும் இப்ப வர்ர நேரந்தான்” என்றாள். அதற்குள் ஏதோ நினைத்தவள்... கொஞ்சம் இருப்புள்ள... தேத்தண்ணீ ஊத்தி தர்றேன்... குடிச்சிட்டுப் போவ...” என்றாள். “வேணாங்கா... நாகளைக்கு வர்றேன்” என்ற பத்மினி அங்கிருந்து கிளம்பினாள்.

சத்தியநாதன் எப்படிப்பட்டவர் பலவித தொழிலாளர் போராட்டத்திலும் முன் நின்றவர் அநியாயத்தை தட்டிக் கேட்கும் அவரின் ஆற்றல் தேர்தல் காலத்தில் அவரை நம்பி வரும் அபேடசகர்கள். தொழிற்சங்க தலைவர்கள் ஒரு காலத்தில் அவருக்கு செல்வாக்கு இங்கு கொடி கட்டிப் பறந்தது தான். ஆனால் இவர் பாரிசவாதத்தில் விழுந்தப் பிறகு... எல்லாமே போய்விட்டது. நொண்டிக் குதிரை இருந்தா என்ன? செத்தா என்ன? உறவுகள் கூட ஒதுங்கி போய்விட்டன. எனக்கு செல்வாக்கு இருக்கப்ப... எனக் கட்டிக்கிட்டு வந்தவள் வேலைக்கு அனுப்புவதா...? வீம்புதனம் இவர் படுக்கையில்

விழுந்தப் பிறகு தான் தெரிந்தது. அதன் பிறகு அவரின் மனைவி ரெங்கம்மாவுக்கும் எந்த தொழிலும் செய்ய முடியாமல் போய்விட்டது.

கணவனை “தூக்க கிழக்க” அதுவே அவளின் தொழிலாகி விட்டது. வெளியில் ஒரு நல்லது கெட்டதுக்கு போக முடியாத புலம்பல் வாழ்க்கை. கட்டியவனையே கட்டிப்பிழித்துக்கொண்டு வாழும் வாழ்வு ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வீட்டுப் பொருட்கள் வெளியேறிவிட்டது. ஆனால் காலத்தோடு வெளியேற வேண்டிய பெண்பிள்ளை இன்னும் விட்டிருக்குள் அவளின் ஊதியத்தில் தான் இந்த குடும்பம் வயிறு கழுவிக் கொண்டிருக்கிறது.

சத் தியநாதனின் முயற்சியால் அரசியலிலும் தொழிற் சங்கங்களிலும் பலர் இங்கு ஈடுபட்டு உள்ளுராட்சி பிரதேச சபை, மத்திய மாகாண சபைகளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தாலும்... சத்தியநாதனை இன்று எவரும் ஏற்றுத்தும் பார்ப்பதில்லை. இருந்திருந்து வரும் சில மாணவ குழுக்கள் அவரிடம்... இலங்கை இந்திய காங்கிரஸின் செயற்பாடுகளையும் அன்றைய தொழிற்சங்க விடயங்களையும் பற்றி பேட்டி எடுத்துப் போகும். அதுவும் சத்தியநாதனுக்கு வாய் ஒரு பக்கம் இழுத்து பேச்சும் வராமல் தழுமாறியதிலிருந்து நின்று போய்விட்டது. சத்தியநாதன் என்பவர் இங்கு இருக்கிறாரா இல்லையா என்பதே பலருக்கும் தெரியாமல் போய்விட்டது.

சிறிது நின்றிருந்த மழை மீண்டும் பெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. அந்தி நேர மழைக் கருக்கல், பத்மினி மரப்பாலத்தை கடப்பதற்கும் எதிரிலிருந்து அவளின் மகள் தனுஷியும் சத்தியநாதனின் மகள் பானுவும் ஆளுக்கொரு குடையைப் பிழித்துக்கொண்டு வந்தனர். தனுஷி தன் தாயைக் கண்டதும் “ஏம்மா நீ இந்த நேரத்தில இந்த ஒட்டை குடையை பிழித்துக்கொண்டு இப்படி வர்ர...” என்றாள். “இல்ல நீ கொட இல்லாம எப்படி நனைந்துக்கிட்டு வாரியோன்னு தான்... இத எடுத்துக்கிட்டு வந்தேன்...” என்றாள் பத்மினி. “அம்மா.... ஸ்கூல் வோச்சர் தாத்தாக்கிட்ட இருந்துதான் இந்த குடையை வாங்கிட்டு வருகிறேன். காமெண்ஸில் இருந்து இந்த அக்காவும் வர... ரெண்டு பேரும் சேர்ந்தே வர்றோம். நீ என்னான்னா என்ன தேடுக்கிட்டு வந்திட்ட...” என்றாள் தனுஷி.

அவளின் வெள்ளளக் கவுன் முழங்காலுக்கு மேலும் நன்றாக பின்பக்கம் புள்ளி புள்ளியாக சேறு பழந்திருந்தது.

“அக்கா கவலப்படாதீங்க.. நான் காமெண்ஸில இருந்து நேரத்தோட வந்திட்டேனா... தனுச்சலையை கூட்டிக்கிட்டே வந்திடுறேன்...” என்றாள் பானு. “சரிமா...” என்ற பத்மினி

“அப்பாவையும் இப்போய் பார்த்திட்டுதாம்மா வர்றேன், எப்படி பேசவாரு... இப்பொரு வார்த்து... அவரால் பேச முடியலையே...” கவலையோடு சொன்னாள். மழையின் வேகம் கூடியது. மூங்கில்கள் காற்றில் அங்குமிங்கும் அசைந்தன. “அக்கா எது நடந்தாலும் நடக்கட்டும்...” என்ற பானு... “இருப்பாகிடும்... நீங்க தனுச்சலையை கூட்டிக்கிட்டுப் போங்க...” என்றாள் “போறேன் தனுச்சலை...” சொல்லிவிட்டு மரப்பாலத்தைக் கடந்து சென்றாள் பானு. “அம்மா பாவம் அந்த பானு அக்கா தன் அப்பாவைப் பற்றி ரொம்ப கவலப்படுறா... அவுங்க அம்மாவும் தன் கணவனுக்காக ரொம்ப கசுட்டப்படுறா...” சொல்லிக்கொண்டே தாயிக்குப் பின்னால் போன தனுச்சலை... “அம்மா இன்னிக்காவது டெயிலர் அன்னே வீட்டுக்குப் போனியா?” எனக் கேட்டாள். இதைக் கேட்ட பத்மினி மறந்தே பொயிட்டேன்று, நாளைக்கு காலையில் எப்படியும் கொண்டுபோய் டெயிலரிடம் கொடுத்திடுறேன்.” என்றாள்.

“என்னம்மா ஒரே ஸ்கூல்கவுன்... அதுவும் இப்ப இப்படி... நன்றஞ்சிருச்சி. இருக்கிற மத்தக் கவுனும் எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிது. உயரும் குறைவு...” என்றாள். “ரெண்டு நாளைக்கு அதையும் போட்டு சமாளிம்மா... நாளைக்கு காலையிலேயே அந்த கவுன் துணியை கொண்டு போய் டெயிலர் கிட்டக் கொடுக்கிறேன்...” தாய் மிகவும் தாழ்வாகவே மகளிடம் சொன்னாள். இரவு சாப்பாட்டு வேலை முடிந்து பத்மினி ஏதோ கதைப் புத்தகத்தை படிக்க... தனுஷி... தன் ஹோம் வேர்க்கை செய்து கொண்டிருந்தாள்.

மழை பலமாக பெய்வதை வீட்டின் கூரைத் தகடுகளின் ஓசை வெளிப்படுத்தியது. யாரோ வீட்டின் கதவைத் தட்ட... பத்மினி... கதவருகில் போய் “யாரது” எனக் கேட்க... “அக்கா நான் தான்...” குரல் வர கதவைத் திறந்தாள். பானு நன்றாக நின்று கொண்டிருந்தாள். “ஏன் பானு ஏன் இப்படி நன்றஞ்சி தொவஞ்சி

வந்திருக்க... வா... வா... உள்ள வாம்மா..." பானுவை உள்ளே அழைத்தாள் பத்மினி.

உள்ளே நுழைந்த பானு "அக்கா... கொஞ்சம் நேரத்துக்கு முன்ன அப்பா பொயிட்டாரு..." என்றவளின் கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது. "அப்பா பொயிட்டாரா...?" - பத்மினி தலையைப் பிடித்தவாறு சுவரில் சாய்ந்துவிட்டாள். பானு தன்னை திடப்படுத்திக்கொண்டு... "அக்கா... அப்பா கட்டியிருந்த வேட்டியைத் தவிர வேறு வேட்டி வீட்டில் இல்ல ரெண்டொரு சாரம் அதையியல்லாம் அப்பா மேலுப் போத்த முடியாது. இங்கயேதும் நல்ல வேட்டியிருந்தா கொஞ்சக அப்பா மேல போத்தி விடனும்" என ஒரு வேட்டியைக் கேட்டாள் பானு. அவள் அருகில் வந்த தனுச்சூி... அம்மாவை நோக்கினாள். பானுவை நியிர்ந்து பார்த்த பத்மினி... "பானு... இங்க ஏதுடு வேட்டி..." என்றவள் சிறிது மீளனத்திற்குப் பிறகு...

"இந்தா பாரு பானு, என்னிக்கி ஏம் புருசங்குன் என்னையும் என் பொண்ணையும் விட்டுட்டு வேற ஒருத்தியைக் கூட்டிட்டு ஒடினானோ... அன்னிக்கே... நடு வாசல்ல அந்த மனுசங்கனோட வேட்டி, சட்டை, எல்லாத்தையும் ஒண்ணு விடாமல் பொறுக்கி... லாம்பிபண்ணை ஊத்திக் கொஞ்சத்திட்டேனே... ஆம்பள இல்லாத இந்த வூட்டுல எப்படிப்புள்ள வேட்டி இருக்கும்..." என்ற பத்மினி கலங்கிய தன் கண்களை புறங்கையால் தடவிக் கொண்டாள். சரிக்கா... வேற எங்கேயாவது போய் கேட்டுப் பார்க்கிறேன்..." என்ற பானுவைத் தடுத்த தனுசூி. "அக்கா... வேட்டி இருக்கு நல்ல வெள்ள வேட்டி..." என்று சொல்லிவிட்டு மேசை மீது கிடந்த தன் ஸ்கூல் கவுன் துணியை போய் ஏற்றவள்...

தன் தாயைப் பார்த்து "அம்மா... நல்லவேளை இந்த வெள்ளத் துணியை கொண்டுபோய் டெயிலரிடம் கொடுக்காமல் இருந்தது" என்ற தனுசூி "வாக்கா... நானும் வர்றேன்... ஐயா உடம்பு மேல இந்த வேட்டியை போத்தி விடுவோம்" - என்ற பானுவின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வெளியேற - பத்மினியும் கதவை சாத்திவிட்டு அவர்களோடு அந்த மழையில் நடந்தாள்.

ஐ வவ் யு

தோல் பேக்கையும் கல்லில் ஓரத்தில் சாய்த்து வைத்துவிட்டு அதே கல்லில் அமர்ந்த நாயகம் இது வரை ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக பள்ளத்திலிருந்து நடந்து வந்ததை ஒரு முறை ஏறிட்டு பார்த்தார். இப்போது இது அவருக்கே மலைப்பாக இருந்தது.

“என்ன அப்புச்சி, நாட்டுக்கு பொயிட்டு வந்தியா? கல்லுல கவனமா ஒக்காந்திரு. இது உருண்டு போனா, நீங்களும் கல்லோட சேந்து பனிய வயல்லத் தான் போய் விழுவனும்”

குரல் கேட்டு திரும்பி பார்த்தார் நாயகம். மாட்டு புரோக்கர் முனுசாமி தான் அருகில் வந்து கொண்டிருந்தார்.

“என்ன முனுசாமி இங்க, எங்க பொயிட்டு வர்ர..?”

“இங்கு மடக்கும்பரக்கு தான். அங்க செவல காள ஒன்று இருக்குனு சொன்னாங்க. போய் பாத்தேன். வெல ரொம்ப ஜாஸ்தி. அறுப்பு மாட்டுக்கு அவ்ளோ கொடுக்க முடியாது. கரீம் நானா வந்து அடிச்சி பேசனா எப்படியும் வெலய கொஞ்சம் கொறைக்க முடியும். அவரு லொரிய எநுத்துகிட்டு வட்டகொட வரைக்கும் போய் இருக்காரு. அங்க மேக்கணக்குல, கறுப்பு வெள்ளல ஒரு உருப்படி இருக்கு. அத எப்படியும் கொண்டு வந்திருவாரு இந்நேரம் திரும்பி வரதும். அதான் லொரி வருதானு பாத்துகிட்டே வர்ரேன்.” என்ற முனுசாமி.

“இப்பவெல்லாம் இந்த பகுதியில மாடு வளர்ப்பு கொறஞ்சே போச்சி. முன்னிவெல்லாம் தோட்டத்துக்குள் போனா பத்து பதினஞ்சி பட்டியலோயாவது மாநாங்க நிற்கும், அத இத சொல்லி, ஒன்று ரெண்டையாவது கொஞ்சம் கொறஞ்ச வெலயில பட்டியவிட்டு வெளிய கடத்திடலாம். ஆன இப்ப மாட்டுக்கு

நோய் வந்தாலும் வெட்னரி டொக்டர் கூட்டிட்டு வந்து எப்படியும் சொகமாக்குரானுங்களே தவிர எவனும் அறுப்புக்கு அனுப்ப சம்மதிக்க மாட்டிங்கிறானுங்க. பாவிங்க நம்ம வயித்துல தான் அடிக்குறானுங்க.” என்று ஆதங்கப்பட்டார்.

“எவிவந்தான் நல்ல மாட்ட அறுப்புக்கு கொடுப்பான்? ஓம் மாதிரி மாட்டு புரோக்கருக்கிள்ளாம் மனசாட்சியே இல்ல. காச கிடச்சா நல்ல குடிசிட்டு வந்து வயத்துல சத்தம் போருவ? கையில காச இல்லனா, இப்படிதான் அடுத்தவன் மேல பலிய போருவ. போசாம நியெல்லா இந்த பாவப்பட்ட தொழில விட்டுட்டு வேற தொழில பாக்க வேண்டியது தானே?” என்ற நாயகம்,

“ஒனக்கு இதுல கெடைக்குற பணத்துல குடிக்கிறது, குடிச்சிட்டு வந்து பொண்டாட்டியையும் புள்ளைங்களையும் அடிக்கிறது. தூசனமா பேசுறது... இதுவிவல்லாம் கொஞ்சமும் சரியில்ல. ஓம் மூத்த மக, என்ன சின்ன புள்ளையா? வயசுக்கு வந்தவ, எட்டாவது படிக்கிறா, வயசுக்கு வந்த புள்ளை நீ கையில்லாம் நீட்டவே கூடாது, அவ நல்லா படிக்கிறவ. அவள இன்னும் ரெண்டு மூனு வகுப்பு படிக்க வச்சிட்டா, அவனும் ஒரு மச்சரா வருவா தானே?” என்றார்.

இதனை கேட்டு சற்று நேரம் அமைதியாக இருந்த முனுசாமி, “அப்புச்சி நீ சொல்றதும் ஞாயம் தான். ஆனா.. ஏம் புள்ளை இப்பவிவல்லாம் ஸ்கலுக்கு அனுப்பவே எனக்கு ரொம்ப பயமா இருக்கு. ஸ்கல் பயலுகளே இப்ப சரியில்ல. அவனுங்க நெஞ்சில காட புத்தியும் கொடுரமும் தான் இருக்கு.” என்றான்.

இதைக் கேட்ட நாயகம் முனுசாமியை நிமிர்ந்து பார்த்து,

“ஸ்கல் கொடியனுங்கல பாத்து இப்படி இல்லாதது பொல்லாதது பேசாத” என்றார்.

“என்னா அப்புச்சி, நா சொல்றதுல என்னா தப்ப இருக்கு?” என்ற முனுசாமி,

“ஓ கடைசி பய, அதா அந்த தவராசு.. அவே என்ன யோக்கியனா? நீ என்னமோ பெரிய தத்துவம் பேசுற? மொதல்ல நீ ஒ புள்ளை, ஒழுங்கா ஸ்கலுக்கு அனுப்பி வைக்கிறியா? அவென்

என்னமோ பெரிய படிப்பு ஏலெவல் படிக்கிறானாம். ஆனா கொஞ்சமும் புத்தியில்ல.” எரிச்சலோட முனுசாமி இப்படி தன் மகனை பற்றி சொன்னதும் நாயகத்துக்கு பக்ரி என்றது.

முன்னங்கால் இரண்டையும் பின்னங்கால் இரண்டையும் சேர்த்துக்கட்டி, மாட்டை தகரயில் தள்ளி, கூரான கத்தியால் அதன் தொண்டையை பரக்க பரக்க அறுக்கும் போது, அந்த மாடு படும் வேதனையை விட நாயகத்தின் உடம்பு பட படத்தது. அவருக்கு என்ன பேசுவது என்றே நா எழவில்லை. அவமானப்பட்டது போல இருந்தது.

“ஓம் மகனுக்கு இப்பவே காமப்புத்தி வந்திடுச்சி, நேத்து ரவ்வே, ஓ வீட்டு கதவத் தட்டி நா இதியெல்லாம் சொல்ல நெனச்சேன். ஆனா நீநம்ப மாட்ட. ஓம் புள்ளைய நீ தலையில தூக்கி வச்சிக்கிட்டு, ரொம்ம நல்ல புள்ளனு சொல்லுவ.” என்ற முனுசாமி குடிவெறியில்லாத சுயபுத்தியில் தான் இப்பொழுது சொன்னான்.

நாயகம் தன்னை திடப்படுத்திக் கொண்டார்.

“இந்தா பாருடா முனுசாமி, அபாண்டமா எதையும் பேசாதடா, ஏம் மவே.. அவே அப்படி என்னட செஞ்சான்.” என்று கேட்ட நாயகத்துக்கு அவனின் சட்டையை பிடித்திழுத்து, கன்னத்தில் அரைய வேண்டும் என்று தான் தோன்றியது. ஆனால் அவர் நிதானமாகவே தான் இருந்தார். அவரின் வார்த்தையை கேட்ட முனுசாமி,

“ஓம் மகே என்னா செஞ்சானா?” என பல்லைக் கடித்தவன், நாயகத்தின் முகத்துக்கு நேராக வலது கையை நீட்டி. “ஓம் மகே யாரோ ஒரு புள்ளையோட வல்வா இருக்கான்யா வயசுக்கு வந்த எத்தனையோ புள்ளைங்க நம்ம தோட்டத்திலிருந்து ஸ்கூலுக்கு போகுதுங்க. அதுல நா யார சொல்லுவே? ஏம் மகனும் படிக்க போறா. ஓம் மகே எவள நெனச்சி இப்படி ரோட்டுக்காடிடல்லா... ஜ லவ் யூ... ஜ லவ் யூ.. னு எழுதி வைக்கிறானு தெரியலயே? எவ வாழ்க்கய கெடுக்க போறானோ? ஆத்திரத்தோடு சொன்னான்.

அத தாங்கிக்கொள்ள முடியாத நாயகம் “ஏய் நீ என்னடா சொல்லுற? ஏம் மகனா அப்படியெல்லாம் செய்யறான்?” ஆதங்கத்தோடு கேட்டார் நாயகம்.

“ஆமா அப்புச்சி, ஒ செல்ல மகே.. அந்த தவராசு தான் ரோட்டோர் பாறையில, ரோட்டு வங்கியில, மரத்துல எல்லாத்திலேயும் I Love You னு எழுதி வக்கிறதே அந்த பய தான். நானும் தான் ஏழாவது வரைக்கும் டவுன் ஸ்கூல்ல பாடச்சேன் ஆணா எவனுக்கும் ஜி லவ் டீ னு சொன்னதேயில்ல. ஒரு லெட்டர் கூட எவனுக்கும் எழுதல. ஆணா இப்ப கலிகாலம் கல்லூ மேல கூட காதல் லெட்டர் எழுதுறாங்க. வேதுமுனா.. டவுன்ல இருந்த நம்ம மாமரத்து சுந்தி வரைக்கும் நடந்து போயி பாரு எத்தன எடத்துல ஓம் மகே I Love you.. I Love You.. னு எழுதி வச்சிருக்கான் பாரு. நீ என்னா புள்ள வளக்குற? அடுத்தவே புள்ளைங்களையும் அந்த பய கெடுத்துஞ்சுவான் போல.” என்ற முனுசாமி சற்று கோபத்தோடு,

“இந்தா பாரு அப்புச்சி ஏம் மகள பத்தியெல்லாம் அந்த பய அப்படி ஏதாவது தப்புத்தண்டா எழுதியிருந்தா நடு ரோட்டுலயே ஓம் மகன கையி வேற காலு வேற்யா வெட்டி போட்டுஞ்சுவேன்.” என்று கடுமையாக சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே, வட்டக்கொடைக்கு போயிருந்த கரீம் நானாவின் லொரியும் கிழக்கு பக்கமிருந்து வந்து விட்டது.

“ஏ அப்புச்சி, மாட்டு லொரி வந்துஞ்சுசி அப்ப நா போரே, ன்னு சொல்ல வேண்டியதெயெல்லா லயத்துக்கு வந்து சொல்லுறேன்.” என்ற முனுசாமி தண்ணை விட்டு சிறிது தூரம் போய் நின்ற லொரியின் பின் பக்கம் ஒடிப் போய் தொத்திக்கொண்டான்.

ஒரு மாடும் இரண்டு ஆட்களும் அதன் பின் இருந்தனர். அந்த லொரி பூண்டுலோயா பக்கம் ஓட ஆரம்பித்தது.

அப்புச்சி நாயகத்துக்கு உடம்பில்லாம் கூனிக்குறுகிப் போனது. மாட்டுத்தோலை உறித்தெழுப்பது போல யாரோ தன் உடம்புத் தோலை உறித்தெழுப்பது போல அவர் வேதனைப் பட்டார். மாட்டு புரோக்கர் முனுசாமி தன் மகனைப்பற்றி சொன்ன தெல்லாம் உண்மையா? என அவர் மனம் குழம்பியது.

பள்ளத்து நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த மரவள்ளிக்கிழங்கு காய்கறிகள் ஒரு பலாப்பழமும் உள்ள மூட்டையை தூக்கிக்கொண்டு போவோமா வேண்டாமா என எண்ணியவர்.

பின் அதை எந்தது தோளில் கோட்டுக்கொண்டு கைப்பிடித் தேய்ந்த தேவு பேக்கையும் எந்ததுக்கொண்டு மெயின் ரோட்டில் மாட்டு லொரி போன திசையில் தள்ளாடியப்படி நடந்தார். அவரின் உடம்பில் அப்போது நல்ல தெழுவில்லை.

முன்பெல்லாம் நாயகத்திற்கு தோட்டத்தை விட்டு வெளியில் வரக்கூட நேரம் கிடைக்காது. பிரட்டுக்களத்தை சுற்றியுள்ள நாலைந்து லயத்தில் முன்னால் உள்ள லயத்தில் தான் அவரது வீடும் உள்ளது. அதில் தான் முனுசாமியின் வீடும் உள்ளது. லயமென்றால் இருபது காம்பிராக்கள் இருபுறமும் நிறைந்த லயம். பிரட்டிஸ்காரன் காலத்து லயம். இன்னும் மாறல்ல. பிரட்டுக்களத்துப் பக்கத்தில் தகரிகொட்டவில் ஆன சிறு சலூ ண் காம்பரா அப்பவெல்லாம் அதிகமான ஆண் தொழிலாளர்கள் டவுனில் போய் முடிவெட்ட மாட்பார்கள். பெருகு சிறுசுகளெல்லாம் அப்புச்சி நாயகத்த நம்பிதான் தலைய கொடுக்கும். நாயகமும் ஆளுக்கு ஏத்த மாதிரி முடியை வெட்டவிடுவார்.

சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் கூட்டம் அதிகமாகவே இருக்கும். டவுன் வெட்டு, பனிஸ் வெட்டு, பாய் கட்டு, பொலிஸ் வெட்டு, சேஷக் வெட்டு... இப்படி பல ரகம்.

நாயகத்துக்கு கத்தரி பிடிச்சு கை கூட ஒஞ்சிப் போயிரும்.

இதுக்கிடையில் தோட்டத்தில் சாவு, சடங்குகளுக்கும் போய் இவர் வேலை செய்யவேண்டும். வீட்டுக்கு இவ்வளவு என்று செக்ரோவில் பிடிக்கும் கட்டணம் தான் இவருக்கும் தோட்டத்து டோபிக்கும் சம்பளம். ஏதோ அந்த நேரத்தில் கை நிறைய சம்பளம் கிடைக்காவிட்டாலும் வாழ்க்கையை ஒட்ட அது போதுமானதாகத்தான் இருந்தது. இப்போது போல அப்ப தோட்டத்துக்குள் அவ்வளவு கட்சிகள் இல்லை. ஒரே கட்சி, ஒரே பாபர், ஒரே வண்ணான் என்று ஒரு ஒற்றுமை இருந்தது.

ஆனால் இப்பொழுது தோட்டத்தில் மூன்று நான்கு கட்சிகள், அவனவன் கட்சிக்கு ஒரு பாபர், வண்ணான் என்று நியமித்து, வண்ணான்களுக்கும் பாபர் (நாவிதர்) களுக்கும் தோட்டத்திற்குள் வேலையே இல்லாமல் போய்விட்டது. நாகரீகம் பெருக... தோட்டத்து பாபரிடம் யாருமே முடிவெட்டிக் கொள்வதேயில்லை.

எல்லாமே டவுனில் உள்ள சலுான்களையே நாடிப்போவதால் செக்ரோவில் பாபர் கணக் கென பிழக்கும் கட்டணமும் இல்லாமல் தூர்ந்துபோன கிணராகிவிட்டது. இதில் நாயகமும் பாதிக்கப்பட்டுவிட்டார் தான். இருந்தாலும்... பள்ளத்திலுள்ள நாடு அதாவது சிங்கள கிராமங்கள் இவருக்கு அவ்வப்போது கைகொடுக்கிறது. கும்பாவிவல நாட்டுக்கு இறங்கிப் போனால் அங்கே பாஞ்சாலையிலுள்ள பெளத்த பிக்குமார்க்களுக்கும், அங்கவீனமாக இருக்கும் ஒரு சில ராணுவ வீரர்களுக்கும், குழந்தைகளுக்கும், வயோதிபர்களுக்கும் இவர் தன் சேவையை செய்து வருமானத்தை தேடிக்கொள்வார். அத்துடன் இவர் அந்த சிங்கள கிராமத்துக்குள் அடிக்கடி வந்து போவதால் சில வீருகளில் உள்ளவர்கள் இவரிடம் நன்றாகவே பழகிவிட்டார்கள். இவருக்கு மரவள் ஸிக்கிமங்கு, பலாப்பழம் மற்றும் நாட்டு மரக்கறிகளைல்லாம் இலவசமாகவே அவர்கள் கொடுப்பதுண்டு.

நாயகத்துக்கு இப்போது வயதாகிவிட்டது. முன்பு போல இப்போதெல்லாம் மூட்டைகளை தூக்கிக்கொண்டு ஏற்றம் ஏற்றிவர முடியவில்லை. இந்த வயதில் தூக்கும் அளவுக்கு தான் எதையும் கொண்டுவர முடிகிறது. நாவிதர் நாயகத்திற்கு மூன்று பிள்ளைகள் மூன்றும் ஆண்கள் தான். மூத்தவன் வவுனியாவில் மாமனாரின் சலுானை பார்த்துக்கொண்டு குடும்பத்தோடு அங்கேயே இருக்கிறான். நடு மகன் வத்தனையில் ஒரு சலுானில் வேலை. அங்கு ஒரு கீரத் தோட்ட பெண்ணைத் தான் முடித்திருக்கிறான். இரண்டு மூன்று தடவை தன் மனைவியுடன் வந்து போயும் இருக்கிறான்.

வவுனியாவிலுள்ள மூத்த மகன் சென்ற ஆண்டு நடந்த தோட்டத் திருவிழாவிற்கு மனைவி மக்களோடு வந்து போனான்.

“இந்த தோட்டத்து வயத்து வாழ்க்கையை விட்டுட்டு, எல்லாரும் வவுனியாவுக்கே வந்துருங்க. அங்க வீடு, நிலம், கடையெல்லாம் இருக்கு. நீங்க என்னோட்டேயே வந்து தங்கவாம்” என்று அவன் எவ்வளவு சொல்லியும் நாயகமோ அவரது மனைவியோ கேட்பது போல் இல்லை.

“நாங்க செத்தா இங்கயே சாவறோம். நீங்களைல்லாம் வந்து நல்லபழயா இந்த மண்ணுலயே எங்கள் அடக்கம் பன்னுனா

அதுவே போதும். கடைசி பய தவராசு படிக்கிறான். அவன் நீங்க நல்லபழயா பார்த்துக்கிட்டா போதும். அவன் எப்படியும் ஒரு நல்ல நெலவக்கு வந்துருவான்” என்று அம்மாக்காரி சொன்னதில் மூத்த மகனுக்கு சிறிது மனஸ்தாபம் தான்.

“சின்னத்தமிய நா பாத்துக்குவேன். ஆனா வயச போன இந்த காலத்துல, ஏந் தான் இந்த தேயில காட்ட நம்பியிருக்கீங்களோ? அப்பா எதுக்கு இப்படி தோட்டத்துக்கும் பள்ளத்து நாட்டுக்கும் அலையனும்? தவராசு படிப்புக்கு வேண்டிய உதவிகளையில்லாம் நா செய்யுறேன். அவன் ஏ லெவல் முடச் சிட்டு எப்படியும் யுனிவர்சிட்டிக்கு போயிருவான். அதுக்கப்பறம் நீங்களெல்லாம் இங்க இருக்கவே தேவயில்ல. தோட்டத்த விட்டுட்டு என்னோட அங்க வந்துருங்க” என்று நாயகத்தின் மூத்த மகன் கண்டிப்பாக சொல்லிவிட்டு போனாலும் நாயகம் அதற்கெல்லாம் ஒத்துப்போவதாகவேயில்லை.

நாயகத்தின் சொந்தபந்த மெல்லாம் “எழுபத்தைந்து” காலப்பகுதியில் இடம்பெயர்ந்து இந்தியாவுக்கு போன போது நாயகம் அவர்களோடு கடல் கடந்து போகவில்லை.

“நா பொறந்தது இந்த மண்ணு தான். இது தான் எனக்கு முக்கியம். அங்க போனா மட்டும் நா என்னா கலப்ப பிடிச்சா உழ போறேன்? இந்த கத்திரிய தானே அங்கயும் பிடிப்பேன். இதே சவர கத்திய பிடிச்சு தானே ஒழைக்க போறேன். அந்த வேலையை நா இங்கயே பொறந்து நா பொறந்த மண்ணுலயே அதுகளும் வாழ்டும். நானும் எனக்கு பின் வரும் என் வம்சமும் இந்த நாட்டுக்கே விசுவாசமா இருப்போம்” என்று மன உறுதியாக இருந்த நாயகம் சொந்தங்களோட அக்கரைக்கு போகாம இங்கேயே இருந்துவிட்டார். அதன் பிறகு அவர் செம்மணியை கல்யாணம் கட்டி, பின்கைள் பெற்றுக் கொண்டதெல்லாம் இதே தோட்டத்தில் தான்.

முதல் இரண்டு பயயன்களும் தந்தையின் தொழிலையே பயின்று இப்போது வெவ்வேறு இடம் மாறிப் போய்விட்டாலும் இந்நாட்டு மண்ணிலையே அவர்கள் குழுமத்தோடு வாழ்கிறார்கள். அடிக்கடி தன்னை கொழும்பிலிருந்தோ வவனியாவிலிருந்தோ

வந்து பார்க்காவிட்டாலும் நாயகம் தன் மனைவியோட் போய் பெற்ற பிள்ளைகளையும் பேர்ப்பிள்ளை களையும் மருமகள் மற்றும் சொந்தங்களையும் பார்த்து வருவதில் நாயகத்திற்கு எவ்வளவோ மனம் அமைதியாக இருக்கிறது.

ஆனால் அந்த அமைதியெல்லாம் இப்போது...?

குரியன் மறையும் வேளை பூண்டு லோயா நகரிலிருந்து நுவரெலியாவிற்கு டன்சினன் வழியாக போகும் பஸ்ஸில் ஏறி மாமரத்து சந்தியில் தன் மூட்டை முடச்சிகளோடு இருங்கினார் நாயகம்.

அவர் கொண்டுவந்த மூட்டையிலுள்ள சாமான்களை தன் வீட்டுக்கு மட்டுமல்ல பக்கத்து வீடுகளுக்கும் பகிர்ந்தளிக்கும் என்னம் அவருக்கு உண்டு.

எனவே பஸ் அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்து பிறகு மூட்டையையும் தோல் பேக்கையும் எடுத்துக்கொண்டவர் சிறிது தூரம் நடக்க எதிரிலுள்ள பாறையோரக் கல்வில் மன்னாங்கட்டியால் எழுதப்பட்ட அந்த ஜ லவ் யூ வாசகத்தை பார்த்ததும் அவருக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது.

“நிலியன் யோக்கியமாகவா புள்ள வளக்குற? காமத்தனம் புடச்ச புள்ள...”

முனுசாமி சொன்ன வார்த்தைகள் அவரின் முகத்தில் ஒங்கி அரைவது போல இருந்தது. அவருக்கு மகன் மீது ஆத்திரம் அதிகமானது. மூட்டையோடு வேகமாக தன் லயத்தை நோக்கி நடந்தார். அவரின் வயோதிபத்தனம் எங்கேயோ பறந்து போய் மூர்க்கத்தனமானது. லயத்தின் முகப்பு கோடியைத் தாண்டித்தான் தன் வீட்டுக்கு போக வேண்டும். அவர் லயத்துக் கோடியைத் தாண்டும் போது அக் கோடிச் சுவரில் வெண்கட்டியால் எழுதப்பட்ட அதே ஜ லவ் யூ வாசகம் அவரின் கண்களில் பட்டதும், சற்று நின்று அதை வெறித்துப் பார்த்தார். அதே நேரம் கோடிப்பக்கம் தன் தம்பியை துரத்திக்கொண்டு ஒடிவந்த தொங்க வீட்டுச் சிறுமி நாயகத்தைப் பார்த்து,

“அப்புச்சி தாத்தா, பலாப்பமும் கொண்டுவந்தீங்களா...? என்று கேட்டுவிட்டு,

“தாத்தா இத யாரு எழுதினா தெரியுமா? நம்ம தவராசு அண்ணேந் தான். அதுக்கு இப்பவெல்லாம் இது தான் வேல. ஸ்கூல் விட்டு வர்ரப்ப ரோட்டோர பாகறையிலயும் வங்கிலயும் இப்படித்தான் எழுதும்” என்றாள் ஆறாம் வகுப்பு படிக்கும் அந்தச் சிறுமி.

“பய முத்திப் பொயிட்டான். அந்த முனுசாமி சொன்னதில் தப்பேயில்ல. அந்தப்பய படிச்சி, பெரிய ஆளா வருவான். அந்த சவரக்கத்தி புடக்கிற தொழில் விட்டுட்டு அவன் ஏதாவது ஒரு கவர்மென்ட் தொழில் பார்ப்பானு நா கண்ட கனவெல்லாம் சுக்கு நூறா அந்தப்பய ஒடைக்கிறானே? அவன் யானரயோ அந்த மனசல நெனச்சக்கிட்டான். எவ்வளயோ நெனச்ச உருகுறான்.

கடவுளே படிக்கிற நேரத்துல அந்த கழுததக்கு அப்படி என்னாக் காதலு? அந்த புத்திக்கெட்ட நாய அடக்கனும்”

நாயகத்தின் உள்ளம் கடும் சினத்தோடு பொங்கி எழுந்தது.

வேகமாக தன் வீட்டின் வாசலுக்கு போனவர், தன் தோளில் கிடந்த மூட்டையையும் தோல் பேக்கையும் வாசலிலேயே வீசிவிட்டு ஆத்திரம் கொப்பளிக்க.

“ஓய் செம்மணி..” என்று கத்தினார்.

என்றைக்குமில்லாமல் அவர் இப்படி கோபத்தோடு கத்துவதைப் பார்த்து, அவரின் மனைவி செம்மணி வீட்டுக்குள் இருந்து வெளியே ஓடி வந்தாள். அவருக்கு பின்னாள் தவராசம் என்னவோ ஏதோவென்று ஓடி வந்தான்.

“இன்னைக்கு அப்புச்சிக்கு என்னா வந்திருச்சி? எதுக்கு இப்படி கோவமா கத்துறார்...?” என்று பக்கத்து வீட்டு ஆட்களும் வாசலுக்கு வந்துவிட்டனர்.

மகனைக் கண்டதும் நாயகத்துக்கு எப்படித்தான் இப்படி பலம் வந்ததோ? பாய்ந்துப் போய் தவராசவின் சட்டையை நெஞ்சோடு பிடித்திமுத்து அவனைக் கீழே தள்ளி முழுகில் ஒங்கி ஒங்கி குத்தினார். வலி பொருக்க முடியாமல் தவராச, “ஜேயோ அம்மா”.... என்று கத்தினான்.

இப்படியோரு திடீர் தாக்குதலை கண்டு கதறிய செம்மணி துடித்துப்போய்,

“பாவி சண்டாலா... ஏம் புள்ள என்ன செஞ்சான்? இப்படி கண்ணுமன்னுத் தெரியாம் பச்ச மண்ண இப்படி போட்டுக் கொல்லுறியே?” என்று கத்திக்கொண்டு கணவனைத் தடுத்தாள்.

“நீ போடி அங்கிட்டு இந்த நாயிப் பய எவளையோ மனசல வச்சிக்கிட்டு ஜ லவ் யூ... ஜ லவ் யூ...னு கண்ட இடமெல்லாம் எழுதி வச்சிருக்கான் டி. இவனால் என் மானமே போகுதுடி” என்று தன் கையால் நெஞ்சில் அடித்துக்கொண்டார்.

தடுமாறியப்படி எழுந்த மகனை அகண்த்துக்கொண்ட செம்மணி மகனின் கண்ணீர தன் சேலைத்தலைப்பால் துடைத்துவிட அப்பாவை நிமிர்ந்து பார்த்த தவராச, தனக்கேற்பட்ட வேதனையை பொறுத்துக்கொண்டு பின் அம்மாவைப் பார்த்து,

“அம்மா, அப்படி யாரையும் நெனச்சி எழுதல அம்மா. சத்தியமா அப்படி யாரையும் நா நெனைக்கல அம்மா...” என்று விம்மியவன். பொங்கும் தன் தந்தையை பார்த்து,

“அப்பா, நீங்க தானே அடிக்கடி சொல்லுவீங்க, இந்த மண்ண நேசிக்கலும், இந்த மண்ண நேசிக்கலும், இந்த மண் மீது என்னைக்கும் விசுவாசமாக இருக்கலுமின்னு சொன்னீங்க தானே... அப்பா நா இந்த மண்ண தான் நேசிக்கிறேன். இந்த மண்ண பார்த்து அது மேல நான் ஜ லவ் யூ னு எழுதுனது தப்பா? ஒரு பெண்ண பார்த்து மட்டும் தான் ஜ லவ் யூ னு சொல்லலுமா? ஏன்... நா பொறுந்த மண்ண பார்த்து ஜ லவ் யூ னு சொல்லக்கூடாதா? ஜ லவ் யூ னு எழுதுனது தப்பா? சொல்லுப்பா...? நா செஞ்சது பெரிய தவறா?” அழுகையோடு கேட்டான் தவராச.

“மகனே... நீ செஞ்சது தவறு இல்லடா. நா தான் எவனோ சொன்னத கேட்டு தவறு செஞ்சிட்டேன்” என்று தன் மகனை கண்ணீரோடு அகண்த்துக் கொண்டார் நாயகம்.

இதுவும் ஒரு முழக்கம்

இரவு 9.30 க்கு ஸ்டேஷனை விட்டுப் போக வேண்டிய கொழும்பு ரயில் போய் வெசு நேரமாகிவிட்டது. டவுனில் மக்கள் நடமாட்டும் இல்லை. வரவேண்டிய கடைசி பஸ்களும் வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்து வந்து சேர்ந்துவிட்டன.

இரவு பத்து மணிக்கு மேல் இந்த ஸ்டார் ஹோட்டலுக்கு யாரும் சாப்பிடவோ அல்லது டி குடிக்கவோ வரமாட்டார்கள். அப்படி தேவைப்பட்டால் சந்தியிலுள்ள ஹோட்டலுக்குத்தான் போவார்கள். அந்த ஹோட்டல் தான் விடிய விடிய திறந்திருக்கும். நடுச் சாமத்தில் கொழும்பிலிருந்து பதுகள் போகும் ரயில் இந்த பகுதியிலிருந்து பயணம் போவோர்களில் பலர் அந்த சந்தி ஹோட்டலில் தங்கி இருந்து விட்டுத்தான் நேரம் வந்ததும் ரயிலுக்கு ஒருவார்கள்.

அதே போலத்தான் அந்த சாம ரயில் வண்டியிலிருந்து இந்நகர் ஸ்டேஷனில் இரங்கும் பயணிகளில் பலர் தூர் இடங்களுக்கு பஸ்ஸிலிலும் போக வேண்டி இருப்பதால் ஸ்டேஷனில் குளிரில் கிடந்து நடுங்கிக் கொண்டிருக்காமல் இந்த சந்தி ஹோட்டலில் வந்து உட்கார்ந்து இருந்துவிட்டு அதிகாலை முதல் பஸ்ஸை பிடித்து தாங்கள் போக வேண்டிய இடங்களுக்கு போவார்கள்.

ஆனால் இந்த ஸ்டார் ஹோட்டல் அப்படி விடிய விடிய திறந்து கவத்துக்கொண்டு வியாபாரம் நடத்தும் ஹோட்டலில்லை. அப்படி விடிய விடிய நடத்த வேண்டுமென்றால்... அதற்கு இன்னும் சில சிப்பந்திகளைத் தேட வேண்டும். அத்துடன் இதன் முதலாளி செல்வராகவன் விடிய விடிய கெஸியர் பட்டறையிலேயே கதியாகக் கிடக்க வேண்டும். அவருக்கு அடுத்தவன் மேல் நம்பிக்கை குறைவு அந்த சந்தி ஹோட்டலுக்குப் பக்கத்திலேயே பஸ் நிலையம் இருக்கிறது. அதிலிருந்து ரயில் ஸ்டேஷனும்

தூரமில்கல். ஆனால் இந்த ஸ்டார் ஹோட்டலுக்கு அந்த வசதியெல்லாம் இல்லாவிட்டாலும் இங்கும் வியாபாரம் நடக்கும். இந்த டவுனில் உள்ள ஹோட்டல்களிலேயே இது தான் சுத்த சைவ ஹோட்டல்.

கதிரேசன் கோயில், ஸ்கூல் எல்லாத்திற்கும் இந்த வீதி வழியாகத்தான் போக வேண்டும். நகர சபைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட விளையாட்டு மைதானமும் அருகில் தான் இருக்கிறது. அங்கே விளையாட்டுப் போட்டி மற்றும் விழேடங்கள் நடக்கும் போதெல்லாம் இந்த ஹோட்டலுக்கு இலாபம் தான். எனவே இரவு முழுக்க ஹோட்டலை திறந்து வைத்துக்கொண்டுதான் வியாபாரம் நடத்த வேண்டும் என்ற கட்டாயம் செல்வராகவனுக்கு இல்கல். இவர் அவசரமாக வெளியில் போகும் பட்சத்தில் அவரின் மனைவியோ அல்லது மகனோ வந்து கெசஷியர் பட்டறையில் உட்கார்ந்து விடுவார்கள். சில நாட்களில் முதலாளியின் மாமனார் வந்துவிடுவார். அவர் ஏதோ ஒரு தோட்டத்தில் கண்டக்டராக இருந்துவிட்டு ஓய்வு பெற்றவர். அவர் கடைக்கு வந்தால் தேயிலைத் தோட்டத்தில் தொழிலாளர்களிடம் வேலை வாங்கியது போலவே இங்கேயும் அதை கவனிச்சியா? இதை கவனிச்சியா? என்று குசினியில் வேலை செய்யும் கோக்கியிலிருந்து மேசை துடைக்கும் பையன் வரைக்கும் எல்லோரையும் நிமிண்டுக் கொண்டு தான் இருப்பார். முந்தா நாள் அவருக்கும் வடை போடும் பாண்டிக்கும் ஏதோ தகராறு.

முதலாளி பாண்டியை சமாதானம் செய்ததோடு மாமனாரை அப்பவே வீட்டுக்கு அனுப்பி வச்சார். அதிலிருந்து இது வரைக்கும் அந்த மாமனார் ஹோட்டல் பக்கமே வரவில்லை. பத்தரை மணி ஹோட்டலை மூடும் நேரம் “முதலாளி ரெண்டு சாப்பாடு பார்சல் எடுக்க முடியுமா...?”

“கொஞ்சம் இருங்க” என்ற முதலாளி

“ரெண்டு சாப்பாடு பார்சல்” என்று கெஸியர் பட்டறையில் இருந்துகொண்டே கத்தினார்.

“சாப்பாடு... இல்லீங்க தீர்ந்து போச்சு” மேசைக்களை துடைத்து ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருக்கும் மைக்கல் சொன்னான்.

“வேற ஏதாச்சும் கொண்டிருப் போறிங்களா...?”

“பரவாயில்ல சந்திக் கடையிலிப் போய் பார்க்கிறோம்”

பார்சல் கேட்டவன் போய்விட

முதலாளி பட்டறையை விட்டு மைக்கல் பக்கத்தில் வந்து... “என்னா... ரெண்டு பார்சல் கட்ட சோறு இல்லையோ...?” எனக் கேட்டார்.

“இல்ல மொதலாளி... இப்பத்தான் அடிப்பானையில கெடந்த சோத்த கண்ணாவும் திக்கியும் சாப்பிட்டாங்க. கெக்காராக்குக் கூட சோறு கிடைக்கல்ல. அவரு வெரைச்சிப் போய் கிடந்த இடியாப்பத்தை தான் பொறுக்கி சாப்பிட்டாரு” என்றான் மைக்கல்

“கண்ணாவும் திக்கியும் சோற சாப்பிடாம இருந்திருந்தா இப்ப வந்து பார்சல் கேட்டவங்களுக்கு ரெண்டு பார்சல் கட்டிக் கொடுத்திருக்கலாம். பாவும் இந்த நேரம் வந்து சோறு கேட்டுட்டு சம்மாப் போறாங்களே” என்று வியாபார நிதியில் அவர்களுக்காக முதலாளி கவலைப்பட்டாரே தவிர... வெரச்சிப் போய் கிடந்த இடியாப்பத்தை தின்ற கடை சிப்பந்திக்காக கவலைப்படவில்லை.

“ஆமாம் நீ சாப்பிட்டியா?”

“ஆமாங்க மொதலாளி”

“அநியாயம் கடைசி நேரத்தில் ரெண்டு பார்சல் கொடுக்க முடியாமல் போயிருச்சி...”

“ஓம் மொதலாளி அதுக்காக இங்க வேல செய்யற சிப்பந்திங்க பட்டினியாக கெடக்கணுமா?” மைக்கல் கேட்டான்.

“சே... நான் அப்படி சொல்லல்ல. சும்மா ஒரு கதைக்கி சொன்னேன்...” என்ற முதலாளி சாப்பாடு பத்தாட்டி பக்கத்து பேகக்கரியில பாண் வாங்கி சாப்பிடுங்க யாரும் இங்க பட்டினி கெடந்து வேல செய்யக் கூடாது...” என்று மேல் பூச பூசியவர்... ஒரு தரம் கெழியர் பட்டறை வரைக்கும் போய் லாச்சியை சாத்திலிட்டு மைக்கல் இருக்கும் இடத்திற்கே வந்தார்.

வெளி வாசலைக் கழுவிக் கொண்டிருந்த தனபாலுவும் கடை கதவை இழுத்து ஒரு ஆள் நுழையுமளவுக்கு இடம் விட்டு சாத்தினான்.

“கைக்கல் எல்லாத்தையும் இங்க கொஞ்சம் வரச் சொல்லு” அவசர ஆலோசனைக் கூட்டம் நடத்துபவர் போல எல்லாச் சிப்பந்திகளையும் வரவழைத்தார். மைக்கலும் குசினிக்கும் போய் அங்கே சமையல் பாத்திரங்களை கழுவிக் கொண்டிருப்பவர்களையும், வெளியில் உடைத்துப் போட்டிருக்கும் விறகு துண்டுகளை குசினியில் ஒரு பக்கம் அடுக்கிக் கொண்டிருப்பவர்களையும், அங்கிருந்து அழைத்து வந்தான். ஆனால்... ஸ்டோர் ரூமுக்கு பக்கத்து ரூமில் படித்திருக்கும் கோக்கிமார் இருவரையும் அவன் எழுப்பவில்லை. அவர்கள் அதிகாலை நான்கு மணிக்கு முன்பே எழும்ப வேண்டி இருப்பதால் அவர்களை தொந்தரவு செய்ய அவன் விரும்பவில்லை.

சர்வர்மார் ஐந்து பேர், டீ போடும் டீ மேக்கர், பருப்பு வடை, உழுந்து வகை என்று எண்ணெய் பதார்த்தங்களை செய்யும் பாண்டி, கோக்கிமார்க்களுக்கு உதவியாக இருக்கும் ரத்னவேலு, பால்ராஜ் மற்றும் மைக்கலோடு சேர்ந்து பன்னிரெண்டு பேர் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள். அத்துடன் வெளியில் வேனில் உட்கார்ந்த தைவரும் உள்ளே நுழைந்து கதவோரம் நின்றுகொண்டான்.

முதலாளி செல்வராகவன்... வந்திருக்கும் இந்த ஸ்டார் ஹோட்டல் சிப்பந்திகளைப் பார்த்து பேசத் தொடங்கினார்.

“உங்களை எல்லாம் எதுக்கு வரச்சொன்னேன் தெரியுமா...? இன்னிக்கி தேதி இருபத்தொன்பது. நாளைக்கு விடிஞ்சா தேதி மூப்பது... அதுக்கும் அடுத்த நாள் மேதினம். ஆக மேதினத்துக்கு இன்னும் ஒரு நாள் தான் இருக்கு. மலைநாட்டுல பிரசித்தி பெற்ற கட்சி பிரமாண்டமா இந்த நகர்ல தன் மேதின விழாவை கொண்டாடப் போவது. நீங்கெல்லாம் வெளியில் ஓட்டியிருக்கிற அந்த கட்சியோட போஸ்ட்ரைப் பார்த்திருப்பீங்க.

மேதினக் கூட்டம் பக்கத்தில் உள்ள மைதானத்தில் தான் நடக்கப் போவது. அந்த கட்சி மேதின கூட்டம் நடத்தினா கூட்டத்துக்கு சொல்லத் தேவையில்லை. எல்லாப் பகுதியில் இருந்தும் வாகனத்துல சனங்க வந்து சேருவாங்க. அது போல நம்ம ஹோட்டலுக்கும் ஆட்கள் வந்து அது வேணும் இது வேணுமின்னு மொய்ப்பாங்க. எந்த ஜட்டமும் இல்லன்னு

சொல்லாத அளவுக்கு ஹோட்டலுக்கு வர்ற சனங்களுக்கு நாம பணிலிடை செய்யனும். அதே நேரம்... என்ன சாப்பிட்டாங்க, எவ்வளவு கணக்குள்ளு அதிலேயும் அதிக கவனமா இருக்கனும்.

இப்படி மேதினம், தூத்துக்குடி தீருவிழா, கட்சிக் கூட்டமின்னு ஏதாவது நடந்தாத்தான் நாலும் நாலு காசத் தேட முடியும். சர்வர்மார்களுக்கும் நல்ல டிப்ஸீம் கிடைக்கும். ஆகையால மேதினத்தன்று... ஹோட்டலை விட்டு வெளியில் போய் ஊர்வலம் பார்க்கவோ, கூட்டத்துக்கு வரும் உறவுக்காரர்களை போய் விசாரிக்கவோ அல்லது இங்கே தேட வரும் சொந்தக்காரர்களிடம் நாள் கணக்கா கதைத்துக் கொண்டிருப்பதையோ கண்டிப்பாக தவிர்க்க வேண்டும்” என்று சொல்லி முடித்தவர்.

கணக்கு வழக்கெல்லாம் பார்த்துவிட்டு நாளைக்கு என்னினன்ன ஜட்டம் செய்ய வேண்டும் என்பதை எல்லாம் அவரின் தூரத்து உறவுக்காரரான சிவசம்புவிடம் சொல்லி விட்டு தன் வீட்டுக்கு கிணம்ப மணி கிட்டத்தட்ட பன்னிரெண்டை நெருங்கிவிட்டது.

“மணி பன்னிரெண்டாகிருச்சி இதுக்கு மேல படித்து அதிகாலை அஞ்சி மணிக்கு பால்காரன் வர்றதுக்கு முன்ன எழுந்திருக்கனும். மற்ற தொழிலாளர்கள் எல்லாம் எட்டு மணி வேலைக்காக போராட வெற்றி பெற்றார்கள். ஆனால்... இந்த ஹோட்டல் சிப்பந்திங்க ஒவ்வொரு நாளும் பதினெண்ச்சி மணிக்கு மேலும் உழைக்க வேண்டியிருக்கு” என்று படுக்கையில் சாய்ந்து கொண்டு சொன்ன டை மேக்கர்... தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பாருங்க மேதின கூட்டத்துக்கு நேரா தோட்டத்தில் இருந்து பஸ் பிடிச்சி வருவாங்க. இங்க வந்து ஊர்வலம் போறப்ப ரம்செட்டிடல்லாம் முழங்க கோசௌம் போட்டுக்கொண்டு ஊர்வலமா போய் தலைவர்மார்களுக்கு கழுத்து நெறைய மாலையைப் போடுவாங்க. அப்புறம் பார் எங்க இருக்கு, நல்ல ஹோட்டல் எங்க இருக்கின்னு தேடிப் போய் குடிச்சி அழிச்சி தின்னுட்டு ஜாலியாக இருப்பாங்க. அந்த சுதந்திரமெல்லாம் இந்த ஹோட்டல் சிப்பந்திகளுக்கு கெடைக்கவே கெடைக்காது இரவு பத்து மணிக்கு ஹேர்டல் மூடினா... உள்ளுக்குள்ள அவனவனுக்கு ஆயிரம் வேல இருக்கும். அத துடைக்ககனும் இத துடைக்ககனும் ஷோ கேசை அழிகுபடுத்தனும், சட்டி முட்டி எல்லாத்தையும்

மல்லிகை சி. குமார்

கழுவனும். ஆக பதினெட்டு மணி வரைக்கும் வேல வேலத்தான். இவனுக்கெல்லாம் மேதினம், ஊர்வலம், கொண்டாட்டம் எதுவுமே கிடையாது. கொத்துடிமை போல கடைக்குள்ளேயே உழைக்க வேண்டியதுதான்” என்றார்.

அதே நேரம் எதிர் முலையில் படுக்கையை விரித் துக் கொண்டிருந்த மைக்கல்,

“ஒ மேக்கர் அண்ணே... கடை சிப்பந்திமார் சங்க மேதின கூட்டம் கண்டியில் நடக்கப் போவதுதானே... அந்த மேதினக் கூட்டத்தில் நம்ம ஹோட்டல் சிப்பந்திங்க எல்லாமே போய் கலந்துக்க முடியாது தான். ஆனா ரெண்டு பேராவது அதுலப் போய் கலந்துக்கணும். யார் யாரு போறதுன்னு டிசைட் பண்ணியாச்சா...? எனக் கேட்டார்.

“அதான் காலையிலேயே முடிவு பண்ணிட்டோமே. நீயும் வடைக்கார பாண்டியும் தான் போகப் போறிங்க. நீங்க ரெண்டு பேரும் அந்தக் கூட்டத்துக்குப் போனாதான் நம்ம ஹோட்டல் சிப்பந்திகளோட பிரச்சினைகளைப் பத்தி பேச முடியும்.” என்றார் ஒரு ஓரமாக படுத்திருந்த ராமையா.

“நாளைக்கி காலையில முதலாளி வந்ததும் நீயும் பாண்டியும் வீவு ஏடுத்துக்கிட்டு வீட்டுக்குப் போனீங்கனா பயணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடு எல்லாம் செஞ்சக்கிட்டு நாலவன்றைக்கி அதாவது மேதினத்தன்றைக்கி காலையிலேயே கண்டிக்கு போற முதல் பஸ்ஸில் ஏறினா ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் நீங்க கண்டிக்கு போயிடலாம்.

அங்க சிட்டி மிஷன் ஹோல்லதான் நம்ம மலையக வர்த்தக நிலைய ஊழியர் சங்க மேதின கூட்டம் நடைபெறும். அநேகமான மலையக பகுதிகளிலுள்ள கடை சிப்பந்திமார்கள் ஏராளமான பேர் அதில் கலந்துகொள்வார்கள்.

இந்த நகரைப் பொறுத்தவரை இன்னும் சரியான அங்கத்தினர் அந்த சங்கத்தில் சேரவில்லை. சில சிப்பந்திமார்கள் கடை முதலாளிகளுக்கு பயந்துகொண்டிரும் இருக்கிறார்கள். சீக்கிரம் அந்த சங்கத்தின் மூலம் நமக்கெல்லாம் ஒரு தீவு கிடைக்கும். கூடிய விரைவில் இந்த நகரில் உள்ள கடை சிப்பந்திமார்களை

யெல்லாம் ஒன்றினைத்து ஒரு கூட்டம் நடத்தனும். அதற்கான வேலைத் திட்டங்களையும் செய்யனும்” என்றார் டி மேக்கர்.

“சரி... மற்ற விசையங்களை காலையில பேசிக்கலாம். இப்ப எல்லாம் பழங்க. வெல்லன்ன எழும்பனும் தானே...” என்றார் ராமையா.

வைகறைப் பொழுது. மேல் மாடியிலிருந்து கீழ் திசையை மைக்கல் நோக்கினான். வழக்கத்தைவிட கிழக்கு சிவப்பாக இருந்தது. நாளை மேதினம். உழைப்பாளிகள் தினம். இதைவிட கீழ் திசை நாளை காலை இன்னும் சிவப்பாக இருக்கும் என அவன் எண்ணிக் கொண்டான்.

முதலாளி செல்வராகவன் கடையை திறந்து சாமி படங்களுக்கெல்லாம் பூமாலை போட்டு சாம்பிராணி எல்லாம் போட்டு விட்டார். சிவசம்பு டி மேக்கரும் சிவசம்புவுக்கு பாலை குடாக்கி அவருக்கு முதல் டையை போட்டுக் கொடுத்தார். காலையில் வழமையாக வரும் வாடிக்கையாளர்கள் டி குடிக்க வந்தார்கள். முதலாளி வரும் வரைக்கும் சிவசம்புதான் கெசஷியர் பட்டறையில் அமர்ந்து வியாபாரத்தை கவனித்தார். காலை 6.30 முதலாளி வேணில் வந்து விட்டார். காலை வியாபாரம் களை கட்டியது. எட்டு மணி... முதலாளி அருகில் போன ராமையா...”

“முதலாளி, நாளைக்கி எங்க சங்கத்தோட மேதினக் கூட்டம் கண்டியில நடக்கப் போவது. அதுல் நாங்களும் கலந்துக்கணும்..” என்றார்.

“ஒங்க சங்கமின்னா...?”

அதான் மலைநாட்டு வர்த்தக நிலைய ஊழியர் சங்கம்

“ஓ... அப்படியும் ஒரு சங்கமிருக்கா?”

“ஆமாங்க மொதலாளி தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காக எத்தனையோ சங்கங்கள் இருக்கிறப்ப... எங்களுக்கின்னு ஒரு சங்கம் இருக்கக் கூடாதா...?”

“சரி விழியத்த சொல்லு...?”

“நாங்க எல்லோரும் அங்கப் போக முடியாது. ரெண்டே ரெண்டு பேரு எங்கள் சார்பாக அந்த மேதினக் கூட்டத்தில் கலந்துக்கப்

போறாங்க. ஆக மைக்கலும், பாண்டிக்கும் நீங்க இன்னிக்கும் நாளைக்கும் வீவு கொடுக்கணும்.”

எனக் கேட்டார் ராமையா.

“ரெண்டு பேத்துக்கு வீவா...?”

அதிர்ச்சியடைந்தவர் போலக் கேட்டார் முதலாளி.

“ஆமாங்க...” என்று ராமையா சொல்லும் போதே... மைக்கலும், பாண்டியும் வந்து ராமையாவின் அருகில் நின்றனர்.

“ராமையா நீங்கிளல்லாம் என்ன நினைச்சாலும் சரி... ஆனா... யாருக்கும் வீவு கொடுக்க முடியாது. நாளைக்கு மேதினக் கூட்டம் நடக்கப் போவது. இன்னிக்கி வீவு வேணுமின்னுக் கேட்டா எப்படி? ஹோட்டலுக்கு கூட்டமான கூட்டம் வரும். அதை யெல்லாம் எப்படி சமாளிப்பது?”

“முதலாளி எவ்வளவு கூட்டம் வந்தாலும் அதையெல்லாம் சமாளிக்க எங்களால் முடியும். பாண்டி மாதிரியே தனபாலுவும் எண்ணெய் ஜட்டத்தின் பண்டம் போடுறதுவ கெட்டிக்காரன். கண்ணினல்லாம் ஒரே நேரத்தில் நாலு மேசைக்கு ஆட்கள் வந்தாலும் சமாளிப்பானாங்க.

திக்குவான், கணேச, மணியெல்லாம் ரொம்ப சுறுசுறுப்பா வேலை செய்யுற ஜயியர்கள்தானுங்க. எந்த கூட்டத்தையும் சமாளிக்க அவுங்களால் முடியுங்க. நீங்க தயவு செஞ்சி இந்த ரெண்டு பேத்துக்கு மட்டும் வீவு கொடுங்க.” மண்டாநுவது போலக் கேட்டார் ராமையா.

“இந்தாப் பாரு ராமையா... நீ எப்படி கேட்டாலும் இப்ப யாருக்கும் வீவு கொடுக்க முடியாது. இது வியாபாரம் குடு பிழிக்கிற நேரம். இப்ப வந்து அவனுக்கு வீவு வேணும் இவனுக்கு வீவு வேணுமின்னு கேட்பது கொஞ்சமும் சரியில்ல” என்ற முதலாளி....

மேதின நேரம்... இப்ப யாருக்கும் வீவு தரமுடியாது போங்க போயி அவுங்கவுங்க வேலையை செய்யுங்க. சம்மா வீவு கீவுன்னு இங்க வந்து யாரும் வீவு கேட்காதீங்க. இந்த கடையில் வேல செஞ்சக்கிட்டு சங்கம் கதையெல்லாம் கதைக்காதீங்க... சங்கம் கைக்கிறதின்னா எல்லாம் கதையை விட்டுட்டு வீட்டுக்கு போங்க

யாருக்கும் இப்ப வீவுமில்ல ஒண்ணுமில்ல” அதட்டலோடு சொன்னார் முதலாளி.

இனியும் இந்த மனுசூனிடம் பேசி வேலயில்ல... என்பது போல ராமமயாவும் மற்ற இருவரும் அந்த இடத்தைவிட்டு போய்விட்டார்கள். சிவசம்புவும் முதலாளியை அணுகி... “நீங்க இவனுங்களுக்கிள்லாம் வீவு கொடுக்காதீங்க”

தாளம் போட்டான் சிவசம்பு. தூரத்து உறவு முறையை மிக அண்மையில் கொண்டுவர முயற்சித்தான் அவன்.

“ஜாக்கிரத இவனுங்களை பயமறுத்தியே வைக்கனும்...” என்றார் முதலாளி

காலை சிற்றுண்டிக்காக ஹோட்டலுக்கு வந்தவர்களினால்லாம் அதை வேடுக்கை பார்த்தனர்.

ஒரு அரைமணி நேரத்திற்கு பின்... ஸ்டார் ஹோட்டலின் தலைமை கோக்கியிலிருந்து கடைசி சிப்பந்தி வரைக்கும்... அனைவரும் சட்டென ஹோட்டலை விட்டு வெளியேறி ஹோட்டலுக்கு முன்னால் போய் நின்றார்கள்.

இதைப் பார்த்ததும் முதலாளிக்கு பெரும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அவர் அவசர அவசரமாக கெழியர் பட்டறையை விட்டு வாசலுக்கு ஒடினார்.

“ஏப்பா... ஏன் எல்லாரும் ஹோட்டலை விட்டு வெளியேறி நடு ரோட்டுல நிக்கிறீங்க...?” பதட்டத்தோடு கேட்டார். பக்கத்து கடைகளில் உள்ளவர்கள் வீதியில் போவோர் வருவோரில்லாம் அதை வேடுக்கையாகப் பார்த்தனர்.

“ராமமயா எனக்கு மானம் போற மாதிரி இருக்கு எல்லோரும் தயவு செஞ்சி உள்ள வாங்கப்பா... எதுவா இருந்தாலும் உள்ள வச்சே கதைப்போம்...” முதலாளி கெஞ்சினார்.

“வேணா மொதலாளி... மே தினத்தில் கலந்துகொள்ள இந்த ரெண்டு சிப்பந்திகளுக்கும் வீவு கிடைக்கும் வரைக்கும் நாங்க யாரும் உள்ள வரவேமாட்டோம். வேணுமின்னா நீங்க வேற யாரையும் கொண்டு வந்து ஹோட்டலை நடத்துங்க பார்ப்போம்...

வீராப்போடு சொன்னார் ராமையா. சாதுவாக இருக்கும் அவருக்கும் இப்பொழுது ஆத்திரம் வந்தது.

“ஆமா மொதலாளி கடை ஊழியர்களை ஒங்க மாதிரி மொதலாளிங்க வெறும் கிள்ளுக் கீரையாக நினைப்பது சரியேயில்ல. இவர்களும் உணர்ச்சியின்ஸ் தொழிலாளர்கள் தான். இவர்களுக்கும் எதையும் கேட்கிற உரிமை இருக்கு.

இவர்கள் ஓவ்வொரு கடைக்குள்ளும் எட்டு மணி நேர வேலைக்குப் பின்னும் கடுமையாக வேல வாங்கப்படுறாங்க. அந்த வேதனைக்கெல்லாம் சீக்கிரமே ஒரு விழவு பிறக்கத்தான் போவது. நாங்க இப்ப இங்க ஏழுத்திருக்கிற முடிவும் ஒரு முழுக்கம் தான்” என்றார் தலைமை கோக்கி.

இதை பக்கத்துக் கடைகளிலுள்ள சிப்பந்திகளும் நின்று கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தனர்.

“அடேயப்பா... கடை சிப்பந்திகளும் போராட்டம் நடத்த தொடங்கிட்டாங்களா? இதுவும் நல்ல விஷயம் தான்” என்று குழுவி நிற்கும் பொது மக்களிடம் இருந்தும் குரல்கள் எழுந்தன.

“நீங்க எல்லாம் கடை உள்ளுக்கு வாங்க அந்த ரெண்டு சிப்பந்திகளுக்கும் மேதினத்தில் கலந்துகொள்ள நான் இப்பவே லீவு தர்றேன். தாராளமா போயிட்டு வரச்சொல்லுங்க. நான் அதுக்கு தடையாக எதுவும் சொல்லமாட்டேன். உழைப்பாளியான உங்களையும் நான் மனுஷங்களா மதிக்கிறேன். உங்களுக்கு என்ன சலுகை வேணுமோ அதை எல்லாம் சிய்து தர்றேன். தயவு செய்து உள்ள வாங்க...” என்று கெள்ளிக் கொண்டிருந்தார் முதலாளி.

இதுவும் ஒரு திருவிழா

“இந்த தோட்டத்தில் திருவிழா போட மாட்டாங்களா”

“இல்ல பழைய கோயிலை இடிச்சிப்புட்டு புது கோயிலைக் கட்டி முடிச்சிட்டாங்க. வர்ற வைகாசியிலத்தான் கும்பாபிழேகம் நடத்தப்போறாங்க. கோயில்ல இப்ப பெயின்டிங் வேலு நடக்குது தேர்தலுக்கு முன்ன அமைச்சரா இருந்த தலைவர் தான் கோயில் கட்டுறதுக்கு வேண்டிய உதவிகளை சென்சாரு.”

“அவரு மந்திரியா இருந்தப்ப செஞ்சாரு இப்பத்தான் அவரு இல்லையே... இப்ப யாரும் உதவி செய்யலையா?”

“என் இல்ல... புது அமைச்சர்களும் உதவி செய்யுறாங் கத்தான். கோயிலுக்கு பெயின்ட் எல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்தது புது மந்திரி தான். ஆனா ஒன்று... கும்பாபிழேகம் அன்னைக்குத்தான் யாரை சிறப்பு அதிதியா கூப்புறதுங்கிற பிரச்சினையே வரப்போவது கோயில் கட்ட ஆரம்பத்தில் இருந்து உதவி செஞ்ச முன்னாள் அமைச்சரான தலைவரையா? இல்லாட்டிப் போனா... புது அமைச்சரான தலைவரையா? இதுல ரொம்ப முழிச்சுப் போறது தோட்டக் கோயில் கமிட்டிமாருதான்.”

“சரி அது கெடக்கட்டும் அவங்க யாரையாவது அமைச்சி வந்து கும்பாபிழேகத்த நடத்தட்டும் ஆனா... இப்ப ஒங்க வூட்டு நெலம் எப்படி?”

“அண்ணி! அதான் பார்க்குறியே நெருப்பு பிடிச்சி ஏரிங்ச அந்த எட்டுக் காம்பிரா குரும்பழும் இப்படித்தான் தகரத்திலேயும் ரப்பர் சீட்டுலேயும் காம்பிரா அடிச்சிக்கிட்டு இந்த ஒரு வருஷமா வாழுதுங்க. இன்னும் எந்த முடிவும் பிறக்கல்ல. ஆனா... இருந்த கோயிலை இடிச்சி தள்ளிட்டு அதே எடத்துல புது

கோயிலைக் கட்டி வர்ற வைகாசியில கும்பாபிழேகமும் பண்ணப்போறாங்க. நம்ம முன்னாள் அமைச்சர் அப்புறம் இப்ப உள்ள அமைச்சர்க் கெல்லாம் கோயிலுக்கு வேண்டிய உதவிகளை செய்யறாங்க. அதோட மாசத்துக்கு மாசம் எங்க சம்பளத்தில இருந்து கோயிலுக்குன்னு ஒரு தொகைய பிடிச்சுக்கிறாங்க. அதுமட்டுமில்ல... கும்பாபிழேகத்துக்கு செலவு அதிகம் இருக்குன்னு இந்த மாசம் மூன்று நாள் சம்பளத்த ஒரேடியா கேக்குறாங்க.” என்று தன் அண்ணியான அமராவிடம் சொன்னாள் செந்தா என்ற செந்தாமரை.

“ஏன் செந்தா... தோட்ட நிர்வாகம் இந்த வூட்டு விசயமா என்னாத்தான் முடிவு எடுத்திருக்கு?”

“அண்ணி தோட்ட நிர்வாகம் ஆடிச்சி சொல்லிறிச்சி இங்க வூடு கட்டித்தர்ர பொறுப்பு நிர்வாகத்துக்கு இல்லையாம். தோட்ட உட்கட்டு அமைச்சதான் அதுக்கு பொறுப்பாம். அந்த அமைச்சதான் மாடி வூடு இல்லாட்டிப்போனா தனி வூடுன்னு தொயிலாளர்களுக்கு அமைச்சிக் கொடுக்குமாம். அது வரைக்கும் எங்களை பொறுமையா இந்த தகர காம்பிராக்குள்ளேயே இருக்க சொல்லுது” என்றாள் செந்தா.

“இதுக் கெல்லாம் அமைச் சரா இருந்தாரே... அந்த புண்ணியவான் என்ன சொன்னாரு?”

“அண்ணி அந்த லயம் நெருப்பு பிடிச்சதுக்கு காரணம் சதி வேலைதானாம். யாரோ எதிர்கட்சிக்காரன் செய்த நாச வேலைன்னு சொல்லுற அமைச்சரோட கட்சி... அந்த சதிகாரன் யாரு? அவன் சொல்லுன்னு எங்கள இந்த ஒரு வருசூழ்மா கொடைஞ்சித் தான் எடுக்கிறே. பொலிஸ்காரரங்களும் வந்து எங்கள விசாரிச்சாங்க...” என்ற செந்தா...

“நாங்க யாரு மேலப் பழியப்போடுவோம்? அப்படி குடியிருக்கிற லயத்துக்கு தீ கவக்கிற அளவுக்கு மோசமான ஆளு எங்க மத்தியில இல்லையே? இந்த ஒரு வருசூழ்மா நாங்க படிப்பாடு அந்த செவன்றிஞ்சப் போச்ச. செலையா நிக்கிற சாமிக்கி வர்ணிச்சி வர்ணிச்சி கோயிலக் கட்டுறாங்க. ஆனா குடியிருப்பே இல்லாத எங்கள யாரும் ஏறிறுத்துப் பார்க்குறானுங்களா? அந்த மாரிக்கு

அப்படி நாங்க என்னா குத்தம் செஞ்சோம்? அவள் நெஞ்சில் அழத்துக் கொண்டாள்.

“சரி நீ எதுக்கு இப்படி ஆத்திரப்படுற... எப்படியும் இதுக் கெல்லாம் ஒரு முடிவு கிடைக்கும்” என்றாள் அமரா

“இல்ல... எந்த முடிவும் கிடைக்காதுன்னு ரெண்டு காம்பிரா ஆனாங்க... இங்க வூடும் வேணா வேலையும் வேணான்னு தோட்டத்தில எங்களுக்கு கொடுக்குறதக் கொடுங்கடான்னு பதினாலு நான் சம்பளத்தையும் ஈயி. எப்பையும் எடுத்துக்கிட்டு தோட்டத்தைவிட்டே வெளியேறிட்டாங்க. அவுங்கெல்லாம் நாப்பது வருசஷத்துக்கு மேல தோட்டத்தில ஒழைச்சவுங்க. மகன் மார்க்களெல்லாம் வெளியெடத்தில வூடு வாசலோட இருப்பதால தோட்ட வாசமே வேணாமின்னு மகன்களோடயே போய் சேர்ந்திட்டாங்க. ஆனால் நான் போக முடியுமா? என்னோட மூத்தப் பெண்ணே இப்பத்தான் வயசுக்கு வந்திருக்கா... நானெனல்லாம் தோட்ட வேலயில இருந்து ஓய்விவந்துக் கீழ்த்தும் எத்தனையோ வருஷம் உழைக்கணும் ஆதுக்குள்ள என்னான்ன விபரிதமெல்லாம் நடக்குமோ?” என்ற செந்தா...

அமராவை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு,

“அண்ணி அவரோட தங்கச்சி வியலா இப்ப வாயும் வயிறுமா இருக்கா. இது தான் தலைச்சம்பிள்ள கல்யாணங்கட்டி போய் முனு வருஷத்துக்குப் பொறுவு இப்பத்தான் கொழுந்தக் கெடைக்க இருக்கா... அவளோட தலைப்பிரசவத்த நாங்கத்தான் பார்க்கணுமின்னு மாப்பிள்ளை வூட்டுல சொல்லுறாங்க சட்டப்படி பார்க்கப் போனா நாங்கத்தான் பார்க்கணும். அதோட இங்க இருக்கிறமாதிரி வூட்டுக்குப் பக்கத்திலேயே ஆஸ்பத்திரி வசதியெல்லாம் அங்க இல்ல.

ஆனா... அந்த நெற்யாச புள்ளத்தாச்சியை அழைச்சிக்கிட்டு வந்து இந்த வசதியில்லாத ஒட்டக் காம்பிராவில நான் எங்க கொண்டு வந்து தங்க வைப்பேன்? நீங்களே பாருங்களே வயசுக்கு வந்தப் புள்ளையைக் கூட மறவா வச்சிக்க கூட எந்த வசதியும் இங்க இல்லையே. இந்த வச்சனைத்தில அந்த வியலாவ கொண்டாந்து எங்களோட வச்சிக்கத்தான் முடியுமா?

எப்படியோ தீப்பிடிச்சி எரிஞ்சிப்போன வயத்துக்குப் பதிலாக புது வூடு கட்டித் தராம யாரு நெருப்பு வச்சதுன்னு பழியைப் போட நென்னக்கிறானுங்களே அவனினல்லாம் நல்லா இருப்பானா? இதையெல்லாம் நென்னக்கிறப்ப எங்க வயிறுதான் பத்தி ஏறியது.” ஆத்திரப்பட்டு சொன்னாள் செந்தா.

“நீ ஆத்திரப்படாத காலமெல்லாம் இதே காம்பிராவிலேயா இருக்கப் போற்க? இல்லையே... இதுக்கெல்லாம் எப்படியும் விடவு பிரக்கும். நீ சும்மா மனசப் போட்டுக் குழப்பிக்காத” என்றாள் அமரா.

“அண்ண! நான் மன உறுதியோடத்தான் இருக்கேன். ஆனா... இப்ப இந்த பகுதி தோட்டத்தில் எல்லாம் மாரியாத்தா திருவிழா தான் நடக்குது. அப்புறம் இந்த பங்குனி முடிய அங்கிட்டு மழைக்காலம் தான். இந்த காம்பிராவோட கூரைக்குப் போட்டிருக்கிறதெல்லாம் பழைய தகரம்தான் மழை பேஞ்சா ஒட்டையில் மழைத்தண்ணி தொரித்தார்ன்னு கொட்டும் அதை கூட மந்திரியோ தோட்ட நிர்வாகமோ மாத்தி புது தகரம் போட மாட்டேங்கிதே. ஆனா கோயிலுக்கின்னா அள்ளிக் கொடுக்கிறான்க. வூட்டுப் பிரச்சனை எல்லாம் பேப்பர்ல அறிக்க விடுவதோடு சரி” என்றாள் செந்தா. ஆத்திரத்தில் அவனின் கண்கள் லேசாக சிவந்தன. மனம் நொந்து சொல்லும் செந்தாவைப் பார்த்த அமரா...

“நான் தான் சொல்லுறேனே... இதுக்கெல்லாம் ஒரு முடிவு வருமின்னு நாமெல்லாம் ஒற்றுமையா ஓண்ணா நிமிர்ந்து நின்னா எந்த மனிசனும் நம்மல அடக்கி ஆள முடியாது” என்ற அமரா.

“நீ கவலப்படாத சடங்கான புள்ளைக்கு சுத்தா வாங்கிப்போடு நான் வாங்கி வந்த உழுந்து மாவு முட்டை எல்லாம் நல்லிலைண்ணையில் நல்லா கலக்கி கொடு. ஸ்கல் போரப்புள்ள சீக்கிரம் சடங்க சுத்தப்பாரு” என்றாள்.

“அண்ணி புள்ளைக்கு சுதங்கு சுத்துறப்ப எங்களால் எல்லாருக்கும் சொல்ல முடியாது. இந்த ஒட்டக் காம்பிராவில் இருந்துக்கிட்டு எந்த விஷேசமும் செய்ய முடியுமா? ஒழுங்கா ஒரு

நாலு பேரு இங்க நிக்க முடியாது. மாமன் சீருஞ்னு நிங்க ஒரு சீரக் கொண்டாந்து கொடுத்தா சரி அதுவே போதும்” என்றாள் செந்தா.

“சரி அப்ப நான் கிளம்பட்டுமா?” என்ற அமரா மாராப்பு சேலையை சரி செய்து கொண்டாள்.

“என்னா அண்ணி வந்ததும் போறேன்... போறேன்னு பறக்குறீங்க. இருந்திட்டு நாளைக்குப் போகலாந்தானே...” என்றாள் செந்தா.

“ஆமா நீ சொல்லுறது ரொம்ப நல்லா இருக்கு? நா போகலன்னா ஒங்க அண்ணே பாடு பெரும் பாடாப் போயிரும். நீ ஒங்க அண்ணன பார்க்க வந்தப்ப கொஞ்சம் நடந்துக்கிட்டுதானே இருந்தாரு. ஆனா... இப்ப அதுவும் நடக்க முடியாமல் போயிருச்சி அதோட அவருக்கு இப்ப கண்ணும் சரியாத் தெரியல்ல. அந்த சாமியை தனியே விட்டுட்டு வந்திட்டோமேன்னு நெனைக்க நெஞ்சே திக்கு திக்கின்னு அடிக்கிது. ஒவ்வொரு பொன்னும் சுமங்கலியாப் போய் சேரனுமின்னுதான் நெனைப்பாங்க. நானும் அப்படி ஒங்க அண்ணாவுக்கு முன்ன போய் சேர்ந்திட்டா அவரோட நெலம்... கைத்துக்கி விடக்கூட ஒரு நாதியில்லாம போயிருமோ... செந்தா நாங்க ரெண்டு பேரும் ஒண்ணாகவே செத்துப் போயிறநும். நான் இல்லன்னா ஏஞ்சாமி என்னாத் தவிப்பு தவிக்குமோ...” என்று சொல்லும் போதே அமராவின் கண்கள் கலங்கிவிட்டன. செந்தாவுக்கும் கண்களில் நீர் முட்டியது. அமரா தன் சேலைத் தலைப்பை இழுத்து தன் கண்களை துடைத்துவிட்டு,

“நான் இங்க வர்றப்ப அடுத்த வூட்டு கோமதிய கூப்பிட்டு ஏப்புள்ள இவரக் கொஞ்சம் பார்த்துக்க நான் அப்பர் டவிசனைல் இருக்கும் இவரோட தங்கச்சி வூட்டுக்கு ஒடிட்டு வந்திருறேன். அங்க அந்த செந்தாவோட முத்த மக வயக்கு வந்துட்டாளாம்னு அந்த கோமதிக்கிட்ட சொல்லிட்டுத்தான் ஒடிவந்தேன்.” என்ற அமரா.

“சரி செந்தா மகளப் பார்த்துக்க நான் போயிட்டு வர்றேன்.” என்று சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பினாள். செந்தாவும் படிவரைக்கும் அவளோடு நடந்து வந்து...

“அண்ணி இருட்டுறதுக்கு முன்ன வூடு போய் சேர்ந்திருங்க...” என்று விடைக் கொடுத்தாள்.

குரியன் மேற்கில் மறையும் அந்த அந்தி வேளையில் கொழுந்து பூத்திருக்கும் தேயிலை செடிகளுக்கூடே போகும் குறுக்குப் பாகதயில் அவன் நடந்தாள். செந்தாலவையும் அங்கே தகரக் கொட்டிலுக்குள் வாழும் குடும்பங்களையும் நினைக்க அவனுக்கு மனம் கஷ்டமாகவே இருந்தது. அமரா அப்பர் ஒவிசூனிலிருந்து தான் வாழும் இரண்டாவது டிவிஜன் தோட்டத்துக்குள் வந்தப்போது மாலை மயங்கி இருட்டத் தொடங்கியது. முகட்டிலிருந்து பார்த்தபோது லயங்களில் மின் விளக்குகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. அமரா கோயில் மற்றத்தை அடைந்தப்போது கோயிலின் முகப்பு விளக்குகள் பிரகாசமாக ஓளிர்ந்து கொண்டிருந்தன.

கோயிலுக்கு வெளியேயும் உள்ளேயும் மக்கள் நின்று கொண்டிருந்தனர். அவன் கோயிலை அண்மித்துவிட்டாள்.

“என்ன அமராக்கா இப்பத்தான் வர்றியா...?” வெளியில் சில பெண்களோடு நின்ற கோமதி அமராவைக் கண்டதும் அருகில் வந்து கேட்டாள்.

“ஆமாண்டி... வந்திட்டேன்” என்ற அமரா

“அவர் எப்படி இருக்காரு” என்று தன் கணவனைப் பற்றி கேட்டாள்.

“அக்கா நீ அவரைப்பற்றி கவலைப்படாத... நான் கோயிலுக்கு வரும் போது அவருக்கு தேத்தண்ணியியல்லாம் ஊத்திக் கொடுத்துட்ட தான் வந்தேன். துணைக்கு என் சின்ன மகன் அவரோடத் தான் இருக்கான். வீட்டிற்குப் பாடத்த அவன் உங்க வீட்டில் வச்சித்தான் செய்யுறான். நீ ஒண்ணும் கவலைப்படாத” என்ற கோமதி “இந்த மாசம் கடைசிக்கு தோட்டத்தில திருவிழாத்தானே... அது சம்பந்தமான கூட்டந்தான் இப்ப நடக்கப்போவது வா உள்ளப் போய் நிற்போம்” என அமராவின் கைகளை பிடித்து இழுத்தாள்.

“வேணாண்டி நான் தீட்டு வூட்டுக்குப் போயிட்டு வந்திருக்கேன். குளிக்காம கோயில் உள்ளுக்கெல்லாம் வரக்கூடாது. வேணுமின்னா வெளியே கொஞ்ச நேரம் நின்னுட்டுப் போரேன்.

பாவும் அவரப் பொய் பார்க்கணுந்தானே...” என்று தன் கணவனைப் பற்றியும் சொன்னாள்.

“அப்ப நானும் உள்ளப் போகல்ல. உங்க கூடவே நிக்கிரேன் என்ன பேசுறாங்கன்னு வெளியே நின்னேக் கேட்போம்” என்றாள் கோமதி, கூட்டம் ஆரம்பமானது. கோயில் கமிட்டித் தலைவர் எல்லாருக்கும் வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு...

“அன்பார்ந்த தொழிலாளர்களே.... இந்த முறை நமது தோட்டத் திருவிழாவை நாம் சிறப்பாக கொண்டாட வேண்டும். மற்ற வருஷத்தை விட இந்த வருஷம் வகுலும் நிறைய வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. எனவே... நமது தோட்டக் கோயிலுக்கு வெங்கள மனியும் கோயில் கூரைக்கு தகரமும் வாங்கித்தந்த தமது தலைவரும் அமைச்சருமான எம் தலைவரை நாம் நன்றி விசுவாசத்தோடு தேர்த் திருவிழா அன்று நமது கோயிலுக்கு விஜயம் செய்யும்படி வரவேற்புக் கொடுக்க வேண்டும்.

தலைவர் இங்கே விஜயம் செய்யும்போது மேஜாம் தாளம் நாதஸ்வரமும் ஆடல் பாடல் கரகம் காவடியெல்லாம் சிறப்பாக நடைபெற வேண்டும். அத்துடன் இளம் பெண்களின் கும்மி கோலாட்டம் என்றால் அவருக்கு ரொம்பவே பிடிக்குமாம். இதோடு நம் இசைஞர்கள் வாத்திய இசையும் அவருக்காக நிகழ்த்த வேண்டும் மற்றப்படி மயிலாட்டமெல்லாம் வெளியிடத்திலிருந்து கொண்டுவர வேண்டும். அவருக்கு நாம் எவ்வளவு சிறப்பாக வரவேற்பு கொடுக்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு அவர் நம் தோட்டத்துக்கு கோயிலுக்கு உதவி செய்வார். அப்பர் டிவிஜன் கோயிலுக்கு கலர் கலர் பெயின்டெல்லாம் வாங்கிக்கொடுத்தவர். எனவே நமது தலைவரும் அமைச்சருமான அவருக்கு நாம் சிறந்த வரவேற்பைக் கொடுப்போம்”

என தன் கருத்தை வெளியிட்டார் கோயில் கமிட்டித் தலைவர்.

அவர் பேசி முடித்ததும் சில தொழிலாளர்கள் முகத்தை சுளித்தனர். அவரைத் தொடர்ந்து ஒரு நீண்ட காகிதத்தோடு எழுந்த கோயில் தர்மகர்த்தா...

“நமது கோயில் கமிட்டித் தலைவர் இது வரை பேசியது நல்ல விசயந்தான் ஆனால்... பொது மக்கள் கை எழுத்திட்டு அனுப்பிய

ஒரு மகஜூரும் இங்கே இருக்கிறது....” என்றவர் கூட்டத்தில் ஒர் இளைஞரை அழைத்து...

“இந்தா சிவஞானம் நீயே இதை பொது மக்களுக்கு வாசித்து விளக்கம் சொல்லு” என்றதும் அவன் கழுத்ததை வாங்கி வாசிக்கலானான்.

“தோட்ட பொது மக்களான நாங்கள் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்வது... இந்த முறை எம் தோட்டத் திருவிழாவை எந்த ஆடம்பரமும் இல்லாமல்... சாமி ஊர்வலத்தை கோயிலை சுற்றி மட்டும் நடத்துவதோடு திருவிழாவுக்கு எந்த அமைச்சரையோ பிரதி அமைச்சரையோ இராஜாங்க அமைச்சர் களையோ அழைத்து பெரிய ஆடம்பரமெல்லாம் செய்யவே கூடாது. அவர்களுக்கு நாம் ஒட்டுப் போட்டு வெல்ல வைப்பதோடு சந்தாப்பணமும் கட்டுகின்றோம். அதற்காக அவர்கள் எய்க்கு நன்றியோடு சேகவ செய்தாக வேண்டும். அத்துடன் இந்த முறை திருவிழா திருப்பணிக்காக நல்ல வகுலும் கிடைத்திருக்கிறது என்பதை தர்மகர்த்தா மூலம் அறிந்தோம். அதை ஆடம்பரமாக செலவு செய்யாமல் ஒரு நல்ல பணிக்காக செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றோம். அப்பார் டிவிஜனில் ஒரு லயத்தில் மக்கள் வாழ்ந்த வீரகளையே தீக்கிரயாக கொடுத்துவிட்டு ஒட்டைத் தகர கூரைக்கு கீழ் தகர கொட்டைகையில் எந்த வசதியும் இல்லாமல் வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வீர கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் அவர்கள் வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்தாலும்... தோட்ட நிர்வாகமோ தொழிற் சங்கங்களோ தோட்ட உட்கட்டு அமைச்சோ இன்னும் எந்த முடிவும் ஏஞ்சகாமல் உழைக்கும் அந்த மக்களை ஏமாற்றிக் கொண்டு தான் இருக்கிறது.

எனவே நாங்களாவது அவர்களின் ஒட்டைக் கூரையை மாற்றும் திட்டத்தோடு அவர்களின் பிள்ளைகளின் கல்வி வளர்ச்சிக்காகவும் அங்கே புகை கக்கும் லாம்புகளுக்குப் பதிலாக மின் விளக்குகளை அமைக்கும் திட்டத்தையும் நாம் செயல்படுத்த வேண்டும்.

எனவே நாம் ஆடம்பரமாக கொண்டாடப்போகும் திருவிழாவை விட்டு விட்டு பாதிப்படைந்த தொழிலாளர்களுக்கு உதவுவதே

மேல். ஆனால் அதே அப்பர் டிவிஷன் தோட்ட மக்கள் அங்கே பாதிப்புக்குள்ளான தொழிலாளர்களுக்கு உதவாமல் அங்கே கோயில் கும்பாபிழேகம் நடத்தத்தான் தீவிரமாக இருக்கிறார்கள்.

அவர்களின் போக்கை மாற்ற நாம் முன்மாதிரியாக இருக்க வேண்டும். கனடாவில் வாழும் நம் நாட்டை சேர்ந்த ஜூசிக்கா என்ற சிறுமி தமிழ் நாட்டில் நடந்த ஒரு பாடல் போட்டியில் தான் பெற்ற ஒரு கிலோ தங்கத்தை அப்படியே அநாதை சிறுவர்களுக்காக வழங்கிய போது நாம் ஏன் பாதிக்கப்பட்ட நம் தொழிலாளர்களுக்கு உதவக்கூடாது? எனவே திருவிழா கொண்டாட்டத்திற்காக சேர்ந்த வகுகல அப்பர் டிவிஷனில் தீயால் வீடு இழந்து தவிக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு செலவு செய்வோம்... என்பதை உறுதிப்படுத்தும் முகமாக எம் கை எழுத்தை இதில் இட்டு அவர்களுக்கு உதவுமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றோம். எனவே ஏழையின் சிரிப்பில் கடவுளைக் காண்போம். இப்படிக்கு இரண்டாவது டிவிஷன் தோட்டப் பொது மக்கள்” என்று சிவஞானம் கடிதத்தை வாசித்து முடித்ததும் கூட இருந்த மக்களினல்லாம் பெருமித்தோடு கைத்தடினார். வெளியில் நின்ற அமராவும் தன் உள்ள சோகத்தை மறந்து கோமதியுடன் சேர்ந்து கைத்தடினாள்.

“அக்கா நீயும் நானும் அந்த கடுதாசியில் கை எழுத்து போட்டிருக்கோம்.” என்ற கோமதி “வாங்க வீட்டுக்குப் போவோம்” என்றாள் “இருமி... அந்த கடுதாசியை வாசித்த அந்த சிவஞானத்துக்கு ஒரு பாராட்ட சொல்லிட்டுப் போவோம்” என்றாள் அமரா.

ஆயிரம் ரூபா

லைம் - அந்த லயத்தில் அவர்களின் காம்பிரா காம்பிரா என்று சொல்லுவது இப்பொழுது குறைவு. எல்லாமே வீடு தான். வீட்டுக்குள் வசதிக் குறைவு. எனவே வீட்டிற்கு முன்னால் உள்ள வாசலில் - அக்கம் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் நடந்து போவதற்கும் திருவிழாக் காலத்தில் சாமி சம்பரம் தூக்கிக்கொண்டு போவதற்கும், லயத்தில் யாரும் இறந்துவிட்டால் இந்த வீட்டு வழியாகத்தான் சூகாட்டுக்கு பிரேதப் பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு போவார்கள்.

எனவே அதற்கெல்லாம் வாசலில் இடம்விட்டு அதுவும் இரு பக்கத்திலும் உள்ள வீட்டுக்காரர்களின் வாசலுக்கு எந்த குந்தகமும் விளைவிக்காமல் தன் வாசலைவிட்டு எல்லைத் தாண்டாத ஒரு குறுகிய குசினியை மண்சவர் ஏழப்பி அமைத்தவர் இந்த வீட்டின் முத்துசாமி தான்.

முத்துசாமி என்பது இவரின் குடும்பத்தின் குல தெய்வத்தின் பெயராம்.

மதுரை ஜில்லாவில் அழகர்கிரி கிராமம் தான் எங்க பூர்வீகம். அந்த அழகர்கிரியிலத் தான் எங்க குலதெய்வத்தின் கோயில் இருக்கின்று எங்க அப்பா சொல்லுவாரு. ஆனா... அவரு இந்தியாவுக்கு பொயிட்டு வந்ததா எனக்கு நெனவில்ல. ஆனா நான் என்னைக்காவது அந்த அழகர் கிரிக்குப் போய் எங்க குல தெய்வத்தின் கோயிலை தரிசிக்கணும் இந்த எழபதாவது வயதிலேயும் முத்துசாமி இன்னும் நிறைவேறாத அந்த ஏக்கத்தில் தான் இருக்கிறார்.

குசினியின் அரூப்பில் காய்ந்தும் காயாத சரவிறகு அரூப்பிலிருந்து கிளம்பும் புகை கூரை வழியாகவும் குசினியின் பக்கவாட்டு சன்னல்

வழியாகவும் வெளிக் கிளம்பிக் கொண்டிருக்கிறது. சன்னல் பக்கம் காலை குரியனின் ஓளி விழுவதால். அந்த சூட்டில் குளிர், காய்ந்தப்படி பிழைய புகைத்துக் கொண்டு ஏதோ யோசனையில் நின்ற முத்துசாமி நெஞ்சளவே உயர்மிருக்கும் செடி வேலிப்பக்கம் சற்று தள்ளிப்போய் தலையைத் தூக்கி வேலிக்குப் பின்னால் தெரியும் பள்ளத்துப் பகுதியை நோக்கினார்.

பள்ளத்திலுள்ள நான்கைந்து பனிய லயங்களும் சில இடங்களில் குவியல்களாகத் தெரியும். வாழைத் தோப்புகளும் பாத்திக்கட்டி பயிரோடு தெரியும் வீட்டுத் தோட்டங்களும் லயங்களை வீட்டு சிறு பள்ளத்தில் மேட்டு மலையிலிருந்து ஒடி வரும் சிற்றாறு கிழக்குப்பக்கமாக மின்னிக்கொண்டு ஒடுவதும் ஆற்றங்கரையில் சில பெண்கள் துணி மணிகள் துவைத்துக் கொண்டிருப்பதும் ஆற்றுக்கு மேலுள்ள ஆழபாலத்தில் யாரோ புல்லுக்கட்டுத் துக்கிக் கொண்டு வருவதும்.

கங்காத்தா காளிக் கோயில் சந்தியில் ஏழீட்டுப் பேர் கூடி நிற்பதும் லயத்து பக்கமிருந்து வந்த இன்னும் சில பெண்கள் கூடி நிற்பவர்களோடு கலந்துக் கொள்வதையெல்லாம் நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த முத்துசாமி மற்ற நாட்களாக இருந்திருந்தால் அந்த லயங்களில் இந்நேரத்தில் யாரும் இப்படி இருந்திருக்க மாட்டார்கள். வேலை வெட்டி மலை காடுன்னு வேலைக்காட்டுக்குப் போய் சேர்ந்திருப்பார்கள். அவர்கள் வளர்க்கும் நாய்களும் லயத்தில் திரியாமல் வீட்டுக் காரர்களோடு மலைக்குப் போயிருக்கும் ஏதோ என் மாதிரி கிழிடு கெட்டைகள்தான் லயமே தஞ்சயின்னுக் கெடக்கும். ஆனா.. இந்த மூனு நாளா.. யாரும் வேலைக்குப் போகாம் தொடர்ந்து சம்பளப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் எந்தெந்த தலைவர்மார்களை நம்பி ஓட்டுப் போட்டு பார்வியென்றுக்கு அனுப்பினாங்களோ.. அவர்களெல்லாம் வெறும் வாய்ப்பந்தலோடும் கூட்டு ஒப்பந்தம் என்ற போர்வைக்குள் ஏதோதோ செய்துக் கொண்டோ.. தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு “இதோ ஆயிரம் அதோ ஆயிரம் என்று வீண். பம்மாத்துக்காட்டிக் கொண்டும்.... சம்பள உயர்வு கிடைக்காவிட்டால்.. தற்கொலை செய்து கொள்வேன்

என்று பயமுறுத்திக் கொண்டும்... தொழிலாளர்கள்தங்கள் உழைப்புக்கேற்ற..தங்கள் வாழ்வாதாரத்துக்கு ஏற்ற நாளாந்த கூவியாக ஆயிரம் ரூபாவுக்கு போராடுக் கொண்டிருக்கும் வேலையில்... “யாரும் வேலை நிறுத்தம் செய்யாதீர்கள் நாங்கள் தொழில் மந்திரியோரும் தோட்ட முதலாளிமார் சம்மேளத்தோடும் சேர்ந்து கூடிபேசி. தகுந்த சம்பளத்தை வெற்றியுடன் பெற்று விட்டோம் - நீங்கள் கிடைத்தது போதும் என்ற திருப்தியோடு வேலைக்குப் போங்கள்” என்று சொற்ப தொகையை பெற்று தந்து விட்டு பெருமையடிக்கும் தலைவர்களையும் எண்ணிப் பார்த்த முத்துசாமிக்கு அவர்கள் மீது ஆத்திரமாக வந்தது.

விலைவாசி உயர்ந்து வாழ்க்கைச் செலவு கூடும் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் தங்கள் சம்பள உயர்வுக்காக தோட்ட தொழிலாளர்கள் போராட போராட மீள முடியாம் கெடக்க வேண்டித் தான் இருக்கு. ஆனா அரசாங்கத்துக்கும் தோட்ட முதலாளி மார்க்கூருக்கும் பந்தம் பிழித்துக் கொண்டு தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களை மழுங்கடித்து அவர்களை காட்டிக் கொடுத்துக்கொண்டு தங்கள் சுய தேவைகளை மட்டும் பூர்த்தி செய்துக் கொண்டு வெறும் வேழம் மட்டும் போடும்

அந்த நாயிர்களை எண்ண எண்ண முத்துசாமிக்கு ஆத்திரம் கூடிக்கொண்டு தான் இருந்தது.

பள்ளத்தில் கங்காத்தா காளியம்மன் கோயில் சந்தியில் ஏழெட்டுப் பேர்களாக இருந்தவர்கள் இப்பொழுது பத்து இருபதாக கூடிக் கொண்டிருந்தனர்.

முத்துசாமி வேவி அருகாமையை விட்டு குசினி சன்னல் அருகில் வந்து புகையை வெளியேற்றிக் கொண்டிருக்கும் சன்னல் வழியாக உட்புரமாக கழுத்தை நீட்டி...

புகைக்கு மத்தியில் அஞ்சிலிருக்கும் ரீராட்டித்தகரத்தில் மாவு உருண்டையை தட்டிக் கொண்டிருக்கும் தன் மருமகளைப் பார்த்து...

“என்னாம்மா செங்கு, இன்னிக்கும் போராட்டம் தானா...” - எனக் கேட்டார்.

ஆமா மாமா இன்னைக்கும் போராட்டந்தான். டவுன் லப் போயி இன்னைக்கும் எங்க சம்பள போராட்டத்த நடத்தத்தான் போறோம்” என்றவள் புகையும் அடிப்பை ஊதி விட்டாள். அடிப்பில் நீறு பூத்த நெருப்பிலிருந்து சாம்பள் பரந்தது.

அதைப் பார்த்து முத்துசாமி

“எதுக்கு நீ இப்படி புகையோடப் போராடுற... லாம்பிபண்ணைக் குக்கரப் பத்தவச்சி ரொட்டிமையைப் போட வேண்டியதுதானே?” - என்று கேட்க...

“குக்கரல்ல லாம்பிபண்ணையே இல்லமாமா பிள்ளைகளுக்கும் இதுவத்தான் ரொட்டியைப் போட்டுக் கொடுத்து ஸ்கலுக்கு அனுப்பி வச்சேன். இன்னைக்கு எப்படியும் லாம்பிபண்ண வாங்கியாகனும் என்னால் இந்த அடிப்பு புகையிலக் கெட்டந்து சாவ முடியாது” - என்றாள் செங்கமலம் என்ற செங்கு.

“எதுக்கம்மா சாவு கீவின்னு கதைக்கிற நானே இன்னைக்கி டவுனுக்குப் போயி பெட்ரோல் செட்டில் லாம்பிபண்ணையை வாங்கிட்டு வாரேன் - இல்லாட்டிப் போனா - மலை காட்டுக்குப் போயி - எப்படியும் காய்ஞ்ச வெறகு தேடுக்கிட்டு வர்றேன்” - என்றார்.

“வேணா மாமா... அந்த வேலையெல்லாம் நீங்க செய்யாதீங்க...”

“சும்மா போம்மா... ஒங்களுக்காக நான் வெறகு கொண்டு வராட்டியும் என் பேரப் பிள்ளைகளுக்காவது அதை செய்யனும் தானே...”

“எதுக்கு மாமா ஒங்களுக்கு சிரமம்...?”

“இல்லம்மா... அவனுங்க என் மேல உயிரையே வச்சிருக்கா ணுங்க. ஒண்ணைக் காணாட்டியும் சும்மா இருப்பானுங்க. ஆனா... என்னைக் காணாட்டி தாத்தா... தாத்தான்னு அலையு வானுங்கத் தானே?”

“உண்மத்தான்... ரவ்வுக்கூட அந்த சின்னப்பய ஒங்கக்கிட்ட வந்து படுத்துக்கிறேன்னு.. அடம் பிடிச்சான்” என்றவள். நீங்க லாம்பிபண்ணையை செட்டில் பிடிச்சுக்கிட்டு வாங்க. வெறகெல்லாம் நாங்க தேடுக்கிறோம். நேரமாச்சி நீங்க

வந்து சாப்பிடுங்க. நானும் ஆளுங்கலோட எங்க சம்பளப் போராட்டத்துக்குப் போவணும். இன்னிக்கி இந்தப் போராட்டம் தீவிரமா நடக்கும். எந்த தடை வந்தாலும் அதையியல்லாம் மீறுவோம!.... என்றாள் சொங்கு.

“அப்ப ஒம் புருஷன்...?”

“அவரு இதுவ முழுமுரமா இருக்காரு. இந்தப் போராட்டத்துக்கு அவர் உயிரையும் கொடுக்க தயாரா இருக்காரு” என்றாள்.

“ஆமாம்மா... அவனுக்கு போராட்டக் குணம் இருக்கு. ஏன்னா... அவனுக்கு நான் பேருவச்சது அப்படி...”

“ஏன் அவர் பேருவ... அப்படி என்ன இருக்கு அது கிருஷ்ண பரமாத்மாவோட மறுபேரு தானே...?”

“அது மட்டுமில்லம்மா... கோவிந்தன் என்பது... மலை நாட்டுத் தொழிலாளருக்காக உயிர் நீத்த மூல்லோய கோவிந்தனின் நெனவாகத்தான் அவனுக்கு கோவிந்தன்னு பேரு வச்சேன். எனக்கு ரெண்டாவது மகன் பொறுந்திருந்தா லெச்சமனன்னு பேருவைக்க நென்சேன். ஆனா... அது நிறைவேறல்ல. ஆனா... என் பேரப்பிள்ளை ரெண்டு பேத்துக்கும். - போராட்டங்களில் உயிர் நீத்த தியாகிகளின் பெயர்களை வைக்கச்சொல்லி என் மகனிடம் சொன்னதே நான் தான்.

ஏப்பறோம் சிங்ஹோ டயகாமத்திலும், லெட்சமன் - டெவனிலும் உயிர் நீத்த தியாகிகள் ஆச்சே. இவர்களைப் போல் இன்னும் எத்தனையோ தியாகிகள் மலைநாட்டுப் போராட்டங்களில் உயிர் நீத்திருக்கிறார்களே...” என்ற முத்துசாமி,

“சொங்கு... எத்தனையோ முறை நம்மத் தொழிலாளர்கள் சம்பள உயர்வுக்காக போராடி போராடி... தோல்வியைத் தான் கண்டிருக்காங்க. வாழ்க்கை செலவுக்கு ஏத்தப்படி யோ, விலைவாசிக்கு தகுந்தப்படி யோ... இவர்களுக்கு சம்பளம் கிடைக்கவேயில்லை. இந்த முறையாவது இவர்களுக்கு இவர்கள் எதிர்பார்க்கும் சம்பள உயர்வு கிடைக்க வேண்டும். இந்த போராட்டத்தில் தொழிலாளர்களின்லாம் தீவிரமா நிற்கனும் நிச்சயமா... தொழிலாளர்களுக்கு வெற்றிக் கிடைக்கனும்... கிடைக்கும்” தலையை நியிர்த்தி வெறியோடு உரக்க சொன்னார்.

“எங்க மாமாவின் மனதிலும் இப்படியொரு தீவிரமா? என்றினைத்த செங்கமலம் புகைக்கு மத்தியில் தன் மாமாவை ஏற்றுத்துப் பார்த்தாள். அவர் முகம் கறுப்பாகத் தெரிந்தாலும், அவருக்குப் பின்னால் காலை இளஞ்சுரியனின் ஒளி பிரகாசமாகவே தெரிந்தது. சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்த முத்துசாமி, “செங்கு... கோவிந்தன் எங்கம்மா?” எனக் கேட்டார்.

“அவரு வந்து மாமா... அநுத்த சைட்ல உள்ள டெனியல் அண்ணே வீட்டில் பெனர்... மற்றும் பிரிஸ்டல் போர்ட்ல எல்லாம் சம்பளப் போராட்ட சம்பந்தப்பட்ட வாக்கியிமல்லாம் சுலோகமா எழுதிக்கிட்டிருக்காரு. இன்னேரம் அதையில்லாம் எழுதி முடிச்சிருப்பாரு. சீக்கிரமே நாங்களெல்லாம் சுலோகங்களை தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு டுவனை நோக்கிக் கிளம்பிட வேண்டும். நம்மத் தொழிலாளர்களின் இந்தப் போராட்ட உணர்வையோ, ஊர்வலத்தையோ எவ்ராலும் தடுக்கமுடியாது. எப்படியும் சம்பளப் போராட்டத்தில் வெற்றிபெறுவோம், எவனும் அதை இதை சொல்லி திடைதிருப்ப முடியாது.” ஆவேசத்தோடு குழந்தைகள் கொண்டு சொன்னாள் செங்கமலம்.

தொழிலாளர்களின் எழுச்சிமிகு ஊர்வலம் ஆர்வத்தோடு அவர்களின் உரிமைக் கோழங்கள் ஒலிக்க மெயின்ரோட்டை அடைந்து பக்கத்து நகரை நோக்கிச் சென்றது.

“தொழிலாளர்களை ஏமாற்றாதே.”

“ஆயிரம் ரூபாய் சம்பள உயர்வுக்கு ஆப்பு கவக்காதே?”

“கூட்டு ஒப்பந்தம் என்ற பெயரில் நாடகம் நடத்தாதே.”

“பேப்பர் அறிக்கை மூலம் பொய்ப்பந்தல் போடாதே”

“தொழிலாளர்களுக்கு விரோதமாக தோட்ட முதலாளி களுக்கு பக்கபலமாக நிற்காதே.”

தொழிலாளர்களின் குரல்கள் விண்ணில் எதிராவித்தன.

அதே வேளையில்...

நகரில் உள்ள பெட்டிரோல் செட்டுக்குப் போய் ஒரு கேளில் மண்ணெண்ணை வாங்கிக்கொண்ட முத்துசாமி அதை ஒரு

பிளாஸ்டிக் பையில் வைத்து ஏழுத்துக்கொண்டு போராட்டம் நடக்கும் இடத்திற்கு வந்தார்.

ஜே ஜே என்று மக்கள் கூட்டம் தான் வாழும் தோட்டத்தின் மக்களோடு இப் பகுதியிலுள்ள ஏனையத் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் ஒன்றிணைந்து பெருந் திரளாக குவிந்து சாலையில் கோழங்களோடும் சுலோக அட்டைகளை உயர்த்திப் பிழுத்தபடியும் இருந்தனர். உழைத்து உழைத்து வலுவேறிய கால்களை... முசுஷ்டகளை உயர்த்தி உயர்த்தி அவர்கள் கோசலையிட்டனர்.

அவர்களின் ஒருமித்த கோசலைகள் முத்துசாமியும் உற்சாகப்படுத்தியது. தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாக்குரிமையைப் பறித்தப்போதும், தோட்ட நீர் வாகம் தொழிலாளர்களை நசுக்கி பிழிஞ்ச கொடுமைப்படுத்தியதுக்கு எதிராகவும், அரசு தோட்ட நிலங்களை சுவீகரித்தப்போதும், நாளாந்த வேதன உயர்வுக்காகவும், அடிப்படை சம்பள உயர்வுக்காகவும் இப்படி பலவித போராட்டங்களை தன் வாழ்நாளில் கண்ட முத்துசாமிக்கு...

இந்த மக்கள் கூட்டத்தின், அவர்களின் உரத்த கோழங்களை கேட்க கேட்க அவரின் உள்ளத்தில் ஒரு இளமைத் துள்ளல்.

சாலையின் மத்தியில் தொழிலாளர்கள் குழுறிப்போய் குழம்பியிருக்க இரு திசையும் வாகனங்கள் நகரமுடியாது நிற்க. சாலையில் டயர்களும் போடப்பட்டு ஏரியத்தொடங்கின. தொழிலாளர்களை நகருக்குள் போது அனுமதிக்காமல் ஊர்வலத்தை தடைசெய்யும் வண்ணம் பொலீசார் தடுப்பு வேலியாக நின்றனர்.

பொலீசாருக்கும் தொழிலாளர்களுக்குமிடையே வாக்குவாதம், தள்ளுமுள்ளு. இழுபறி...

தொழிலாளர்களை முன்னேறவிடாமல் பின்னுக்கு பொலீசார் தள்ளிவிட தொழிலாளர்களும் அதை முறியடித்தவண்ணமிருக்க. அதே சிக்கலான குழவில் எப்படி யோ கூட்டத்திற்குள் நுழைந்துவிட்டார் முத்துசாமி.

“எங்களை தடுக்காதே.”

எங்க போராட்டத்தை அடக்காதே.”

“ஆயிரம் ரூபா பெற்றே தீருவோம்” எனக் கோசணியிற்கு பெண்கள் மத்தியில் தன் மருமகள் சொங்கமலத்தைக் கண்டுவிட்ட முத்துசாமி... நெரிப்பட்டு எப்படியோ மருமகள் அருகில் சென்றுவிட்டார்.

அவனும் தன் மாமாவைக் கண்டுவிட்டதால்... “மாமா நீங்களுமா வந்துவிட்டங்க” எனக் கேட்டார்.

“அம்மா நானும் தொழிலாளியாக இருந்தவன் தான். எனக்கும் போராட்ட உணர்வு இருக்குந்தானே” என்றவர்.

“லாம்பெண்ண பிடிச்சிட்டு வந்திட்டேன், இனிமே புகை உன்ன அண்டாது” என்றார்.

அதே நேரம் ஒரு பொலீசார் குழு புடைகுழு கைகளை உயர்த்தியபடி எம்.பி.யும் தொழிற்சங்க தலைவருமான ஒரு பெரும்புள்ளி பொலீசார் பக்கமிருந்து வந்தார். அவரை மேலும் முன்வர விடாமல் ஒரு டயர் கரும்புகையோடு கொழுந்துவிட்டு ஏறிந்து கொண்டிருந்தது. நெரிசல் அதிகமானதால் அதை அப்புறப்படுத்த முடியாமல் நின்றனர் பொலீசார்.

தொழிற்சங்க தலைவரும் எம்.பி.யுமான அவர் அங்கு நின்றபடியே...

“தொழிலாளப் பெரும் மக்களே!... தயவுசெய்து நீங்கள் இந்த ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளப் போராட்டத்தை கைவிட்டுவிட்டு அமைதியாக கலைந்து செல்லுங்கள். நாங்கள் தொழில் அமைச்சரோடும், முதலாளிமார் சம்மேளனத்தோடும் சேர்ந்து ஒரு கூட்டு ஒப்பந்தத்தின்படி உங்களுக்காக ஒரு நியாயமான சம்பளத்தை பெற்றுத் தருவதில் தீவிரமாக இருக்கின்றோம். நீங்கள் இந்தப் போராட்டத்தை நிறுத்திவிட்டு - வழமைபோல வேலைக்குச் செல்லுங்கள்” என்றதும் மக்கள் மத்தியில் ஒரே கூச்சல்... தலைவர் மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

“நீங்கள் காவல்துறையை மீறி எதுவும் செய்ய நினைக்காத்ரீகள். அமைதியாக திரும்பி செல்லுங்கள். உங்களுக்காக நாங்கள் எதையும்

செய்ய முன் நிற்கின்றோம். உங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவன் நான். என் பேச்சைக் கேளுங்கள். அமைதியாக திரும்பிச் செல்லுங்கள். போராட்டத்தில் ஈடுபடாதீர்கள்... உங்களுக்காக உயிர் தியாகம் செய்யக்கூட நாங்கள் தயாராக இருக்கின்றோம். கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன். போராட்டத்தை நிறுத்திவிட்டு வேலைக்கு திரும்பி போங்கள்...” என்றவர் தொழிலாளர்களை திசை திருப்புவதில் முழுமூரமாக நின்றார்.

ஆடுகளுக்காக நனையும் ஒநாயைப் போல இருந்தது அவர் நிலைமை.

“முதலாளிமார் சம்மேளனத்தோடு மீண்டும் நாங்கள் பேச இருக்கின்றோம். இந்த முறை கூட்டு ஒப்பந்தம் வெற்றிகரமாக அமையும்... எனவே கலைந்து போங்கள். போராட்டத்தை நிறுத்துங்கள்...” தலைவரின் பேச்சு உச்சக்கட்டத்திற்குப் போய்க்கொண்டிருந்தது. அதே நேரம்,

“நீங்களா எங்களுக்காக உயிர் தியாகம் செய்யப் போறிங்க? சம்மா வாய்ப்பந்தல் போடாதீங்க. எங்க தொழிலாளர்களின் போராட்டம் வெற்றியடைய நாங்கத்தான் உயிரவிடனும். எத்தனையோ தியாகிகளை கண்ட மண்ணு இது. எங்களை எங்களின் போராட்ட உணர்வுகளை திசைத்திருப்ப உங்களால் முடியாது.” கூட்டத்தில் உரக்க ஓவித்தது செங்கமலத்தின் குரல்.

“ஓ... அப்பநீதொழிலாளர்களை திசைத்திருப்பி போராட்டத்தை தொடருவியோ?” ஒரு ஏளனத்தோடு கேட்டார் தலைவர்.

இதைக் கேட்டு மற்றத் தொழிலாளர்கள் குழுறினார்கள்.

“திசை திருப்புவேன் அதுக்காக உயிரையும் விடுவேன் - நிச்சயம் நாம் வெற்றியடைவோம்” என்ற செங்கமலம்,

“தொழிலாளர்களே ஒன்றுபடந்கள். போராட்டத்திலிருந்து பின்வாங்காதீர்கள். சம்பள உயர்வை பெற்றே தீருவோம்...” என்றவள் தன் பக்கத்தில் நின்ற முத்துசாமியின் கையிலிருந்த மண்ணெண்ணை கேளை சட்டென பிழுங்கியவள்... என்ன வேகத்தில் அதிலுள்ள மண்ணெண்ணையை தன் மீது கொட்டிக் கொண்டாளோ, அதே நேரத்தில் தீயை கக்கிக் கொண்டிருக்கும் டயர் வளையத்தில் போய் விழுந்தாள்.

ஒரு செங்கமலப்பூ தீப்பற்றி ஏரிவதுபோல உடம்பே தீச்சுடராகவிலிட்டாள் செங்கமலம். இந்த திடீர் சம்பவம் அனைவரையும் திகைக்க வைத்தது.

முத்துசாமி அந்த காட்சியை காணமுடியாது மயங்கி விழுந்துவிட்டார்.

“அடியே செங்கு... பொயிட்டியாட! இந்த ஆயிரம் ரூபாய்க்காக நீ உன் உயிரைக் கொடுத்துடியா...” கதறி அழுத கோவிந்தன் தானும் தீக்குள் விழ எத்தனிக்க சிலர் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டனர்.

“தாயே... அம்மா செங்கு நம்முப் போராட்டம் ஜெயிக்க நீ உயிரை விட்டுடியா...?” பெண்கள் தலையில் அடித்துக்கொண்டனர்

. சில இளைஞர்கள் ஆவேசத்துடன் தலைவரை நோக்கிப் பாய... காவல் துறையினர் அவரைக் காப்பாற்றி, தொழிலாளரிடமிருந்து பிரித்து வாகனத்தில் வெளுதூரம் கொண்டுபோய் விட்டார்கள்.

கொழுந்து மாலை

“த்தப்பா எப்படி இருக்கின்க?” “அட நா எப்படி இருந்தா என்னப்பா. நீயும் ஒங் குரும்பழும் நல்லா இருந்தா சரி... ஆமா இந்த ரெண்டுக்கெழுமையா ஒன்ன இந்தப்பக்கமே காணமுடியாம போயிருச்சே? நீ எல்லாம் எப்ப இந்த வயத்து வாழ்க்கையை விட்டுட்டு கெடச்ச புது வீட்டுக்குப் போனியோ அப்பவே இந்த சொந்தப்பந்தமெல்லாம் வெகுதூரம் போயிருச்சுப்போல.”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல சித்தப்பா எனக்குத்தான் இங்க வந்து ஓங்களை எல்லாம் பார்த்திட்டு போக நேரமில்ல. அதோடு தலைவர் வேலைன்னா சொல்லத்தேவையில்ல. அந்தப் பிரச்சினை இந்த பிரச்சினைன்னு அங்க இங்க ஒடித்திரியவே நேரம் சரியா இருக்கு. அதுலேயும் இப்படி மேதின விழா வந்திட்டா ஒய்வே இல்லாம போயிரும். இந்த முறை நம்ம ஹட்டன் நகரில் தான் மேதின விழாவை நடத்த கட்சி முடிவு ஏறுத்திருக்கு.”

அதற்கான வேலையியல்லாம் மும்முரமாக நடந்துக் கிட்டிருக்க போல்டர் ஒட்டுறதில் இருந்து மேடை கட்டுற வேலை வரைக்கும் எல்லாப் பொறுப்பும் நம்மத் தலை மேலத்தான் நேத்து ராவோடு ராவ்வா டவுன் முழுக்க பெனர் எல்லாங்கட்டி அலங்காரத் தோரணமும் கட்டியாச்சி. இன்னிக்கி டம்பார் மைதானத்தில் மேடை கட்டுறவேலை நடக்கிது.

இன்னிக்கி ராவவுக்குள்ள அந்த வேலையும் முடிஞ்சிநும். தலைவரும் மத்தவங்களும் முன் நின்றே செஞ்சிட்டாங்க. சாப்பாட்டுப் பார்ஜல், தண்ணிப் போத்தல் எல்லாம் ஒழுங்கு செய்ய தனி குழுவே மும்முரமா வேலை செய்து என்று ஆடுக்கிக்கொண்டு போன தலைவர் பரமானந்தன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு

ஏங்க சித்தப்பா தங்கச்சிப்புள்ள சரகவ எங்கக் காணோம் எனக் கேட்டான். இதை கேட்டுவிட்டு கதிரையில் நியிர்ந்து உட்கார்ந்து சித்தப்பாவான பெருமானு.

“சரச ரெண்டுப் புள்ளங்களையும் கூட்டிக்கிட்டு ஆத்துக்கரைக்குப் போயிருக்கா” என்றார்.

“ஆத்துக்கா...?” விளங்காதவன் போலக் கேட்டான் பரமானந்தன்.

“ஆத்துக்கு எதுக்குப் போவாங்க? இங்கத்தான் லயத்துல் ஒரு பொட்டுத்தண்ணி இல்லையே குடிக்கக்கூட இப்ப ஆத்துத் தண்ணிய தானே நம்பி இருக்கவேண்டி இருக்கு. நீயெல்லாம் தோட்டத்து தலைவர்னுதான் பேரு. இந்த குடிநீர் பிரச்சினையை தீர்த்து வைக்கிறியா? தோட்டத்து மக்களுக்கு வீட்டு வசதியும் குடிநீர் டேங்குகளும் கட்டித்தரப் போறோமின்னு ஒங்க கட்சித் தலைவரும் இன்னும் பிரமுகர்களும் நம்மத் தோட்ட கோயில் கூட்டத்தில் சொன்னாங்க. ஏதோ கொஞ்சம் வீருகளை கட்டித்தந்தாங்க. அதுவும் அவுங்க கட்சி மெம்ப்ரொர்களுக்கு மட்டும் அதுல நீயும் ஒரு தலைவராக இருந்ததாலத்தான் ஒனக்கும் புது வீரு கிடைச்சிச்சி. ஆனா இங்க தண்ணிப்பஞ்சம் தீர்ல. தண்ணி டேங்குகட்டி எல்லா லயத்துக்கும் தண்ணி எடுத்து தர்றேன்னு சொன்னவுங்க எதுவுமே செஞ்சித்தரல்ல.”

“இந்த வேகாத வெயில் காலத்தில லயத்துப் பக்கம் தண்ணியே வராமப் போயிருக்சி இப்ப ஆளுங்க பள்ளத்தில ஒடுற ஆத்த நம்பித்தான் இருக்காங்க. சரச காலையிலேயே புள்ளங்களோட உருப்பு ஸ்கூல் உருப்பு இன்னும் துணிமனிகளை யெல்லாம் அள்ளி எடுத்துக்கிட்டு புள்ளங்களையும் கூட்டிக்கிட்டு ஆத்துக்குத்தான் போயிருக்கா. நீயெல்லாம் தலைவரா இருந்தும் இந்த தண்ணிப் பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவும் எடுக்கல்ல. அடுத்த கட்சிக்காரன்களும் இதே மாதிரித்தான் இருக்கானுங்க கூட்டத்தில் பேசற வாய்க்கொழுப்பு செயல்லக் காணோமே?” வருத்தத்தோடு சொன்னார் பெருமானு. “இந்தப் பாரு சித்தப்பா இந்த மேதின கூட்டம் மட்டும் முடியட்டும் அப்புறம் பாரே தலைவர் கிட்டேயே சொல்லி லயத்துக்கு லயம் தண்ணிப்பயிப்பு

போடத்தான் போறோம். நீங்க ஒண்ணும் கவலப்படாதீங்க என்று பரமானந்தன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே நாயோடு உள்ளே வந்த சரசவின் மூத்த மகன் தன் தாத்தா பெருமாளைப் பார்த்து “தாத்தா நம்ம டைகரை நல்லா குளிப்பாட்டிவிட்டுட்டோம் நானும் தம்பியும் ஆத்துல நல்லா நீச்சலடிச் சோம்” என்று பெருமையாக சொன்னான்.

“ஆமாண்டா நீங்களெல்லாம் ஆத்துக்குப் போயி நல்லா குளிச்சிட்டு வர்றிங்க எனக்குத்தான் குளிக்கவே இங்க தண்ணிக்கெடக்க மாட்டேங்கிது. அலுத்துக்கொண்டார் பெருமானு டைகர் வாலை ஆட்டிக்கொண்டு அவரின் காலை நக்கியது.

“குளிச்சியா நல்லா குளிச்சியா” பெருமானு நாயைக் கொஞ்ச பரமானந்தன் சரசவின் மகனைப் பார்த்து.

“ஏய் விவேக் அம்மா வரல்லையாடா?” எனக் கேட்டான்.

“அம்மா வந்திருச்சே துவைச்சிக்கிட்டு வந்த உடுப்பையெல்லாம் வெளிக் கொடியில் காயப்போட்டுக் கிட்டிருக்கு... மாமா வேணுமின்னா அம்மாவ வரச் சொல்லட்டா?” என்றான் விவேக்.

“வேணா அது காயப்போட்டுட்டு வரட்டும்”

“மாமா ஸ்கூல் பேக் எப்ப மாமா தருவீங்க?

“நாளைக்கு நடக்கிற மே தின கூட்டம் முடியட்டும் எல்லாப் புள்ளைகளுக்கும் கட்சி சார்பாக ஸ்கூல் பேக் கொடுக்குறாங்க.

“மாமா நாளைக்கு மே தின கூட்டத்தில் வித்தை காட்டுவாங்களா?”

“அதெல்லாம் அடுத்தக் கட்சி கூட்டத்தில் தான் காட்டுவாங்க. அந்த மாதிரி ஏழத்துவித்தை எல்லாம் நம்மக் கட்சியில் இல்ல” சுற்று கடுப்பாகவே சொன்னான். பரமானந்தன் அதே நேரம் குளித்து துவட்டிய தலைமுடியை அள்ளி முடிந்தபடி உள்ளே வந்தாள் சரசு.

அவளுக்குப் பின்னால் ஒரு சின்ன பிளாஸ்டிக் வாளியில் தண்ணீரை சுமந்து வந்தான் அவளின் இகளைய மகன்.

அதை கவனித்த பரமானந்தன்,

“ஏண்டா சுரேசு... ஆத்தில இருந்தா தண்ணிக்கொண்டு வர்ர” என்று கேட்டான்.

சுரேசு எதுவும் பேசாமல் குசினி பக்கம் போய்விட்டான். சரசு தான் மாராப்பு சேலலையை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு,

“அன்னே நீ ஒரு தலைவர்தானே இங்க வயத் தில தண்ணியே இல்லையே ஏதாவது பேசுறியா? எனக் கேட்டான். தான் அமர்ந்திருந்த கதிரையை விட்டமுந்த பரமானந்தன். இந்தாப்பாரும்மா... இன்னும் ரெண்டு நாளையில கண்டிப்பா இந்த வயத்துக்கு தண்ணீ வந்திரும் அதுக்கு நான் பொறுப்பு” என்றவன்...

“இந்தாம்மா நா... இவ்வளவு நேரமா ஒனக்காகத்தான் காத்திருந்தேன். நீ காலையிலேயே ஆத்துக்குப் போனியாம். ஆனா இப்பத்தான் வர்ர” என்றான். “அன்னே வீட்டுல கழுவாமக் கெடந்த துணிகளை எல்லாம் மூட்டையாகக் கட்டித் தூக்கிட்டிருப்போயி ஆத்துல அதையெல்லாம் கழுவிப்போட்டு இவங்க ரெண்டுபேத்தையும் இந்த டைகரையும் குளிப்பாட்டி விட்டுட்டு நானும் குளிச்சிட்டு வர நேரஞ் சரியாத்தான் இருக்கு” என்ற சரசு,

“அந்த ஆத்து வயத்தில சுகமில்லாம் இருக்கிற அன்னம்மா பாட்டியையும் அப்படியே ஆத்துக்கு போறப் போக ஒரு எட்டுப்போய் பார்த்திட்டுத்தான் போனேன். இன்னிக்கு சனிக்கீழமத்தானே ஸ்கூல் இல்லாததனால பயிலுக எல்லாம் ஆத்துலத்தான் குதியாலும் போடுறானுங்க.

நாளைக்கெல்லாம் ஆத்துக் கெல்லாம் போக முடியாது மேதின கூட்டத்துக்கு போவனுந்தானே” என்றாள்.

“ஆமா நம்மத் தோட்டத்து மாதர் அணியெல்லாம் நேரத்தோட போனாத்தான் சரி டவுனுக்கு ஓரத்தில இருந்துகிட்டு நாமெல்லாம் நேரஞ்சென்று போகக்கூடாது” என்ற பரமானந்தன்...

“ஆமா சரசு அந்த அன்னம்மா இப்ப எப்படி இருக்கு அது ஆஸ்பத்திரியில இருந்தப்போதுகூட நான் போய் பார்க்கல்ல...” என்றான்.

“அண்ணே... அதுக்கு வருத்தம் தான் திரும்பவும் அந்த பாட்டிய கொண்டுபோய் ஆஸ்பத்திரியிலத்தான் சேர்க்கனுமாம். நாளைக்கு “மேடே” அதோட ஒண்ணாந் தேதி நாளைக் கழிச்சு தான் அந்த பாட்டியை ஆஸ்பத்திரியிலக் கொண்டுபோய் விடனும்னு அதோட மருமக ஏங்கிட்ட சொன்னிச்சி. பாவம் பாட்டி... திரும்பவும் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் ஒரு முனு நானு கடத்திட்டா நல்லா சுகமாகிழும்” என்ற சரசு அந்த அன்னம்மா பாட்டி வயசுக்காலத்தில் நல்லாக் கொழுந்து எடுக்குமாம். நம்மத் தோட்ட மாதர் சங்க தலைவியாக கூட அது இருந்திருக்கு. தொழிலாளப் பெண்களோட பிரச்சினை எல்லாம் அது தோட்ட நிர்வாகத் தோடு பேசி பெண்களுக்காக வாதாடியிருக்கு” என்றாள்.

“ஆமா அதுவெல்லாம் அப்ப ஜயா தலைவரா இருந்தப்ப இப்ப அதிதல்லாம்மாறிபுதுபுது கட்சிகளும் தலைவர்களும் வந்திட்டாங்க. அன்னம்மா மாதர் சங்க தலைவியா இருந்தாங்கன்னு இப்ப ரொம்ப பேத்துக்கு தெரியாது. அதுவெல்லாம் இப்ப பழைய கதையா போயிருக்சி. அந்த அன்னம்மா மாதர் சங்க தலைவியா இருந்தப்ப எந்த எந்த தலைவர்மாருக்கெல்லாம் மே தின கூட்டங்களில் மாலைப் போட்டிச்சோ... அந்த தலைவர்மார்க்களெல்லாம் இப்ப இல்ல அப்படியே ரெண்டிடாரு தலைவர்மாருங்க உயிரோடு

இருந்தாலும் அவுங்கெல்லாம் நடக்ககூட முடியாம, பேச முடியாம வீட்டோடத்தான் இருக்காங்க” என்றவன் இருந்த இடத்தைவிட்டு சற்று முன்னே வந்து.

“சரசு நான் எதுக்காக இங்கவந்து உனக்காக காாத்துக் கிட்டிருந்தேன் தெரியுமா?

“சொல்லுண்ணே சொன்னாத்தானே தெரியும்” “சரச நீ முக்கியமா ஒரு வேல செய்யனும்” “என்னா வேலைண்ணே?” “ஒனக்கு கைவந்த வேலைதான் போன வருஷம் மே தின விழாவுக்காக நீ கட்டிக்கூடுத்த கொழுந்து மாலை மாதிரி இந்த வருஷமும் கட்டிக்கொடுக்கனும்” என்றான்.

“ஏன்னா மேட்டு லயத்து மேரியக்காத்தான் அழகா கட்டுமே அது கிட்ட சொல்லலையா?” எனக் கேட்டாள் சரசு.

“அதுவும் மாலை கட்டும்தான் ஆனா அது எப்படியும் ரோஜாப் பூக்களைத் தேடி பூமாலைக்கட்டும். ஆனா அதுக்கு கொழுந்து மாலை சரியா கட்ட வராது. அதுக்கு நீ தான் நல்லம். போன வருஷம் நீ கட்டிக் கொடுத்த கொழுந்து மாலையை நான் தலைவரோடு கழுத்துக்குப் போட்ட போது அது அவ்வளவு அழகா இருந்திச்சி. அதே மாதிரி இந்த முறையும் கட்டிக் கொடுத்திடு” கெஞ்சவது போலக் கேட்டான் பரமா நந்தன்.

மேரி எவ்வளவு அழகாக ரோஜாப்பூ மாலையைக் கட்டினாலும் இந்த சரச மாதிரி கொழுந்து மாலை கட்டும் பக்குவம் அவளுக்கு வராது என்பது அவன் முடிவு.

“அண்ணே மாலைக்கட்ட கொழுந்து வேநும் அதுவும் தண்டுக்கொழுந்தா இருந்தாத்தான் மாலை அழகா இருக்கும். தண்டுக்கொழுந்து மட்டத்து மலையில் மட்டுந்தான் இருக்கும். ஆனா இப்ப அடிக்கிற வெயில்ல தேயிலைச் செந்தங்க எல்லாம் சீக்கு கோழிமாதிரித்தான் நிற்குது. அதோடு இன்னிக்கி நான் வேலைக்கும் போகல்ல.

வேலைக்குப் போயிருந்தா ஓளிச்சிக்கிளிச்சாவது ஒரு ரெண்டு முனு கிலோ கொழுந்து வீட்டுக்கு கொண்டு வந்து மாலைக் கட்டுவேன்” என்றவள்.

“கொஞ்சம் உட்காருண் னே நான் குளிச் சிட்டு வந்து இன்னும் விழுதி வச்சிக்கல்ல போய் விழுதியை வச்சிக்கிட்டு வந்திடுறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு கிழக்கு திசை பார்த்து சுவரில் மாட்டப்பட்டிருக்கும் சாமி படங்களை நோக்கிப் போனவள், “ஏய் பெரியவனே... அடே சின்னவனே...” என்று தன் பிள்ளைகளையும் தன் பக்கத்தில் அழைத்து விழுதி தட்டிவிருந்து விழுதியை சாமியை நினைத்து தன் நெற்றியில் பட்டையாக பூசிக்கொண்டவள் தன் பிள்ளைகளுக்கும் பூசிவிட்டாள். பின் பரமானந்தன் அருகில் வந்து இப்ப சொல்லுண்ணே என்றாள்.

“இந்தா பாரு சரச நீ கொழுந்துக்கெல்லாம் அலையத் தேவையில்லை. அந்திக்கு இந்த வீடு தேடியே பிடிபிடியா தண்டுக் கொழுந்து முனு நாலு கிலோவுக்கு மேல வந்து சேர்ந்திரும்.

நீ விடிய விடிய முழிச்சிருந்தாவது பெரிய கொழுந்து மாலையை கட்டிடு. வேணுமின்னா அதுக்கான கூலியை நம்ம கட்சிப் பொருளாளர் கையில இருந்தே நாளைக்கி வாங்கித் தந்திடுரேன். பூமாலையைக் கட்டப்போற அந்த மேரிக்கும் இதையேதான் சொல்லியிருக்கிறேன். நாளைக்கி நடக்கப்போற நம்மக்கட்சி மேதின விழாவில நாம நம்மத் தோட்ட மக்கள் சார்பா நம்ம கட்சித் தலைவரும் பாராஞ்சுமன்ற உறுப்பினருமான தலைவர் அவர்களின் கழுத்தில் கொழுந்து மாலையும் ரோஜாப்பூ மாலையும் அப்படியே ஜூலிக்கணும்” என்றவன்.

“எப்படியும் நாளைக்கு காலையில எட்டு மணிக்கு முன்ன மாலையை கட்டிருங்க. நான் எட்டு எட்டாரைக்கிள்ளாம் இங்கே வந்திடுவேன். மேதின ஊர்வலம் பத்து மணிக்கு மேலத்தான் மல்லியப்பு சந்தியில இருந்து ஆரம்பமாகப்போவது. என்னால இப்ப நின்னு கதைக்க நேரமில்ல. டம்பார் பிட்னியில தலைக்கு மேல வேலைக் கெடக்கு. அந்திக்கி நம்ம அம்புவியும் குரிய மலரும் கொழுந்தக்கொண்டு வருவாங்க. நீ ஒரு கொழுந்தையும் மிஸ் பண்ணாம மாலைக்கட்டி வைச்சிரு” என்று சொல்லிவிட்டு பெருமாளிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு வாசவில் கழற்றி வைத்திருந்த செருப்பை மாட்டுக்கொண்டு நடந்தான்.

பகலில் சுட்டெரிப்பது போல வெயில் அடித்தாலும் மாலையில் வானம் கறுத்து மழை கொட்டத்தான் செய்தது. மழையும் அந்தி கருக்கலும் கூடிய நேரத்தில அம்புவியும் குரிய மலரும் யூரியா பேக்கில் மூன்று நான்கு கிலோ நிறை உள்ள தண்டு கொழுந்தை சரசவிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றனர்.

தோட்டத் தலைவர் பரமானந்தன் சொன்னது போல பிடிபிடியாக தண்டுக் கொழுந்துகளாக அவைகள் இருந்தன.

விடிய விடிய முழிச்சிருந்தாவது நான் கொழுந்து மாலையை கட்டிடுவேன். தனக்குள்ள ஒரு நம்பிக்கையாக சொல்லிக் கொண்டாள் சரச்.

கடவுளே ரவ்வு கரண்டுக்ட்டாகி கலட்டிடல்லாம் நின்னு ஒரே இருட்டாகிடக்கூடாது. நான் மாலை கட்டியாகனும் நாளைக்கு

நம்மக் கட்சித் தலைவரின் கழுத்தில இந்த மாலை பசுமையா அப்படியே தொங்கனும் என்று கடவுளை வேண்டிக்கொண்டாள்.

பொழுது விடிந்தது.

நேற்றைய விட இன்று குரியனின் உச்சூணம் சிறிது குறைந்திருந்தது.

நேற்று அந்தியில் அடித்த மழையால் எல்லாமே கழுவிப்போட்டது போல இருந்தது. தூரத்து தேயிலை மலைகளில்லாம் பசுமையாக பூத்தது போல தெரிந்தது.

மே முதலாம் நாள்... மேதின விழா அட்டன் டவுனிலிருந்து வந்த ஆட்டோ... அந்த தோட்டத்தின் கோயில் முற்றத்தை தாண்டியபோது அதில் பின்பக்க சீட்டில் அமர்ந்திருந்த பரமானந்தன் ஆலய முற்றத்தில் நிற்கும் தன் கட்சியின் கொடிக்கம்பத்தில் புதுக்கொடி பறக்காமல் இருப்பதைப் பார்த்து ஆத்திரப்பட்டான்.

“இந்தா பாரு பன்னீரு என்ன நீங்க எதிர்பார்க்காதீங்க. ஒருபக்கம் விடியிறதுக்கு முன்னமே நம்மக்கட்சிக் கொடியை கம்பத்தில் ஏற்றிடுங்க. அடுத்த கட்சிக்காரனுங்க அவனுங்களோடு கொடியை ஏத்துறதுக்கு முன்ன நம்மக் கொடி கம்பத்தில் நம்மக் கட்சியோடு கொடி பறக்கனும்னஞ்சு நேத்து அந்திக்கு படிச்சி படிச்சி சொல்லிவிட்டு போனாலும் அதை அந்த பன்னீரு கணக்கே ஏருக்கலையே வரவர எல்லாருமே நம்பிக்கை துரோகியாகிட்டானுங்க. நானும் ரவ்வு ஒரு மடையன் மாதிரி நடந்துக்கிட்டேன். பிரதிநிதியோடியும் அந்த மாவட்ட தலைவரோடியும் சேர்ந்து நல்லா தண்ணி அடிச்சது ஏங்குத்தம் தான். அதுவும் தண்ணி அடிச்சிட்டு கட்சி ஆபிளிலேயே கண்ணு மண்ணுத் தெரியாம ராவுமுனுக்க கெடந்ததும் தவறுதான். மேடை கட்டின தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டிய பணத்த குடிச்சி அழிச்சிட்டோமே இதுக்காக எங்கள செருப்பால அடிச்சாலும் தகும்” என்று கவலைப்பட்டான் பரமானந்தன். நேற்று இரவு மேடை கட்டும் மைதானத்தில் அரை மயக்கத்தில் இருந்தப்போது தன் கைத்தொலைபேசியை தொலைத்ததையிட்டு இப்பொழுது ரொம்பவே கவலைப்பட்டான்.

குடி மயக்கத்தில் அதை எங்கே தொலைத்திருப்பேன்...? சே... இன்மேல் எவங்கிட்டேயும் ஒசியில தண்ணி வாங்கிக் குடிக்கவே கூடாது. சுதம் எநுப்பவன் போல கட்சியின் கொடிக் கம்பத்தை பார்த்தான். அடுத்து வீட்டிக்குப் போக வேண்டும்.

தன்னைக் கண்டால் இன்று மேதினம் என்று கூடப் பார்க்காமல் என்னா ராவிவல்லாம் குடிச்சிட்டு ரவுன்ல படுத்துக் கெடந்துட்டு வர்ந்திகளோன்று கத்த ஆரம்பிப்பாள்.

அங்கு போய் அவளிடம் மொத்து வாங்குவதற்கு முன் பக்கத்திலுள்ள சித்தப்பாவின் வீட்டிக்குப் போய் சரசு கட்டி வைத்திருக்கும் மேதின கொழுந்து மாலையை ஒரு தரம் பார்த்துவிட்டால்... எண்ணியவன் சரசுவின் லயத்துக்குப் போகும் கொங்கிரிட் பாதையை ஆட்டோ ரைவருக்கு எநுத்துச் சொல்ல ஆட்டோ சரசுவின் லயத்தை நோக்கிப் போய் அவளின் வீட்டு முன் நின்றது. வாசலில் கதிரையில் அமர்ந்திருந்த பெருமாளு அருகில் வந்து நின்ற ஆட்டோவைப் பார்க்க ஆட்டோவைவிட்டு இறங்கிய பரமானந்தன்.

“சித்தப்பா மாலையெல்லாம் ரெடியாகிறிச்சா... சரசுவின் கைவண்ணம் கொழுந்து மாலை அழகாகத்தானே இருக்கு...?” கேட்டிருக்கொண்டே வாசலில் செருப்பைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு வீட்டிற்குள் நுழைய எத்தனித்தான். பரமா கொஞ்சம் நில்லே” பெருமாள் கதிரையில் இருந்தபடியே சொல்ல. அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் பரமானந்தன். கண்கள் சிவந்திருக்க இன்னும் சரியாக மயக்கம் தெளியாதவன் போல இருக்கும் அவனைப் பார்த்த பெருமாளு.

“பரமா நீ வீட்டிக்குள்ளப் போயி என்னப் பிரயோசனம்?” என்றார்

“ஏஞ் சித்தப்பா அப்படி சொல்லுறா...”

“பரமா அந்த கொழுந்து மால எங்கப் போயி சேரணுமோ அங்க இந் நேரம் போயி சேர்ந்திருக்கும்” என்றார் பெருமாளு.

“ஏன்... அதை கொண்டு போயிட்டாங்களா? யாரு அந்த பன்னீரா வந்து கொண்டு போனான். அவனுக்கு கொடி எத்த திருத்தம் இல்லாட்டியும் கட்சித் தலைவருக்கு மாலைப் போட பறவா

பறக்குறான் போல” என்றவன். “கட்டிய ரோஜாப்பூ மாலையையும் கொண்டு போயிருப்பானோ...?”

சந்தேகத்தோடு கேட்டான்.

“ஆமாப்பா கொழுந்து மாலை, ரோஜாப்பூ மாலை எல்லாமே சேர்ந்தே தான் போனிச்சி என்றார் பெருமானு.

“அட அந்த பன்றீரு இதைப்பத்தி எனக்கு ஒரு கோல்கூடப் பண்ணலையே”

“ஏன் பண்ணல அவன் தான் உனக்கு ஆயிரந்தரம் கோல் பண்ணினானே. நீ தான் எதுக்கும் பதிலே கொடுக்கலையே”

என்று பெருமானு சொன்னதும் இரவு டன்பார் பிட்டனியில் தொலைந்துபோன செல்போனை நினைத்து மனதிற்குள் கவலைப்பட்டவன்,

“சித்தப்பா நேத்து அந்திக்கு மேதின வேலையா டவுனுக்குப் போனவன் இப்பத்தான் தோட்டத்துக்குள்ளேயே வர்க்கேன். என் செல்போன் வேறு தொலைந்து போயிருச்சி” என்றான். “அட அப்ப ஒனக்கு விசயமே தெரியாதா?” “தெரியாதே அப்படி என்னா விசயம்” வியப்போடு கேட்டான்.

“நம்ம ஆத்து லயத்து அன்னம்மா இருக்கே அது ரவ்வ செத்துப்போயிருச்சி. அதுக்கு அனுதாபம் தெரிவிச்சி அஞ்சலி செலுத்தத்தான் இந்த லயத்துல எல்லாரும் மாலையும் பூவுமா அணிவகுத்து அங்கப் போயிட்டாங்க. எனக்கும் நடக்க சக்தி இருந்திருந்தா நானும் அவங்களோட போயிருப்பேன். ஆனா எனக்குத்தான் நடக்க முடியலையே” என்றார்.

“கெழவி செத்துறிச்சா?” என்ற பரமானந்தன் “ஆமா அந்த கெழவிக்கி எதுக்கு கொழுந்து மாலையையும் ரோஜா மாலையையும் கொண்டு போவனும்? எதுக்கு இப்படி செஞ்சாங்கக?”

“அட கடவுளே இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில டவுன்ல மேதின ஊர்வலம் நடக்கப்போவதே நான் எங்க கட்சித் தலைவருக்கு எந்த மாலையைக் கொண்டுபோய் போடுவேன்? தலைவருக்கு

கொழுந்து மாலைதானே அதிகமா பிடிக்கும். பாவிங்க இப்படி நாசம் பண்ணிட்டாங்களே” கோபத்தில் கத்தினான்.

“அட எதுக்கிடா இப்படிக் கத்துற? தேயிலைக் காடே கதின்னு காலமெல்லாம் தேயிலையிலேயே ஒழுச்சி ஒழுச்சி தேஞ்சி இப்ப செத்தேப் போயிட்ட அந்த உழைப்பாளி அன்னம்மாவை விடவா நேத்து மொனைச்ச தலைவரு ஒணக்கு சூசத்தியாப் போயிட்டான்? நீ எல்லாம் அந்த தொழிலாளி பெண்ணுக்கு கொழுந்து மாலையைப் போட்டுதான்டா அஞ்சலி செலுத்தனும். அத விட்டுட்டு தேயிலைக் காட்டுல ஏறங்கிக்கூடப் பார்க்காமல் காலமெல்லாம் இந்த தொழிலாளர்களை ஏமாத்திப் பொழைக்கிற ஒரு கூட்டத்துக்கு கொழுந்து மாலையை கொண்டு போய் போட இப்படித் துடிக்கிறியே... மலை ஏறி உழைச்சி ஓடாப்போன அந்த அன்னம்மாவைப் பத்தி நெனச்சிப் பார்க்கிறியா? நீயும் அவனும் வேறுபட்ட வர்க்கமா? இந்த மேதின தொழிலாளர்களுக்கு சொந்தமானது தொழிலாளர்களைத்தான் கெளரவப்படுத்தனும்” என்றார் பெருமானு. இதைக் கேட்டுவிட்டு சிறிது நேரம் மௌனியாக நின்ற பரமானந்தன் பின்...

“சித்தப்பா நீ சொல்லுறவும் சரிதான் நானும் இப்ப அந்த ஆத்து லயத்துக்குப் போயி அந்த அன்னம்மா பாட்டியோட இறுதி சடங்கு வரைக்கும் இருந்து என் அஞ்சலியை என் தொழிலாளர்களோடு சேர்ந்து செலுத்திட்டுவர்கேன். அந்த அன்னம்மா எங்க தொழிலாளர் வர்க்கத்தில் ஒருத்திதானே...?” என்ற பரமானந்தன் அவசரமாக ஆட்டோவில் ஏற ஆட்டோ ஆத்து லயத்தை நோக்கிப் பறந்தது.

புதுவெள்ளம்

சீராத் தகரத்தில் பெய்யும் மழையின் இரைச்சல் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்துக் கொண்டிருந்தது. அது போலத்தான் இடியும் விட்டு விட்டு முழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“மழை நின்னுமுச்சோ...?” கட்டிலில் அசதியாக ஒருக்களித்துப் படுத்தவாறு அவன் கேட்டான்.

“அட அது எங்க நிக்கப் போவது? வெளியத் தூறிக்கிட்டுத் தானே இருக்கு. இந்த ஆனி, ஆட வந்துட்டா இங்க மழையும் காத்தும் கோரத் தாண்டவந்தானே ஆடும்” என்ற சொல்கை.

“நிக்கிற மாதிரி நின்னுட்டு அப்புறம் சீரி சீரி அடிக்குமே இன்னிக்கி காலையில அடிச்ச மழையைப் பார்த்துட்டு பயந்திட்டேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே சுவிட்சைப் போட்டாள்.

“அட கரண்ட வந்திருச்சா?” புரண்டு படுத்தவாறு அவனின் கணவனான மணியரசு கேட்டான்.

“ஆமா மணி என்னா ஆகுது...?”

“ஆராகிறிச்சி” என்றவள்,

“இருட்டாகப் போவது, போட்டுவைக் க மரக் கறி ஒண்ணுமில்லையோ?” என்றாள்.

“அதுக்கு நான் என்னா செய்ய? ஏங்கையிலத்தான் ஒத்த சதமுமில்லையே”

“தெரியும் கையில காச இருந்திருந்தா இப்படியா படுத்துக் கெடப்பீங்க...? மழைன்னுங் கூடப் பார்க்காம பஜாருக்கு ஒடியிருப்பீங்கதானே”

“சத்தியமா சொல்லுறேன். ஏங்கையில எதுவுமே இவ்ல. இந்த ஒரு வாரமா அடிக்கிற அடை மழையால பில்டுங்

கட்டுற வேலையெல்லாம் நின்னுப் பொயிருச்சித்தானே. மழு நின்னாத்தான் இனிமே வேலை தொடங்க முடியும். அதுக்கு முன்ன எந்தக் கட்டுமான வேலையும் நடக்காதுநன்று ஹெட்பாஸே அன்னிக்கி எங்கக்கிட்ட சொல்லிட்டாரு. வேலை தான் இல்ல. அப்ப கொடுக்க வேண்டிய பாக்கிப் பணத்தையாவது கொடுங்கள்ளு கேட்டதுக்கு இன்னும் ரெண்டு மூனு நாட்களுக்குள் பியதாஸ மூலமா கொடுக்க வேண்டிய பாக்கிப் பணத்தை அனுப்பி வைக்கிறேன்று ஹெட்பாஸ் சொன்னாரு ஆனா... ஒரு வாரமாயியும் பணத்தையும் காணோம். அந்த பியதாஸையும் காணோம். அவன் மட்டும் ஏங்கண்ணுல அகப்பட்டா பிழிச்சப் பிழியில பணத்த வாங்கிடுவேன். ஏனு சங்கதி இன்னும் அந்த பியதாஸைக்குத் தெரியல்ல” என்றான் மணியரசு.

“அந்த பியதாஸ அப்படி ஒன்னும் மோசதிப் பண்ணுற ஆளில்ல. அந்த ஹெட்பாஸ் ஏதும் கொடுக்காம விட்டிருப்பான்” என்றாள் சௌங்கை.

“சரி, அது விடுங்க ரவ்வு கறிக்கு போட்டுவைக்க மரக்கறிக்கு என்னாப் பண்ணுறது?” எனத் திரும்பவும் கேட்டாள்.

“ஏன் செங்க... தோட்டத் தில ஒங்களுக்கெல்லாம் இன்னிக்கி அட்வான்ஸ் பணம் கொடுத்திருக்கனுமோ... அது கொடுக்கலையோ...? எனக் கேட்டான்.

“இல்லையே... இன்னிக்கி காலையில இருந்து மழுயைத்சி ஊத்துடான்று ஊத்தவும் இந்த மழுயில வேலை செய்ய முடியாது. அகர நேரத்தோட வேலையை விடுங்கன்று சின்னத்துரைக்கிட்ட ஆளுங்க கேட்கவும் வேலையை ஒரு மணியோட நிப்பாட்டுட்டாங்க. அட்வான்ஸ் போடல்ல. நாங்களும் அகர நேரத்தோட வீட்டுக்கு வந்துட்டோம் தானே நாளைக்கேதும் அட்வான்ஸ் கொடுத்தால் தான்”

“அந்த தோட்டத் தில எதைதான் ஒழுங்கா செஞ்சானுங்க? அதனாலத்தான் நான் தோட்டத்து வேலையை வேணான்று ஒதுங்கி இப்படி மேசன் வேலைக்கு வந்துட்டேன். மணலும் சிமந்தியோட வாழ்க்கை ஒடுது. சிமிந்தி கரண்டியை கையிலப் பிழிச்சிட்டா காசதான்...” என்றவன்,

“போன எலக்கணில் நான் பிரதேசசபைத் தலைவரின் வெற்றிக்காக ஒழுஷ்சதால் அவர் மனசு வச்சி வீரு கட்டிக்க இந்த எடத்தில் நெலத்தைக் கொடுத்தாரு. ஏதோ சொந்த வீருங்கு வசதிக்கு ஏற்றமாதிரி கட்டியாச்சி” என்றான். பதிலுக்கு சொங்கை, “பீத்திக்காதீங்க... இது என்னா ஒழுங்கான எடமா? எந்த நேரமும் இங்க பயந்துக்கிட்டே வாழ வேண்டியிருக்கு. மழையடிச்சி ஆத்துவ தண்ணி நெரம்பி ஒடுறதப் பார்த்தா பீதியாகத்தான் இருக்கு” என்றாள்.

“அட ஆறு இருக்கு அங்க. அப்படியா வெள்ளம் பூந்து இங்க வரப் போவது? இது நமக்கு இலவசமா பிரதேசசபை தலைவரால் கொடுக்கப்பட்ட நெலம். அடுத்த எலக்கண் வர்ரதுக்கு முன்ன அங்கு... ஆத்துக்கரை ஓரமா தண்ணீ ஏறாம கட்டிடம் போட்டுத் தந்தாலும் தருவாங்க” என்றபடி மணியரசு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

“ஆனா... அந்த பிரதேச சபைத் தலைவர் ஓங்களுக்கின்னு நெலம் கொடுத்ததே கொடுத்தாரே ஒரு நல்ல எடமாப் பார்த்து கொடுத்தா என்னவாம்? அப்படியா ஆத்துக்கர நெலத்தைக் கொடுக்கணும்... மேல முகட்டுல இருக்கிற அந்த பியதாஸ நெலத்தை அடுத்து கட்டியிருக்கக் கூடாதா?” எனக் கேட்டாள்.

“என்ற இந்த வீட்டுக்கு என்னா? தண்ணி வசதி எல்லாம் இருக்குத்தானே.”

“ஆனா பயமா இருக்கே.”

“ஊங்கத்தான் பயமில்ல... தோட்டங்களில் கட்டுற வீருகளுக்கு மட்டும் என்னா வசதியிருக்கு? பள்ளம், படுகுழி, சறுவல்களு பார்த்துதானே எடம் ஒதுக்கி வீரு கட்டுறாங்க. அங்க மட்டும் என்னா வசதி வாழுது?” என்றான் மணியரசு.

“இந்தப்பாரு செங்க... இதுவெல்லாம் அரசியல் சம்பந்தப்பட்ட விசயம். நாம எதுக்கு அடிச்சிக்க?” என்று அவனை சமாதானப்படுத்தினான்.

“இந்த மழையடிக்கிற நேரத்தில் ஒரு காலோ அரைக்காலோ அடிச்சிட்டு இறுக்கி... பொத்திப் படுத்திட்டா எவ்வளவு குசியா இருக்கும் தெரியுமா? ஆனா அதுக்குத்தான் வழியில்லாமப்

போகுதே” என்று வாயை சப்பினான் மணியரசு. “இந்த குடிகாரப் புத்தி எப்பத்தான் போகுமோ?”

“என்னா செய்ய பழகியாச்சி... ஆனா இப்பத்தான் கொஞ்சம் கொஞ்சமா நிறுத்திக்கிட்டு வர்றேன் - ஏனோ ஓடம்பு இன்னிக்கி கொஞ்சம் தெம்பில்லாம் சவுத்தா இருக்கு. அதை கொஞ்சம் தெம்பாக் கணுமின் னா ஒரு சொட்டுலையாவது நாக்க நனைக்கனுமே அப்பத்தானே ஓடம்பு உற்சாகமா இருக்கும்” இதைக் கேட்டு வேலா சிரித்த செங்கை,

“எதையாவது சொல்லி என்ன மடக்கப் பார்க்குறீங்க?” என்றாள்.

“நான் என்னா மொடாக் குடிகாரனா? ஒரு ஜூலிக்காக நாக்க நனைச்சிக்கப் பார்க்குறேன். அதுவும் ஒனக்காகத் தானே...” வெட்கப்படுவது போல முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

“ஆயா அந்திப்பட்டு குடிச்சிட்டு வந்தா அப்பறம் ஆக்கினப்படுவது நான்தானே”

“சீ... வாயை முடு” செல்லமாக சொன்னவன், தலையணையைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு குப்புறப் படுத்தான். இதைப் பார்த்து வெட்கப்படுவது போல சிரித்த செங்கை, அதோடு நின்றிருக்கலாம். “போன கெழும் எங்க அக்கா இங்க வந்தப்ப ஒரு இருநாறு ரூபாவ வச்சிக்கன்னு கொடுத்துட்டுப் போனுச்சி. அத பத்திரமா வச்சிருக்கேன். வேணுமின்னா அதுவு கொஞ்சம் மரக்கறியும் ஒரு தேங்காவும் வாங்கிக்கிட்டு மீதியை ஒங்க செலவுக்கு எடுத்துக்கூங்க” என்றாள்.

இதைக் கேட்டு கட்டிலை விட்டு துள்ளி எழுந்த மணியரசு, இருப்பை விட்டு நழுவிப் போயிருந்த சாரத்தை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு சட்டையையும் சரிசெய்து கொண்டான்.

கட்டிலின் தலைமாட்டுப் பக்கமா மீத்தையை இடது கையால் சிறிது தூக்கிய செங்கை, வலது மீத்தைக்கு கீழ் போட்டு கட்டிலைத் துழாவியவளின் கையில் அந்தப் புத்தகம் கிடைத்துவிட்டது. மீத்தையை விட்டுவிட்டு அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்து விரித்துப் பார்த்தவளுக்கு தன் அக்கா கொடுத்த அந்த இருநாறு ரூபாய் நோட்டுக்கள் ரெட்டைப் பிள்ளைகள் போலக் கிடந்தன.

“இந்தாங்க...” பணத்தைக் கணவனிடம் கொடுத்தாள். அதை வாங்கிக் கொண்ட மணியரசுவுக்கு லொத்தர் சீட்டில் பணம் கிடைத்தது போன்ற மகிழ்ச்சி.

“ஓங் கண்ணுல்ல...? மனைவியின் இருப்பைக் கட்டப்பிடித்தவாறு கழுத்தில் முத்தமிட்டான்.

“அய்ய... போதும் கொஞ்சறது” என்றவள் அவனின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு “பஜாருக்குப் போய் வாங்க வேண்டியதை வாங்கிட்டு நேரத்தோட வந்து சேருங்க என்றாள். இருந்தாலும் இந்த மழை நேரத்தில் அதுவும் இருட்டுற வேளளயில் எதுக்கு இவரை கடைக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று அவள் மனம் சஞ்சலப்படாமலில்லை.

“நான் வரட்டுமா?” அவன் குடையை எடுத்துக்கொண்டான்.

“டோர்ச் கலட்டை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு, “மின்னலும் இடியும் அதிகமாக இருக்க பெரும் மழை வச்சி வாங்குறதுக்குள் வந்து சேர்ந்திருங்க. இடியும் மின்னலையும் பார்த்தா கரண்டு கட்டாகும் போல இருக்கு. ஏதுக்கும் மீழுகுதிரி இரண்டாவது வாங்கிக்கங்க” என்றவள்,

பாலத்துக்கிட்ட பார்த்துப் போங்க.... ரோட்டுலப் போறப்ப வங்கிப் பக்கம் போவாதீங்க. மண்ணுஇடியும். காத்தடிக்கிது குடையை தாழ்த்தியே பிடிச்சுக்கங்க. அப்புறம்... பார் பக்கம் போனா ரொம்ப நேரம் நிக்காதீங்க. கண்டவ னெல்லாம் குடிச்சுப்புட்டு தகராறு பண்ணிக்கிட்டிருப்பானுங்க. யாருகிட்டேயும் வாயை கொடுக்காதீங்க. போனோமா வந்தோமான்னு வந்திருங்க. ஆனா... தேங்காவையும் மரக்கறியையும் மறந்துடாதீங்க.” அவன் வீட்டை விட்டுச் சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மழையும் காற்றும் அதிகமாகிவிட்டது. இருள் குழந்தது. இடியின் பேரோகையில் கூரைத் தகரங்கள் படபடத்தன. பக்கத்தில் ஆறு பெருக்கெடுத்து போவதால் அதன் இரைச்சல் பயங்கரமாக இருந்தது. நேரம் ஆக ஆக மழையின் சீற்றும் அதிகரித்தது.

“கடைக்குப் போனவரை இன்னும் காணோமே” கவலைப்பட்ட செங்கை தன்கை தானே நொந்து கொண்டாள்.

“இந் த மழைநேரத் தில் நான் அவரை கடைக் கு அனுப்பியிருக்கவேகூடாது. ஏனோ மனுஷன் சொகமில்லாம்

காய்ஞ்சிக் கெடக்குறதேன்னு கவலப்பட்டு பணத்தை கொடுத்து அனுப்பியது ஏந்தவறுதான்” என்று கவலப்பட்டாள். ஆற்றின் இரைச்சல் அதிகமாகியது. கணவனை நினைக்க அவசூக்கு அழுகை வந்தது.

கடை வரைக்கும் போய் பார்த்துவிட்டு வரலாமா? ன்னு கூட அவசூக்கு எண்ணத் தோன்றியது. வெளிக் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியில் எட்டிப்பார்த்தாள். மழை சீரி சீரி அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

முகப்பு மின் விளக்கின் ஓளியில்... இரண்டு பேர் வருவது தெரிந்தது. அருகில் வரும் போதே ஒருவர் “செங்க... செங்க...” என்று கூப்பிட்டபடியே தன் கணவனையும் அனைத்துக்கூட்டு வருபவர் கந்தசாமி தான்.

“பாவி, என்னா நடந்திச்சி?” கத்திக் கொண்டே ஒழியவள் கந்தசாமியோடு சேர்ந்து தன் கணவனை அனைத்துபடி வந்தாள். ஒரு துணியை எடுத்து அவன் தலையைத் துவட்டிவிட்டவள், “கடைக்குப் போன்றுகளே, அங்க என்னா நடந்திச்சி? பாரு சட்டையும் கிழிஞ்சிருக்கு... யாருக்கிட்டேயும் சண்டையா?” பத்டத்தோடு கேட்டாள்.

கந்தசாமி தன் நீர் ஒழுகும் குடையை ஒரு ஓரமாக வைத்து விட்டு,

“ஓம் புருஷன் என்னா இன்னும் திருந்தாம குழப்பமுக்கத்திலேயே இருக்கான்?” என்றவர், “காலையில் ஒரு முக்கிய விசயமா பயணம் போனவன் இப்ப அந்தி பஸ்ஸில் வந்து சாராய தவரனைக்கு பக்கத்தில் ஏறங்கினேன், அங்க அந்த பாருக்குள்ள என்னடான்னா அந்த லொக்கையாவோட மகன் பியதாலைக்கும் ஓம் புருசங்கு மணியரசுவக்கும் ஒரே அடிப்பிடிச் சண்டை. பாருக்குள்ள இருந்தவனுங்க எவனும் சண்டையை விலக்கிவிடல்ல. நான் குறுக்கப் பூந்து விலக்க முயலவும் தான் அடுத்தவனுங்களும் வந்து சண்டையை விலக்கினானுங்க. விசாரித்ததில் ஓம் புருசங்காலதான் சண்டையே வந்திச்சாம். அந்த பியதாஸ அவுக்கும் இந்த மணியரசுக்கும் பண விசயத்தில் தகராறாம். முதல்ல வாய்த்தர்க்கமா வந்து கடைசியில் அது அடிப்பிடியில்

வந்திருச்சாம். நல்லவேள பியதாஸயோட அண்ணன் தமிய யாரும் கடைவீதிப் பக்கம் இல்ல.”

“இருடா ஒன்னக் கொல்லுறேன்” பியதாஸ துள்ளினான். நான் தான் உன் புருஷனை விடாம தள்ளிக்கிட்டு வந்திட்டேன். இனிமே நீதான் இவன அடக்கி வைக்கணும்...”என்ற கந்தசாமி

“இந்தாப்புள்ள நான் போனதுக்கப்பறும் கதவ நல்லா சாத்தி கொண்டிப் போட்டுக்க. அந்த பியதாஸ, தன் அண்ணன் தமிகளை கூட்டிக்கிட்டு வந்து வம்பு இழுத்தாலும் இழுப்பான். அதிலேயும் அவனோட சின்ன அண்ணன் தர்மா இருக்கானே, அவன் கொஞ்சம் சண்டியன். அவனவிட அவனோட சம்சாரம் சூஜா இருக்கானே... சண்டைக்கு முன்னுக்குத்தான் நிப்பாள். அந்த குரும்பமே படை எடுத்து இங்க வந்தாலும் வந்துடம். ஆனா இப்ப மழை சீரி சீரி அடிக்கிறதால எவனும் வரமாட்டான்னு நெகணக்கிறேன். ஏதுக்கும் ஜாக்கிரதையா இரு. இது ஒத்தவீந். ஒதவிக்கு யாரும் பக்கத்தில இல்ல” என்றவர், குடையை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே போனார்.

“பார்த்துப் போங்க, வழியில மரம் மட்டை விழுந்து கெடந்தாலும் கெடக்கும். நல்ல வேள கடவுள் போல வந்து ஏம் புருஷனை கொண்டு வந்து சேர்த்திட்டேங்க...” செங்கை சொல்வதை கேட்டுக் கொண்டே குடையைப் பிழுத்துக்கொண்டு நடந்தார் கந்தசாமி.

கதவை இழுத்துத் தாழ்ப்பாள் போட்டுவிட்டு அவள் கட்டில் அருகில் போய் தன் கணவகனைப் பார்த்து... “படிச்சி... படிச்சி சொன்னனே, ஏம் பேச்சக் கேட்டியா? இப்ப பாரு வம்புதான் வந்து நேர்ந்திருக்கு பாரு... டோச் கலட்டையும் காணேனாம் குடையையும் காணேனாம். வாங்கிவரச் சொன்ன எந்தச் சாமானத்தையும் காணேனாம். இப்ப அடித்தவன் பகைதான் தலைதூக்கி நிக்கிது. இவ்வளவு காலமும் நட்பா நேசமா இருந்த எடத்தில இப்ப வீண்பகை. அந்த கந்தசாமி ஜய சொன்னது போல அந்த பியதாஸ குரும்பும் வரிஞ்சிக் கட்டிக்கிட்டு இங்க வம்புக்கு வந்திட்டா. இந்த ரவ்வு நேரத்தில நான் என்னா செய்வேன். எல்லாம் என் தலை எழுத்து” நூந்தபடி அடிப்படியில் போய் அமர்ந்துவிட்டாள்.

முன்னனவிட மழையின் சீற்றமும் ஆற்றின் இரைச்சலும் பயமுறுத்தின.

கூரைத் தகரங்கள் பயங்கரமாக படபடத்தன. பேய் மழை, சமுற்றியடிக்கும் காற்று, இந்த நேரத்திலா அந்த குழுமப் வண்டிக்கு இங்க வரப் போகிறது?

நிச்சயமாய் வரமாட்டார்கள் தான், ஆனால்... கோரமாய் அடிக்கும் மழை, சீறியடிக்கும் காற்று இரைச்சல் போடும் ஆற்று வெள்ளம்...? அவள் பயந்து நடுங்கினாள்.

அப்போது மூடி இருக்கும் முகப்பு கதவு படபடத்தது. காற்றா... அல்லது...? கதவை யாரோ பலமாக தட்டும் ஒசை தான் அது. “யாரு?” அவள் அச்சத்தோடு கேட்டபடி எழுந்தாள்.

“இக்மண்ட தொர அறின்ன”

“கதவ தொர”

சிங்களத்திலும் தமிழிலும் சொல்லிக்கொண்டு கதவை பலமாகவே தட்டினார்கள்.

“திறப்போமா... வேண்டாமா...” நினைத்துக் கொண்ட செங்கைக்கு நடுக்கமாக இருந்தது. மீண்டும் கதவை உடைப்பது போல தட்டினார்கள். அவள் பயந்துகொண்டே கதவைத் திறந்தாள். புயற்காற்று உள்ளே புகுவது பொல அவர்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

பியதாஸ, தர்மா, சஜா, மெனிக்கக்கா, பாலமாத்தியா என்று அந்த குழுமப்பத்தைப் பார்த்ததும் செங்கைக்கு நடுக்கம் அதிகமாகியது. பயத்தில் வாயிலிருந்து வார்த்தை வரவில்லை. வீட்டிற்கு வெளியே பெரிய மரம் ஒன்று முறிந்து விழும் பயங்கரமாக கேட்டது செங்கைக்கு மயக்கமே வந்துவிட்டது. அவள் நிலத்தில் விழாதபடி சஜா தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

பொழுது விடிந்தாலும் இரவெவல்லாம் சீறி சீறி அடித்த மழையின் கோரத் தாண்டவம் இன்னும் அடங்கவில்லை. பாலத்திற்கு மேலும் வெள்ளம் சீறிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆற்றுப்படிக்கை தெரியவில்லை. அதற்கு மேலும் வெள்ளம் புரண்டு கொண்டிருந்தது. கரையோர மரங்களை காணவில்லை. தனியாக இருந்த அந்த மணியரசுவின் வீடு...?

மேட்டிலுள்ள பியதாஸவின் வீட்டிலிருந்து பார்க்க பள்ளத்தில் வெள்ளத்தின் பாதிப்பு நன்றாக தெரிந்தது.

“அக்கா அங்க பாருங்க, ஒங்க ஊட்டோட சூரத் தகரத்தைக்கூட காணோம். எல்லாமே வெள்ளத்தோட போயிருச்சி. ரவ்வு நாங்க மட்டும் ஒங்கள் காப்பாத்த வராம இருந்திருந்தா... ஒங்க ரெண்டு பேத்தையும் வெள்ளந்தான் கொண்டு போயிருக்கும். நல்ல வேள நாங்க வந்து ஒங்களையும் ஒங்க பொருள்களையும் காப்பாத்தினது. இல்லாட்டி போனா எல்லாமே நாசம்தான். அந்த வூருப் போனாப் போகட்டும். ஒங்க உயிரு பொழைச்சதுதான் பெரிய காரியம்” என்ற பியதாஸவின் கைகளை நன்றியோடு பிடித்தவாறு தேம்பி... தேம்பி அழுத செங்கைக்கு பேச்சே வரவில்லை. சுற்றி நிற்கும் பியதாஸ வின் குடும்பத்தாரைப் பார்க்க அவளுக்கு கண்ணீர் பெருகியது. எப்படி அவர் கணுக்கு நன்றி சொல்வதென்று அவளுக்கு புரியவில்லை. அதை மழையிலும் ஒடிவந்து தன்னையும் தன் புருசங்களையும் காப்பாற்றிய அந்த குடும்பத்தாரை அவள் நன்றியோடு பார்த்தாள்.

“காலங் காலமாக இங்க நாம நட்பா, பாசமா அண்ணன் தம்பியா... அக்கா தங்கையா மாமன் மச்சானா... நெருங்கிய கூட்டாளிகளா வாழ்ந்துக்கிட்டு வர்றோம். இந்த உறவு, நட்பு எல்லாம் என்றைக்கும் இங்க வாழுணும்”

கண்ணீரோடு தர்மாவின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு சொன்ன மணியரசுவை இருக்க அனைத்துக்கொண்டான் தர்மா.

“நாம என்னிக்கும் கூட்டாளிமார்தான். ஒங்களுக்கு கஷ்டம் வந்தா நாங்க பார்க்கணும் நமக்கும் ககஷ்டம் வந்தா நீங்க பார்க்கணும், அது தான் கூட்டாளித்தனம். எந்த மழையாலும் வெள்ளத்தாலும் நம்மளப் பிரிக்க முடியாது” என்று சொன்னான்.

“ஆமா தர்மா... அது உண்மைதான்” என்றான் மணியரசு.

அங்கே ஆற்றில் பெரும் மழையால் வெள்ளம் புரண்டோட... இங்க ஒரு புதுவெள்ளம் பிரவகித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு வாழைக்கன்று

பொழுது விடந்தது

கிழக்குத் திசையிலுள்ள மலைக்குன்றைத் தாண்டி குரியன் இன்னும் மேலொழும்பவில்லை. குன்றின் நிழல் போர்வையாகக் கிடந்தது. மலையடவார பகுதி சாம்பல் பூத்திருப்பது போல இருந்தது. இருந்தும் மலையின் மேல் பகுதியில் குரிய கதிரொலி படர்ந்துகொண்டு தானிருந்தது. மார்கழி மாத பனிமுட்டம். மலையடவார குடியிருப்பில் குளிரைப் பொருட்படுத்தாமல் இளம் பெண்கள் தங்கள் வீட்டு வாசலில் சானம் தெளித்து வாசல் பெருக்கி கோலமிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

சிறிது தூரத்திலுள்ள ஏனைய குடியிருப்புபகுதியில் மார்கழி பஜனை பாடுபவர்களின் பாடலும் அதற்கேற்றவாறு இசைக்கருவிகளின் ஒசையும் மேற்கு புறமுள்ள புனித தேவாலயத்தின் மணியோசையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அதே நேரம் பஜனைக் கீதத்தையும் தேவாலயத்தின் மணியோசையையும் மீறிக்கொண்டு அந்த அவலச் சத்தும் கேட்டது.

“ஐய்யோ... ஸ்கூல் கட்டடம் இடஞ்சி விழுந்து நம்ம மாணிக்கவேலு வோச்சர் செத்தும் போயிட்டானாம்”

பால் சேகரிப்பு நிலையத்திற்கு முன்பாக பால் டிப்பர் வந்து நின்றதும் - அதிலிருந்து குதித்த நடேசு, இதுக்கு மேலும் தன்னால் அடக்கிவைக்க முடியாது என்பதால் அந்த இழவு செய்தியை பெரும் ஓலமாக கத்திச் சொன்னான். இச் செய்தி அங்கே பால் கேளோடு நிற்பவர்களை மட்டுமல்ல, சுற்றியுள்ள குடியிருப்புகளுக்கும் கேட்டது. இதைக் கேட்டவர்களை அது அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது.

“கடவுளே நம்ம ஸ்கூல் வோச்சர் மாணிக்கவேலுவா?” பட்டாப் பரியாக அந்த சேதியைக் கேட்ட மக்கள் ஸ்கூலை நோக்கி ஓடினர்.

புது ஸ்கல் கட்டடத்துக்குப் பின்னால் உள்ள பழைய கட்டடத்தின் முன்பக்க சுவர் இடிந்து கூரையும் தகர்ந்து சின்னா பின்னமாகக் கிடந்தது. அந்த இடுபாடுகளுக்குள் மாணிக்கவேலு எங்கே கிடக்கின்றான் என்று பலரின் கண்களும் தேடின.

“ஜேயோ எந்தம்பி பொயிட்டானே? என்னப் பெத்த ராஜா நீ எங்கடா கெடக்கிற? அக்காக்காரி மார்பிலும் தலையிலும் அடித்துக்கொண்டு அழுதாள். அவளின் தங்கையோ... “ஜேயோ அண்ணா... அண்ணா...” வென்று அலறியப்படி தரையில் கிடந்து புரண்டாள். “இந்தாப்பாரு மாணிக்கவேலு இங்க இல்ல... விடியக்காலமே அவன் ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டு போய் சேர்த்தாச்ச. போங்க போயில் ஆஸ்பத்திரியிலுப் போய்ப்பாருங்க... ஆனா... என்னா செய்ய பாவம் பாதி வழியிலேயே ஆளுக்கு எல்லாமே முடிஞ்சிப் போச்சு...? என் ரார் ஸ்கலுக்குப் பக்கத்திலுள்ள வீட்டிலிருக்கும் ரத்தினம் என்பவர். இதைக் கேட்டதும் சுற்றி நின்றவர்கள் ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி ஓடினர்.

“சாவுயாருக் கேட்டுக்கிட்டு வருது? அது ஏதோ ஒரு சம்பவத்தில் எப்படியோ வந்து சேருது” என்றார் ரத்தினம். அவர் அருகில் நின்ற தேவமணி, ரத்தினத்தைப் பார்த்து, “ஏய்யா ரத்தினம் இந்த கோரச் சம்பவம் எப்ப நடந்திச்சு?” எனக் கேட்டார்.

“விடிய... கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னத்தான் நடந்திச்சு. சுவர் இடிஞ்சி கூரை எல்லாம் விழுகிற சத்தம் கேட்டு பிரின்ஸ்பல்லும் அவங்க வீட்டில உள்ளவங்களும் தான் ஒழுவந்து பார்த்திருங்காக்க... அவங்க பார்த்திட்டு சத்தம் கவக்கவும் தான் நாங்களும் ஒழுவந்து பார்த்தோம். முன்பக்க சுவர் இடிந்து கூரையும் விழுந்து கெடந்திச்சு.

“மாணிக்கம்” என்று பிரின்ஸிபல் ஸ்கல் வோச்சரைக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தார். அவனைக் காணவில்லை.

“பாரு இந்த நேரத்தில் அவன் எங்க போயிதொலைஞ்சானோ...? நூழ்டியப் பார்க்காம அவன் எங்க போயிதொலைஞ்சானோ...? இரு அவனோட சீட்டக் கிழிக்கிறேன்” என்று அந்த நேரத்திலும் அதிகார தோரணையில் கத்தினார் பிரின்ஸிபல். அதே நேரம் முணங்கல் சத்தம் இடுபாட்டுக்குள்ளிருந்து கேட்டது. அந்த

முணங்கல் கேட்டு நாங்கள் பத்தப்பட்டோம். பிரின்ஸ்பல் தன் டோர்ச் வெளிச்சத்தை உள்ளே செலுத்த... நாங்களும் குறுக்கும் நெருக்குமாக கிடக்கும் தடைகளை விலக்கிக்கொண்டு உள்ளே போக... இந்த சுவர் உடைந்து கிடக்கும் கூரைத் தூண்கள்... அங்கே சிக்குப்பட்டுக் கிடந்தான் மாணிக்கவேலு. தலையிலும் உடம்பிலும் பலத்த காயங்கள் குருதி பெருகி ஓடியது. தூண்யும் கற்களையும் அகற்றி அவனைப் பிடித்திமுத்தோம். சிரமப்பட்டு அவனை வெளியே கொண்டு வந்தோம். சிறிது நேரத்தில் பிரின் ஸிப் பல் வின் வேணிலேயே அவனை தூக் கிப் போட்டுக் கொண்டு அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனோம். போகும் வழியிலேயே அவனோட உயிரு பிரின் சிருச் சி. பிரின்ஸிபலும் மத்தவங்களும் ஆஸ்பத்திரியில் நிக்கிறாங்க. நானும் எங்க அடுத்த வீட்டு மகேசுவும் மாணிக்கவேலு அக்காக்கிட்ட விசயத்தைச் சொல்ல திரும்பி வந்திட்டோம். இங்கே வந்ததும் மேலே குடியிருப்புக்குப் போற பால் டிப்பரைக் கண்டு நடேசுக்கிட்ட விசயத்தைச் சொல்லி அனுப்பினோம்.

“பாவம்... மாணிக்கவேலு, ரீராமப் நல்லப் பொழயன். எந்த வம்புதும்புக்கும் போகமாட்டான். அதே நேரம் நேர்மைக்கு விரோதமாக எந்த அநியாயம் நடந்தாலும் தட்டிக் கேட்பான். மூனு மாசத்துக்கு முன்ன ஸ்கூல் விளையாட்டு மைதானத்துக்காகவும் இன்னும் சில பில்லங் கட்டுவதுக்காகவும் ஒதுக்கப்பட்ட ஸ்கூல் நெலுத்த... ஒரு சில மந்திரிமார்களுக்கு வால் பிடிக்கும் சிலர் அத்துமீறி அபகரிக்க முயன்று நிலத்தில் கூடாரம் அடிச்சாங்களே... அந்த விரோதக் கும்பல்களை இந்த மாணிக்கவேலு பொதுமக்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு ஒட்ட ஒட்ட விரட்டியிட்டதை மறக்கவே முடியாது” என்று தேவமணி சொன்னான்.

“நான் ஸ்கூலுக்கு மட்டும் காவல்காரன் இல்ல... ஸ்கூல் நெலுத்துக்கும் தான். இங்க அநேகமா ஏழை வீட்டுப் பிள்ளைங்கத்தான் படிச்சி முன்னேறுது. பாவிங்க அவுங்க தலையில கை வைக்கிற மாதிரி... இந்த நெலுத்தை அபகரிக்கப் பார்க்குறானுங்க. அதுக்கு நாம எடுமே கொடுக்கக்கூடாது” என்று அவன் சொன்னதையெல்லாம் மறக்கவே முடியாது என்று

ரத்தினம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே இடையில் புகுந்தான் கருணா.

“என்னடா... இங்க இப்படி ஒரு அசம்பாவிதம் நடந்து போயிருச்சே... நியும் நானும் இந்த பழைய ஸ்கூல்லத்தான் அஞ்சாம் வகுப்புவரை படிச்சோம். அப்பவெல்லாம் இங்க அது தான் பெரிய படிப்பு. அதோட இந்த ஒரு கட்டடம் மட்டுந்தான் அப்ப இருந்திச்சி. ஆனா... இப்ப ஒள்வரைக்கும் வகுப்பு நடக்குது. அந்த காலம் மாதிரி ஒத்த வாத்தியாரு இல்ல. ரெண்டு மூன்று உயர்க் கட்டடங்கள் ஆனா... இன்னும் அஞ்சாம் வகுப்பு இதே பழைய கட்டடத்தில் தான் நடக்கிறது. ஒருவேளை இந்த டிசெம்பர் மாத கிறிஸ்மஸ் லீவு விடாம வேற்றாரு மாத ஸ்கூல் நாளாக இருந்திருந்தா... எத்தனைப் பள்ளிப் பிள்ளைங்க பலியாகி இருப்பாங்க தெரியுமா? நெனச்சிப் பார்க்கவே மனச நழந்துது. என் பேரன்கூட இங்கத்தான் அஞ்சாம் வகுப்புல படிக்கிறான்” என்றவர், ஏண்டா ரத்தினம், இங்க சுவர் இடங்கி விழும்பன்னு யாருக்கும் தெரியாதா? அதை யாரும் கவனிக்கில்லையா?” எனக் கேட்டான்.

“என்னிக்காவது இந்த சுவர் இடந்துவிழும் என்ற கவனிப்பு இருந்திச்சுதான். மாணிக்கவேலுவும் இதைப்பத்தி அதிபருக்கும் சொல்லி இருக்கிறான். நாமலும் பாடசாலை அபிவிருத்தி சபை மூலம் இந்த வெடிப்பைப் பற்றி பேசியிருக்கிறோம். அதிபரும் டிப்பார்ட் மெண்டுக்கும் மாகாண கல்வி மந்திரிக்கும் ரெண்டு மூன்று லெட்டரும் எழுதியிருக்காரு. மந்திரியும், அந்த சுவர் வெடிப்பை பற்றி அதிகமா அலட்டிக் கொள்ளதீங்க. வரும் ஏப்ரல் மாதம் தான் புது கட்டடம் கட்டப் போரோம். ஆனா... இப்போதைக்கு புதுக் கட்டடம் கட்ட நிதி ஒதுக்கல்ல. ஏப்ரல் வரைக்கும் பொறுத்திருங்கன்னு லெட்டர் அனுப்பிட்டாரு. ஆனா... அதுக்குள்ள... இந்த சுவர் இடங்கி ஒரு நல்ல மனுசங்களைக் கொண்டுப் போயிருச்சி.”

வேதனைப்பட்டார் ரத்தினம். “அடே... அவன் நல்ல மனுஷன் மட்டுமல்ல ஒரு போராட்டக்காரரும் கூட. இந்த ஸ்கூலுக்கு வரும் வழியில் புத்தக கடை இருக்கே, அதுக்கு பக்கத்தில் ஒரு சாராய பார் இருந்திச்சே... அதை அகற்ற சொல்லி நகரசபைக்கு எத்தனையோ முறை சொல்லியும் அதை அப்புறப்படுத்தவே

இல்லை. கடைசியில் அந்த மாணிக்கவேலு பக்கத்து குடியிருப்பு பக்கத்து எஸ்டைட்டில் உள்ள பெண்களையியல்லாம் ஓன்று திரட்டி அந்த சாராயக்கடைக்கு எதிரா ஒரு மறியல் போராட்டத்தை நடத்தியே அந்த சாராயப்பாரை அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்தப் பாருபட்டவன்... எந்தப் பொண்ணையும் வித்யாசமா ஏற்றுத்துப் பாரக்காதவன்... இப்ப எத்தனையோ பேரக் கதற வச்சிட்டான்” கண் கலங்கினான் கருணா.

“ஆமா பிரேதத்தை இன்னிக்கி கொடுத்திருவாங்களா...?” தேவமணி கேட்டான்.

“மரண விசாரணை நடக்கும் போஸட் மேட்டம் நடத்துவாங்க. ஸ்கூல் அதிபர்கிட்ட கேள்விக்கு மேல் கேள்வி கேட்பாங்க. சந்தேகப்பட்டா... மாணிக்கவேலுவுக்கு விரோதமா யாராவது விரோதிகள் இருக்காங்களா? என்று விசாரிப்பாங்க. அதுமட்டுமல்ல என்னக்கூட கூப்பிட்டு விசாரிப்பாங்க” என்றார் ரத்தினம்.

மரண விசாரணை சாட்சிகள் விசாரணை பிரேத பரிசோதனை எல்லாம் முடிந்து மாணிக்கவேலுவின் பிரேதம் வீட்டுக்கு கொண்டுவர இரவு எட்டு மணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

மாணிக்கவேலுவின் படத்தோடு கண்ணீர் அஞ்சலி அடங்கிய டஜிட்டல் பெனர்கள், அஞ்சலி கவிதைகள் என்று ஏராளமான அஞ்சலி பதாதைகள் இரவோடு இரவாக அவன் வாழ்ந்த குடியிருப்புக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டன.

பொழுது விடிந்தது.

ஏராளமானவர்கள் வந்து மாணிக்கவேலுவுக்கு அஞ்சலி செலுத்தினர். பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கெல்லாம் தங்கள் சமய, குல வழக்கப்படி செய்யவேண்டிய ஈமச் சடங்குகள் ஆரம்பமாகிவிட்டன. இறுதியாக, கண்ணிகழிக்காதவனுக்கு செய்ய வேண்டிய சடங்கு நடைபெற்றது. வாழைத் தோப்பிலிருந்து பரித்து வந்த இளம் வாழைக்குருத்துக் கண்று பிரேதப் பெட்டிக்கு முன்னால் நட்டு வைக்கப்பட்டு வாழைக் கண்றுக்கும் பிரேதத்துக்கும் கல்யாணம் செய்து சாந்தியம் எல்லாம் செய்துவைத்த நாவிதர் மாணிக்கவேலுவின் தாய்மான் கையில் கத்தியை கொடுத்துவிட்டு சனக்கூட்டத்தைப் பார்த்து...

“கன்னிப் பொன்னுங்க... எனந்தாரிப் பொழுதுங்க சின்னப்புள்ளென்க... கர்பேஸ்திறிங்க எல்லோரும் வெலகிப் போயிருங்க. இப்புறந்தவரோடு தாய்மாமன் இந்த இளம்வாழையை வெட்டப்போராரு. இந்த வாழையை வெட்டுறதால் இனி இறந்தவருக்கும் இந்த பூமிக்கும் எந்த வமச் தொடர்பும் இல்ல. கன்னி கழியாத கல்யாணமாகாத இந்த பிரேதம்... இந்த கழிப்பு சடங்கோட காடு போய் சேர வேண்டியதுதான். இந்த இறப்போட இவரின் வம்சம் முடிஞ்சிப் போயிருங்கி” என்றார்.

“இந்தாப்பா பெருமானு... ஒரே வெட்டா இந்த வாழைக் கன்றை வெட்டி வீழ்த்திடு... இந்த மாணிக்கவேலோடு எல்லாம் முடிஞ்சிப் போவட்டும்” என்று நாவிதர் சொன்னதும் தாய்மாமன் பெருமானும் இளம் வாழைக்கன்றை ஓங்கி வெட்டி ரெண்டு துண்டாக்கினார்.

இறுதியாக மாணிக்கவேலுவின் முகத்தைப் பார்க்க பலரும் முண்டியடித்தனர். விம்மல், கதறல், வேதனைகள். சில இளைஞர்கள் கண்ணீரோடு பிரேதப் பெட்டியை முடினார்கள். பட்டாசு வெடிக்கப்பட்டது. அழுகை, ஒப்பாரி, கதறல்... ஒரே ஒலம். மாணிக்கவேலுவின் அக்கா, தங்கைகள் மயன்கி விழுந்தனர். சங்கு, சேங்கண்டி ஒலிக்க... பிரேத ஊர்வலம் அந்த வீட்டு வாசலிலிருந்து பொது மயானத்தை நோக்கி நகர்ந்தது. ஒரு நாளைக்கு பல தட்டை இந்த வாசலுக்கும் பாடசாலைக்கும் நடந்த ஒரு இளைஞரின் பயணம் இறுதிப் பயணமாக போய்க்கொண்டிருந்தது.

“ஏய் மாணிக்கம் எங்களை விட்டுப் போறியா... எங்கள் ஏமாத்திட்டு நீ மட்டும் பயணம் வச்சிட்டியா...? கிறிஸ்மஸ் ஓளி விழாவு... மிகவும் சிறப்பா இங்க கொண்டாடுவோமின்னு சொன்னியே... இப்புல்லாத்தையும் இருளாக்கிட்டு நீ போறியே.”

நெஞ்சில் அடித்துக்கொண்டு கதறினாள் பக்கத்து வீட்டு தேவமரியா.

“போதுங்கா... நீ அழுவாத... அழுகையை நிறுத்திக்க...” அவனுக்கு ஆறுதல் சொன்னாள் எதிர்வீட்டு மாரியம்மா.

இவைகளை எல்லாம் வீட்டிற்குள் நின்றபடி சன்னல் வழியாக பார்த்துக்கொண்டிருந்த கிறிஸ்டனாவால் மேலும் தன் வேதனையை அடக்கிவைக்க முடியவில்லை. அவள் ஒவைஞ்று கதறியழுதாள்.

தன் தலையை சுவரில் மோதிக்கொண்டாள். மாணிக்கவேலுவின் பிரிவை இவளால் தாங்கிக்கொள்ளவே முடியவில்லை.

சுவர் ஒரக் கட்டிலில் பக்கவாதத் தால் அவதிப்பட்டு படுத்திருந்த அவளின் பாட்டி மேரியம்மா சற்று தலையைத் தூக்கி.

“ஏன்றி இப்படி இப்படி கதறிக் கதறி அழுவற? இப்படி அழுதாமட்டும் அவன் திரும்பி வந்திருவானா? என்னா செய்ய எல்லவுமிரு பழகிட்டங்க ஆனா... அவன் கன்னிகழியாதவன் எவ்வளவும் ஏரெடுத்துப் பார்க்காதவன்னு ஊரே சொல்லுது. ஆனா... நீ...? இந்தா பாரும் இது பாவமன்னிப்பால தீர்க்கமுடியாது. கலைச்சாத்தான் தீர்க்கமுடியும். இந்த விசயம் எனக்கு மட்டுந்தான் தெரியுமின்னு நெகணக்காத. ஓங்க அம்மா... ஏம்மக... அந்த தேவமரியாக்கிட்டேயும் சொல்லிட்டேன். பாவம் அவன் துடிச்சுப் பொயிட்டாள். நீ அவன் வம்சத்த சுமக்காத, கலைச்சிடு” என்ற பாட்டியால் மேலும் பேச முடியவில்லை இருமல் தொண்டையை அடைத்தது. கண்களை துடைத்துக்கொண்ட கிறிஸ்தனா தன் பாட்டியை வெறித்துப் பார்த்துவிட்டு, “இந்தாப்பாரு பாட்டி நீ எதுவும் சொல்லாத என்னா செய்யனுமின்னு எனக்குத் தெரியும் அந்த மாணிக்கவேலு என்னா சாதாரணப்பட்டவனா? நாலும் தெரிஞ்சவன் எல்லாம் தெரிஞ்சதான் நான் அவனோட உடன்பட்டேன். இந்த கிறிஸ்தஸ் முடிஞ்சதும் நாங்க ரெசஜில்ஸ்டர் திருமனம் செஞ்சிக்க முடிவு பண்ணினோம், ஆனா...” அவளின் கண்களில் நீர் முடியது.

“முடியாது நான் என் கருவ கலைச்சிக்க மாட்டேன். இது அவனோட உயிர். வாழைக்கன்றை வெட்டிட்டா மட்டும் அவன் வம்சம் அழிஞ்சிமா? இல்ல அந்த வாழைக்கன்று இப்ப என் வயிற்றில, அவனோட வம்சம் தழைக்கும். அது தோப்பாகும், என் கர்த்தர் உயிர் பெற்று மீண்டும் எழுந்தது போல என் மாணிக்கமும் மீண்டும் பிறப்பான். அவன் வம்சம் செழிக்கும். வாழையை வாழையாய் அது செழித்தோங்கும். என் கருவை நான் அழிக்கவே மாட்டேன். இது என் தேவன் மீது ஆணை” உறுதியான பிழிப்போடு தன் மகள் சொன்னதை வாசற்படியில் நின்றவாறு கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள் தேவமரியா.

தேங்காய்

பிரதான சாலையில் இடதுபுறமாக நிற்கும் அந்த ஆலமரம் சாலையின் மறுபுறம் கரையையும் தாண்டி கிளைகளை நீட்டி அடர்ந்து படர்ந்திருந்தது.

அந்த மரத்தின் கால்வாசி உயரத்தைக்கூட எட்டமுடியாத அளவுக்கு மின் சார மற்றும் டெவிகோம் கம்பமெல்லாம் கிளைகளுக்கு கீழேயே நின்றன. அந்த மரத்தின் ஒரு பெரும் கிளையை தாங்கி நிற்கும் ஒரு விழுதின் பெருமானத்தை பார்க்கும் போது அந்த மரம் ஒரு நூற்றாண்டை எட்டவிட்டது போலத் தெரிகிறது. பக்கத்து கிளைகளில் கயிறுகயிறாக நிலத்திலிருந்து கைக்கெட்டும் அளவுக்குத் தொங்கும் சின்னச் சின்ன விழுதுகள். அதை தொங்கி பிடித்து விளையாடும் வாண்டுகள். ஆலமரமென்றால் ஏதாவது கல்லுசாமி மரத்தடியில் இருக்க வேண்டுமே, இங்கேயும்...

கிழக்கு பார்த்த முகமாக பிள்ளையார் கோவில் இருக்கின்றது. கோவிலென்றால் பின் பகுதி சுவரும் மற்றைய மூன்று பகுதியும் இரும்புக் கம்பிகளிலான ஒரு கூடு தான். முகப்பு பகுதியில் கம்பிகளிலான “கேடர்” கதவு. கதவையும் கம்பியையும் இணைக்கும் சங்கிலி அந்த சங்கிலி கொண்டுக்கொரு பித்தனை பூட்டு. மொத்தத்தில் பிள்ளையார் ஒரு சிறு கூண்டுக்குள் சிறைப்பட்டிருந்தார். கதவை திறக்காமல் வெளியில் நின்றே கம்பிக்கூண்டுக்குள் இருக்கும் பிள்ளையாரை தரிசிக்கலாம். அதே போல் வெளியில் இருந்தே உள்ளே தட்டில் விழுதியை எடுக்கவும் உள்ளே இருக்கும் உண்டியல் பெட்டியில் காணிக்கை போடவும் கைவிடும் அளவுக்கு கம்பிகளிடையே இடைவெளி இருந்தது. இந்த வசதிகள் இருந்தும் உள்ளே அமர்ந்திருக்கும் கல்லுப்

பிள்ளையார் வசதியாக அமரமுடியாமல் ஒரு பக்கம் சாய்ந்து சரிந்தே அமர்ந்திருந்தார்.

ஆல மரத்தின் வேர்கள் ஆயிக்கு மேலேயும் புடைத்திருந்த தினால் அவரின் ஆசனமும் ஆட்டங்கண்டு அவரை ஒரு பக்கம் சரித்து வைத்திருந்தது. அவர் அமர்ந்திருக்கும் கொங்கிறீட் ஆசனத்தின் நடுவில் வெடிப்பு. அவர் சாய்ந்து இருப்பதால் “சாய்ந்த பிள்ளையார்” அல்லது “சரிந்த கணபதி” என்ற காரணம் பெயர்களும் உண்டு.

சரிந்து இருப்பதால் தான் இந்த பிள்ளையாருக்கு நல்ல அருள் இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கை இங்கு பலருக்கும் இருக்கிறது. அந்த நம்பிக்கையால் தான், பக்கத்தில் இருக்கும் முருகன் கோவிலை விட இந்த சாய்ந்த பிள்ளையாருக்கு காணிக்கை அதிகமாகும். அத்துடன் மெயின் ரோட்டின் ஓரத்தில் இருப்பதால் வழிப்போக்கர்கள், வாகனத்தில் வருவோர்கள், வியாபாரிகள், மாணவர்கள்... இப்படி பலரின் சந்திப்பும் இவருக்கு உண்டு. இந்த பிள்ளையாருக்கென்று தனியாக பண்டாரம் இல்லாவிட்டாலும், முருகனை பார்த்துக்கொள்ளும் பண்டாரம் தான் இவரையும் கவனித்துக் கொள்கிறார். காற்றுத்தால் கம்பிகளிடையே உள்ளே புகும் பழுத்த இலைகளையும் சருகுகளையும் அப்புறப்படுத்தி பிள்ளையாருக்கு எண்ணெய் குளியல் செய்து தீபமேற்றி பட்டை அடிப்பிடைல்லாம் அவர் வேலைதான். இதற்கான ஊதியத்தை அவரே உண்டியலில் இருந்து எடுத்துக்கொள்வார்.

இன்று ஏனோ இன்னும் அவர் முருகனை விட்டு வராததினால்... சிறுவர்கள் ஆலமரத்தை சுற்றியும் விழுதுகளில் தொங்கியும் கிறிக்கட்ட மட்டைகளுக்கு பதிலாக தடிகளை வைத்துக்கொண்டு விளையாடுக்கொண்டிருந்தனர். பாடசாலை இல்லை என்றால் இந்த கோயிலை அண்மித்த சூழிருப்பு வாண்டுகளுக்கெல்லாம் இந்த கோயிலும் இதன் சூழலும் தான் விளையாட்டு மைதானம். நீச்சலடித்து விளையாட முருகன் கோயிலை சுற்றி ஒடும் ஆறு, புல்வெளி நிறைந்த ஆற்றுப்படுக்கை, ஆற்றோரத்து மரங்கள், ஆடும் மரங்கள் இப்படி அவர்களுக்கேற்ற வசதி இருப்பதோடு பிள்ளையாருக்கு உடைக்கப்படும் சிதறு தேங்காய்... சிவனொளிபாத யாத்திரை காலமிமற்றால் இங்கே வந்து நிற்கும் யாத்திரிகர்களின்

பஸ்ஸிலிருந்து கிடைக்கும் பழங்கள், பிஸ்கட்டுக்கள் மற்றும் “பூரிஸ்ட்” பஸ் வந்தால் வெள்ளைக்காரர்கள் வழங்கும் பேணா, சில்லறைகள். ஆகவே சிறுவர்களுக்கு லீவு என்றால் குது கலமாக போக்க தனுந்த இடம் இந்தக் கோயில் குழல் தான்.

முருகன் கோயிலை விட்டு ஏறி வந்த பண்டாரம், ஆலமர விழுதுகளைப் பிடித்து ஆடுக்கொண்டிருக்கும் வாண்டுகளை பார்த்து “தூத்தெறி நாய்களே, காலையிலேயே தேங்காய் பொறுக்க வந்துட்டங்களா? இந்தா பாரு நீங்களெல்லாம் கோயிலை சுத்தி விழுந்து கெடக்குற சருகு, இலை, பொலித்தீன் பேக் எல்லாவற்றையும் பொறுக்கி சுத்தமாக்கினால் தான் இன்னைக்கு உங்களையியல்லாம் தேங்காய் பொறுக்க விழுவேன் இல்லனா... எவனும் தேங்காய் பொறுக்க முடியாது” என கத்தினார்.

மறு நியிடமே வாண்டுகளெல்லாம் பக்கத்திலுள்ள தேயிலை காட்டுக்கு ஒடி, ஆளுக்கொரு தேயிலை வாதை உடைத்து எடுத்து வந்து கோயிலை சுற்றி கூட்ட ஆரம்பித்தனர். சிறிது நேரம் அவர்களை நியிர விடாமல் வேலை வாங்கிய பண்டாரம்... “இந்த கழுதைகளெல்லாம் இன்னும் ஒரு வாரத்துக்கு மட்டும் தான் இப்படி கோயிலை சுற்றும், அதுக்கப்பறும் ஸ்கலுக்கு போயிரும். இந்த சித்திரைக்கு அப்பறும் மழை தொடங்கிறும். அப்பறும் எதுவும் இந்த பக்கம் வராது. நான் தான் இந்த குப்பை கூலங்களையியல்லாம் அள்ளனும். ஸ்கல் புள்ளைங்களுக்கு லீவு விழுராதுங்களே... அது என்ன... ஒரு வாரம், ரெண்டு வாரம் னு லீவு முன்ன மாதிரி ஒரு மாசத்துக்கு புல்லா லீவு விட்டா என்ன? ஏன் இப்படி அறையும் குறையுமா லீவு விடதும்” என்று தனக்குள் சொல்லி மாய்ந்து கொண்டவர், கோயில் கம்பி கதவருக்கில் போய்... இடுப்பிலிருந்து உருவிய சாவிக்கொத்தில் ஒரு சாவியை தேடியெடுத்து பூட்டை திறந்தார்.

பின் கம்பிக் கதவை நிலத்திலிருந்து சுற்று மேலே தூக்கித் தள்ள... அரண்மனைக் கோட்டைக் கதவு திறப்பது போல அந்த கதவு கிறிச்சிட்டது. உட்பக்கம் போன பண்டாரம் மீண்டும் கதவைச் சாத்தும் போது கதவின் அடிப்பக்க இருங்கு பூமியில் இழுபட்டு ஒரு அரை வட்டத்தை அழுத்திக் கீறியது. விளையாடுக் கொண்டிருந்த வாண்டுகளில் சிலர் சாத்தப்பட்டக் கம்பிக்

கதவைப் பிடித்துக்கிகாண்டு பண்டாரம் உள்ளே என்ன செய்கிறார் என வேடுக்கைப் பார்த்தனர். கம்பி சந்து வழியாக உள்ளே போய் இறைந்துக்கிடக்கும் பழுத்த இலை மற்றும் சருகுகளை வெளியில் தள்ளிய பண்டாரம் தோளில் கிடந்த துண்டால் பிள்ளையாரைத் தடைத்துவிட்டு பீடத்து விளக்கில் உறைந்து கிடந்த தேங்காய் எண்ணெயை வழித்து கல்லு பிள்ளையாருக்கு உச்சி முதல் பாதம் வரை மெழுகிவிட்டார். பின் துண்டால் கைகளைத் தடைத்து விட்டு உண்டியல் பெட்டியை திறந்தார். பெட்டிக்குள் சில்லரைகளோடு சில பத்து ரூபா, இருபது ரூபா நோட்டுக்களும் இருந்தன. தோள் துண்டை எஞ்சித்து நிலத்தில் விரித்துவிட்டு உண்டியல் பெட்டியை தலைக்குப்பற கவிழ்த்தார். உண்டியல் பெட்டிக்குள் இருந்தவையெல்லாம் துண்டின் மேல் கலகலவென விழுந்தன. பின் பெட்டியை பழைய இடத்திலேயே கவத்துவிட்டு நிமிர்ந்தவர், கம்பிகளுக்கு வெளியே கிடக்கும் வாண்டுகளை நோக்கினார். வாண்டுகளோ கூண்டுக்குள் அடைபட்டு கிடக்கும் மிருகத்தை போல பண்டாரத்தை வேடுக்கைப் பார்த்தனர். பண்டாரத்துக்கு ஸ்ரிச்சலாக இருந்தது. “சனியன்களே போங்கடா அங்குட்டு, இங்க என்ன இதையா பாக்குறீங்க” அவரின் கத்தலுக்கு பயந்து, வாண்டுகள் அப்பால் ஓடின. பண்டாரம் துண்டில் கிடக்கும் சில்லரைக் காசுகளை அப்படியே துண்டோடு எடுத்து, முடிந்து இடிப்பில் வேட்டியோடு சொருகிக் கொண்டவர், கதவைத் திறந்துக்கிகாண்டு வெளியே வந்து கதவை இழுத்து சாத்தி சங்கிலியோடு இணைந்த பூட்டையும் கம்பிக் கதவோடு இழுத்து சொருகிப் பூட்டினார். அவர் திரும்பி பார்த்தபோது அவரின் கண்களுக்கு படாத அளவிற்கு ஆழமரத்தின் பின் புறத்தில் ஓடி மறைந்துகொண்டனர்.

“என்னடி ஓழிஞ்சா பாக்குறீங்க? இருங்கடி, நான் கடைக்கு பொய்ட்டு வந்து ஓங்களப் பாத்துக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு மேற்கு புறமாக இரண்டு, மூன்று வளைவுகளுக்கு பின்னால் இருக்கும் பத்து, பன்னிரண்டு கடைகள் இருக்கும் இடத்தை நோக்கி நடந்தான். பண்டாரத்தின் தலை மறைந்ததும் வாண்டுகள் மீண்டும் குதூகலம் போட ஆரம்பித்தனர். விழுதுகள் மீண்டும் அவர்களுக்கு ஊஞ்சலாகின. ஆழமரத்திற்கு சற்று தள்ளி இருக்கும் சுமைதாங்கி கல்லின் மீதும் அவர்கள் ஏறி ஏறி குதித்தனர்.

“ஏய் நான் தான் டெவியில் வர்ர டார்சான்” என்று ஒரு கிளையில் தொங்கும் விழுதில் இருந்து அடுத்த கிளையில் தொங்கும் கிளையை தாவி பிடித்தான் சந்துரு. அதிலிருந்து ஒரு உந்து உந்தினால் பிள்ளையார் கோயில் கூரைக்கே போய் விடலாம்.

எனவே அந்த முயற்சியில் ஈடுபட்ட சந்துருவைப் பார்த்து கீழே நிற்கும் பாலன் “ஏய் சந்துரு கோயில் கூரையில் கால் வைக்காதே, பண்டார கிழவன் கண்டால் உன் காலையே வாங்கியும்” என்றான். “போடா, அந்த கெழு தான் சாராயம் குடிக்க போயிடுச்சே?” என்றவாறு உயர்த்திலிருந்து விழுதின் வழியாக வழக்கிக் கொண்டே கீழே வந்து நின்றான். நாம இப்படியெல்லாம் செஞ்சா பண்டாரம் நம்மள தேங்கா பொறுக்க விடாது”, பாலன் பக்கத்திலிருந்த தினேஸ் சொன்னான்.

“ஆயா எல்லா தேங்கா துண்டையும் அந்த கிழவன் தான் பொறுக்குவான். நம்மள பொறுக்கவே விடமாட்டான்” என்றான் சுமைதாங்கி கல்லில் சாய்ந்திருக்கும் டேனியல்.

“ஆயான்டா டேனி, இப்ப தேங்கா வெலையெல்லாம் கூட தானே? பண்டாரமே பொறுக்கிக்கும்” என்ற ராமுகுட்டி “இங்கே எல்லா தேங்காவையும் அதுவே எடுத்துக்கிட்டா கடைக்கு பொய்ட்டு இது தேங்கா வாங்காது தானே?” என்றான்.

“போடு தேங்கா மட்டுமா இப்ப வெல கூட”, என்ற தினேஸ் “அரிசி, மாவு, பருப்பு எல்லாமே வெல கூட” என்று பெரிய மனுசனை போல சொன்னான்.

“ஆயான்டா தினேஸ், லாமண்ண வெலயும் கூட போச்சி, அதுனால் எங்க வீட்டுல, வெல்லனாவே சாப்பிட்டு வாம் பெல்லாம் அகனச்சிட்டு படுத்துவோம்” என்று சர்று விசனத்தோடு சொன்னான் ராமுகுட்டி.

“அப்ப ஒங்க வீட்டுல கரண்ட் இல்லயா?”

கரண்ட் இன்னும் எங்க லயத்துக்கு வரலயே?”

“எங்க வீட்டுலயெல்லாம் கலைட்டு இருக்கே” சுமைதாங்கி கல்லின் மீது நிற்கும் விக்கி உடம்பை வளைத்துக் கொண்டே சொன்னான்.

“ஏய் விக்கி, நீ இப்ப விழுவத்தான் போற, சுறுக்கா ஏறங்குடா” விளிம்பில் நிற்கும் விக்கியை பார்த்து கத்தினாள் ராமுகுட்டி.

“இந்தா இந்த சந்துரு தான் என்ன மேல ஏத்திவிட்டான்” என்ற விக்கியை சந்துருவே கைக்கொடுத்து கீழே இறக்கி விட்டான்.”

“பாவம் இன்னைக்கு இந்த விக்கியும் தேங்கா பொறுக்க வந்துட்டான்” என்றாள் ராமுகுட்டி.

“இல்லையே நா தேங்கா பொறுக்க வரலையே, வெள்யாடத் தானே வந்தேன்” என்று சிரித்தபடியே சொன்னான் விக்கி.

அவனைப் பார்த்த தினேசு, “ஏன்டா உங்க வீட்டுல ஓங்க அம்மா படத்துக்கு ஓங்க அப்பா கலர் கலட்டெல்லாம் போட்டி ருந்துச்சே? இப்ப ஏன்டா அதையெல்லாம் காணேனாம்?” என கேட்டான்.

“அதுவா? எங்க சின்னம்மாவுக்கு அதெல்லாம் புடிக்கல. இப்ப கலர் கலட்டுமில்ல, எங்க அம்மாவுட்டு படமும் இல்ல” என்று கையை விரித்தபடி சொன்ன விக்கி, “எங்க சின்னம்மாவும் கலட்ட ரவ்வுல போடாது கரண்டு வெல கூடி போச்சனு வெல்லனாவே அது கலட்ட அமிச்சிடும்.”

“அப்ப ஓங்க அப்பா?”

“அதுவும் தான், சின்னம்மாவுடன் சேர்ந்து அதுவும் கலட்ட அமிச்சிடும்.”

இது கேட்டு வாண்டுகள் சிரித்தார்கள்.

அதே நேரம் அங்கு தள்ளாடியபடி வந்து சேர்ந்த நிலுயினி கிழவி, அவர்களை பார்த்து “ஏய் பொடியன்களே, வந்தனா பஸ் இன்னும் வரலையா?”

“ஸ்ரீபாதைக்கு போற வந்தனா பஸ்ஸோ, குரிசெட் பஸ்ஸோ எதுவுமே இன்னும் வரல, இன்னைக்கு நீபட்டினி தான்” கிழவியை பார்த்து சொன்னான் சந்துரு.

“வராது தான் போல இருக்கு? இப்ப தான் டெசல் வெல கூடி போச்சே?” என கவலைப்பட்டவளாய் திண்ணையாக இருக்கும் மரத்தடி வேரில் உட்கார்ந்துவிட்டாள்.

“ஆச்சி, நீ என்ன காரா வச்சிருக்க? எதுக்கு டைல் வெல கூடிருச்சினு கவலபடுற?” ராமுகுட்டி கேட்டாள்.

“போடி உனக்கென்ன மயிரா தெரியும்? டைல் வெல கூடனா வாகனம் அதிகமா ஓடாது. பூரிஸ் பஸ்சும் வராது, யாத்திரை வர்ர பஸ்சும் குறைஞ்சிழும் தானே? அப்புறம் எவ்வாறு எனக்கு சல்லி போடுவான்?” என்று அங்கலாய்த்தாள் கிழவி.

“அவள் கவலைப்படுவதில் இப்போது ஒரு ணாயமும் இருந்தது. கிழவி சற்று சாய்ந்து உட்கார்ந்தபடி. “ஆமா, பண்டாரம் ஜயா இல்லயா” எனக் கேட்டாள்.

“இல்ல அது காணிக்கையெல்லாம் சுருட்டி ஏறுத்துவிட்டு கடைக்கு போயிருச்சி. வர்ரப்ப அது தண்ணி அடிச்சிட்டு தான் வரும்.” சாலையில் உம்மொன்று உறுமிக்கொண்டு ஒரு டோசர் ஒழியதால் சந்துரு சொன்னது கிழவியின் செவிகளில் சரியாக விழவில்லை.

“ஏய், இந்த கிழவி என்னைக்காவது ஒரு நாள் இந்த மரத்தடியில் தான் செத்துக்கிடக்கும். அதுக்கு என்ன சொன்னாலும் கேக்காது” என்ற சந்துருவை பார்த்து, “என்டா இப்படி சொல்லுறா?” என்று பாலன் கேட்டான்.

“பின்ன கிழவிக்கு தான் அந்த கொலணியில் ஒதுவிக்கு யாரும் இல்லயே?”

“ஏன் மகன்மார் இருக்காங்க தானே?”

“இருந்தும் பிரயோஜனமில்ல, யாரும் கவனிக்க மாட்டாங்க.”

“இந்த ஆச்சி செத்தா நமக்கு லீவு விழுவாங்களா?” விக்கி கேட்டான்.

“ஆமா பெரிய ஜனாதிபதி? லீவு விழுவாங்க தான்” என்றான் டேனி.

“அன்னைக்கு ஒரு வெள்ளைக்கார பஸ் வந்தபோது, வெள்ளைக்காரனுங்க ஆச்சிய படம் பிடிச்சாங்க தானே? அது பேப்பர்ல வருமா?”

“கெழவி செத்தா அந்த படத்த பேப்பர்ல போடுவாங்க” என்ற டேனியை பார்த்த விக்கி

“அப்ப என்னையும் அன்னைக்கு படம் பிடிச்சாங்க தானே? ஏம் படமும் பேப்பர்ல வருமா?” எனக் கேட்டான்.

“ஆமான்டா, ஓம் படத்த பேப்பர்ல பெருசா போடுவாங்க” என்ற டெனி தூரத்தில் வரும் பண்டாரத்தை பார்த்துவிட்டு, “தேய் கெழு வருது டோய்” என்று கத்தினான்.

மிக்ஸரை கொரித்தபடி கடை பக்கமிருந்து வந்த பண்டாரம் சிறுவர்களை பார்த்து “ஏய் யாரும் பூசை கொண்டு வந்தாங்களா?” என்று கேட்டார்.

“யாருமே வரல, நிலுமினி ஆச்சி மட்டும் தான் வந்திருக்கு.”

“யாரும் வந்து தேங்கா ஒடச்சாங்களா?”

“இல்ல, யாருமே வந்து தேங்கா ஒடைக்கல”

இதைக் கேட்ட பண்டாரம் “என்னா செய்ய, தேங்கா வெல கூடிருச்சி, நாசமத்தவனுங்க தண்ணி வெலயையும் கூட்டிட்டானுங்க. ஆனா நாம ஒட்ட மட்டும் அவனுங்களுக்கு போடனும்? ச்சீ... ச்சீ... இனி எவனுக்கும் சும்மா ஒட்டு போடக்கூடாது. தண்ணி வெல எவன் குறைக்கிறானோ, அவனுக்கு தான் ஒட்டு” என்று சொல்லிக்கொண்டே முருகன் கோயிலுக்கு இறங்கும் படியில் அப்படியே அமர்ந்துகொண்டார்.

“கிழிடு தண்ணி அடிச்சிருக்கு, நாத்தம் வருது” வாண்டுகள் கிசு கிசுத்தன.

“கிழிடு தண்ணி அடிச்சிட்டு வர்ரதப் பார்த்து பார்த்து தான் பிள்ளையார் ஒரு பக்கம் சாஞ்சிட்டாரு.”

“ஆமான்டா, சாஞ்சு கணபதி, சாஞ்சு பண்டாரம் சரியா தான் இருக்கு” என்று வாண்டுகள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஒரு சாம்பல் நிற பஜிரோ ஆழமரத்தடியில் வந்து நின்றது.

அந்த சாம்பல் நிற பஜிரோவை கண்டதும், அமர்ந்திருந்த பண்டாரம் துள்ளி எழுந்து, “ஏய் எல்லாம் தள்ளு தள்ளு, அங்கிட்டு போ” என சிறுவர்களை ஒழுங்கும் படி செய்துவிட்டு மண்டியிட்டு கும்பிடாத அளவுக்கு உடலை வகைத்தப்படி வாகனத்திற்கு அருகில் வந்து நின்றார். கதவை திறந்தபடி வாகனத்திலிருந்து இறங்கிய நபருக்கு பண்டாரம் கையை உயர்த்தி ஒரு கும்பிடு

போட்டார்.“ஏய் பாருடா, அந்த கிழு அந்த ஆளுக்கு கும்பு போருது” என தினேஸ் சந்துருவை பார்த்து மெல்ல சொன்னான்.

“ஏய் அவருதான்டா மாகாண சப மந்திரி. நம்ம ஸ்கூல் ஸ்போர்ட் மீட் அன்னைக்கு இவருதான்டா வந்தாரு” என்றான் சந்துரு.

“ஆமான்டா, இப்ப தான் எனக்கு நினைவு வருது” என்றான் தினேஸ்.

தோள் துண்டை உருவி இருப்பில் கட்டிக்கொண்ட பண்டாரம் “ஐயா இன்னைக்கு வர்து தெரியாம போச்சோ, தெரிஞ்சிருந்தா விசேச பூசைக்கு ஏற்பாடு செஞ்சிருப்பேன்” என்றார்.

“அதெல்லாம் பிறகு செய்வோம், இப்ப பிள்ளையாருகிட்ட மூக்கிய வேண்டுகோள்” என்றார் மத்திய மாகாண சபை மந்திரி.

ஐயா, அப்ப கொஞ்சம் இருங்க, முருகன் கோயில்ல பூசை தட்டு இருக்கு எடுத்துக்கிட்டு வந்துடிரேன்” என்று ஒடினார். வாண்டுகள் மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்து, வாகனத்தின் அருகே வந்து குழந்தனர்.

வாகனம் பள பளவின இருந்தது. அதே போல் மாகாண சபை மந்திரியும் கொஞ்சு கொஞ்சுவின இருந்தார்.

சந்தன கலவில் சட்டை, அதே நிறத்தில் வேட்டி, தங்க ப்ரேமில் மூக்குக் கண்ணாடி, கழுத்தில், கையில், கை விரல்களில் எல்லாமே தங்க மயம்.

கிளைகளுக்கிடையே புதுந்த குரிய கதிர்கள் அவர் மீது விழுந்து ஜோலித்தன. தலை முடிக்கு மையிட்டு இருந்ததால் அது கருகருவின இருந்தது. மீசையும் தான். இவர் மத்திய மாகாண சபையில் மந்திரியானதுமே, இந்த பிள்ளையார் கோயிலை புதுப்பிக்க முனைந்தார். இங்கே சாய்ந்து சரிந்து கொண்டு அமர்ந்திருக்கும் பிள்ளையாரை நேராக நியிர்த்தி வைக்கவும் எண்ணினார். இவர் பிரதேச சபையில் உறுப்பினராக இருந்த போதே இந்த பிள்ளையார் மீது ஒரு கண் தான். இந்த பிள்ளையார் சக்தி வாய்ந்தது. இதன் அருள் கிட்டியதால் தான் பிரதேச சபை, பிறகு மத்திய மாகாண சபை, அதன் பின் மந்திரி. எனவே இவர் இந்த பிள்ளையாரை முழுமையாக நம்பலானார். ஆனால் இந்த கோயிலை அபிவிருத்தி செய்ய நினைத்த போது மட்டும்...

அவருக்கு ஒரு பயம் ஏற்பட்டது. இந்த பயத்தை ஏற்படுத்தியதே இவரை ஈற்றி இருந்தவர்களும் சொந்தங்களும் தான்.

“நீங்கள் மட்டும் இந்த சாய்ந்த பிள்ளையாரை நிமிர்த்தி வைக்க முயற்சி எடுத்தால் அவ்வளவு தான்.”

“அந்த கல்லூப்பிள்ளையார் ஒரு பக்கம் சாய்ந்து இருப்பதால் தான் அதன் சக்தியும் மகிழ்ச்சியும் கூடியிருக்கு. அந்த பிள்ளையாரை நீங்க நிமிர்த்தி வச்சட்டா. அப்புறம் நீங்க சாஞ்சிட வேண்டியது தான். அதனிடம் இருந்து நீங்க பெற்ற அருள் அவ்வளவும் சரி, அப்புறம் ஓங்க பதவிக்கே கோவிந்தா தான்” என்று பலவாறு சொல்லி பிள்ளையாரை நிமிர விடாமல் செய்துவிட்டாலும், அந்த பிள்ளையார் மீது இவர் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கை குறையவேயில்லை. தான் கட்சி தலைவரை பார்க்க இவ்வழியாக போகும் போதும் அல்லது மாகாண சபை கூடும் போதும், செல்லும் ஒவ்வொரு தரமும் அல்லது கொழும்பிற்கு செல்லும் போதும் மறக்காமல், இந்த சாய்ந்த பிள்ளையாருக்கு இவர் தேங்காய் உடைக்காமல் போனதே இல்லை. கடந்த இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு சத்தியாக்கிரக போராட்டத்திற்கு செல்லும் முன் எல்லாம் வெற்றியாக நடக்க வேண்டும் என்று இந்த பிள்ளையாரை வேண்டிக்கொண்டு தான் சென்றார்.

“சத்தியாகிரகம் நடந்து முடிந்த பின் ஓரண்ணியில் கட்சிகளைல்லாம் நின்று சம்பள உயர்வில் சற்று வெற்றி பெற்றுவிட்டோம். அந்த வெற்றி நான் நம்பிய இந்த பிள்ளையாரால் தான் கைகூடியது. இந்த பிள்ளையார் என்னை கைவிடவில்லை” என்று நூற்றியெட்டு தேங்காய்களை இந்த சாய்ந்த பிள்ளையாருக்கு உடைத்து இங்கு ஒரு சாதகனையை ஏற்படுத்தி விட்டார்.

சாதகனையென்றால் இவரை தவிர யாருமே இந்த சாய்ந்த பிள்ளையாருக்கு இப்படி நூற்றியெட்டு தேங்காய்களை உடைத்ததே இல்லையாம். அதே போல தான் இப்போதும் ஒரு வெற்றியின் வேண்டுதலுக்காக இந்த பிள்ளையாரைத் தேடி வந்திருக்கிறார்.

முருகன் கோயிலுக்கு போய் ஒரு பூசைத்தட்டுடன் திரும்பி வந்த பண்டாரம்,

“பூசையை ஆரம்பிக்கட்டுங்களா?” என்று கேட்டபடி கதவின் பூட்டை திறந்து கதவை திறந்து விரித்து வைத்தார்.

பின் ஏதோ முனு முனுத்தப்படி கற்பூரத்தை ஏற்றினார். இது வரை வாகனத்தை விட்டு இறங்காமல் பின் சீட்டில் ஒரு தேங்காயை பிடித்தபடி அமர்ந்திருந்த மந்திரியின் உதவியாளர் வாகனத்தை விட்டிறங்கி, தேங்காயை உயர்த்தி பிடித்தபடி பிள்ளையாரின் கோயிலுக்கு முன்னார் நின்றார். கோயிலுக்கு முன்னால் தான் சிதறு தேங்காய் அடிக்கும் இடமும் இருந்தது. பண்டாரம் விழுதி குவியலுக்கு மத்தியில் ஏரியும் கற்பூரத்தட்டை பிள்ளையாருக்கு காட்டிவிட்டு அப்படியே வெளியில் வந்து மந்திரிக்கும் காட்டனார். கையெடுத்து கும்பிட்ட மந்திரி, விழுதியை தட்டிவிருந்து எழுத்து தானே நெற்றியில் வைத்துக்கொண்டார். தேங்காயுடன் நிற்கும் உதவியாளரும் தேங்காயை சூடத்தில் காட்டிவிட்டு தானும் விழுதியை வைத்துக்கொண்டார். பண்டாரம் தங்களுக்கும் விழுதி வைப்பார் என வைத்து நிபிற்த்தி நிபிற்த்தி பார்த்த வாண்டுகளுக்கு ஏமாற்றம். பண்டாரம் அவர்களுக்கு விழுதி வைக்கவில்லை. பண்டாரம் மந்திரியை அணுகி மிகவும் தாழ்மையாக,

“ஐயா இந்த முறை ஒங்க வேண்டுதல் என்னானு தெரிஞ்சக்கலாமா?” என கேட்க

“இது வந்து ஒரு முக்கிய வேண்டுகோள்”

“என்னங்கய்யா முக்கியமான வேண்டுகோளா? நாட்டுல மக்கள் மத்தியில் சமாதானம் வேணுங்குற வேண்டுகோளா? இல்ல நீங்க ஒரு எம்.பி யா வரணும்னு வேண்டுதலா? இல்லாட்டு இப்படி எல்லாமே வெல கூடி கெடக்கே, அது கொறயனும்னு வேண்டுதலா? இல்லனா இந்த தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளம் உயரணும்னு வேண்டுதலா? இதுல ஐயா எந்த வேண்டுதல முன்வைக்கிறீங்க?” என தனிந்த குரவில் நிதானமாகவே கேட்டார் பண்டாரம்.

“இல்ல இல்ல அதெல்லாம் இல்ல”

“அப்பனா புது கட்சி ஆரம்பிக்க போற்றிங்களா?”

“இப்பய்க்கு அந்த எண்ணம் இல்ல. அது வந்து...” சற்று தூரத்திலிருந்து பாதுகாப்பு வாகனத்தை ஏறிட்டு பார்த்துவிட்டு,

“இது வந்து, தயிழ்நாட்டுல இப்ப நடக்குற சட்ட மன்ற தேர்தலில் எங்க முசிரி தொகுதியில் இருந்து போட்டியிடும் என் சம்சாரத்தோட அக்கா புருசன் எப்படியும் வெற்றி பெற்று ஒரு எம்.

எல்.ஏ வாக சட்ட சபைக்குள் நுழையனும். இதுக்கு இந்த சாஞ்ச பிள்ளையார் அருள் புரியனும். அவர் அங்கே வென்றுவிட்டால் இந்த பிள்ளையாருக்கு ஒரு மகா பூகையே செய்ய போகிறேன்” என்றார் மத்திய மாகாண மந்திரி. இதைக் கேட்ட பண்டாரம் “ஐயா கண்டிப்பா வெற்றி கிடைக்கும். இந்த சாஞ்ச பிள்ளையார் எப்படியும் வெற்றி பெற வைப்பார். இந்த பிள்ளையார் கைவிட மாட்டார். இவர் நீங்க நம்பியதால் தானே இந்தளவு வெற்றி பெற்றிருக்கீங்க. கடலுக்கு அப்பாலும் இந்த வெற்றி கிடைக்கும்” என்று பண்டாரம் சொன்னதும் சட்டதைப் பையிலிருந்து எடுத்த சில நாறு ரூபாய்களை கற்பூரம் அகண்ந் திருக்கும் தட்டில் போட்ட மந்திரி “வெற்றி பெற்றால் நூற்றியட்டு தேங்காயோரு நின்ற ஆளைப் பார்த்து கண்ணை காட்ட, அந்த ஆள் சாமி வந்தவன் போல் தேங்காயை உயர்த்தி பிடித்துக்கொண்டு கண்களை மூடியபடி தலையை அப்படியும் இப்படியும் ஆட்டனான். பின் இரண்டிடி பின்னால் போய் தேங்காயை குறி தவராமல் கல்லில் அடிப்பதற்கு தயாரான போது, வாண்டுகளும் சிதறி விழுப்போகும் தேங்காய் துண்டுகளை பொறுக்குவதற்கு தயாரானார்கள். அந்த ஆள் இப்போதும் கண்களை திறக்காமல் “அரோகரா... வெற்றி நமதே...” என கத்தியபடி தேங்காயை ஓங்கி ஒரே அடியடித்தான்.

“ஐயோ அம்மா...:

மறுசத்துமில்லை

விக்கி சுருண்டு விழுந்தான். அவனின் பிஞ்சித் தலையை பதும் பார்த்த தேங்காய் உடைப்பாமல் நிலுமினி கிழவியின் கால் அருகில் உருண்டு போய் நின்றது. வாண்டுகள் எல்லாம் அப்படியே திகைத்து நின்றனர். கிழவி ஒடிப்போய் விக்கியை தூக்கினாள். விக்கி துவண்டுவிட்டான். அந்த பிஞ்சியின் மூச்சு அப்படியே அடங்கிவிட்டது.

“அடப் பாவிங்களே... கொன்னுப்புட்டெங்களே, பச்ச பயல கொன்னுப்புட்டெங்களே” என கத்தியவள் ஆத்திரத்தோடு தேங்காயை எடுத்து மந்திரியின் வாகனத்தை நோக்கி ஏரிந்தாள்.

தேங்காய் பட்டு முன் பக்க கண்ணாடி சிதறியது. மறு நிமிடம் என்ன செய்வது என தெரியாமல் நின்ற சிறுவர்கள். ஆனாக்கொரு கல்லை எடுத்து அந்த வாகனத்தின் மீது ஏரிந்தாள்.

தூரத்து உறவு

“இந்தா பாருங்கயா இப்ப நீங்க சொல்லுறது வெலங்கிது. ஆனா எந்தக் கல்யாண மண்டபத்துக்கு போவனும்...?”

“அதான் சொல்லுறனே... கல்யாண மண்டபத்தோட பேர் மறந்துட்டேனன்னு”

“ககயில கல்யாண கார்ட் இருக்கும்தானே...”

“அதையுந்தான் வூட்டுலேயே வச்சிட்டு வந்திட்டேனே... இதுக்குள்ளத்தான் ஏதாவது மண்டபமா இருக்கலாம்” என்ற சப்ரமணி பித்தா பித்தாவென்று விழித்தான்.

“யோவ... இங்க என்னா ஒண்ணுரெண்டு கல்யாண மண்டபமா இருக்கு. பெருசா எது தெரியதோ அதெல்லாம் இங்க கல்யாண மண்டபம் தான்...” என்றவன் பஸ் ஸ்டேஷன்ட் பக்கத்தில ஒரு மண்டபம் இருக்கு. சனிக்கிழமை வந்திட்டா அதுல ஏதாவது ஒரு கூட்டம் நடக்கும். இன்னிக்கு அதுல ஒரு புத்தக வெளியீடு. சிறப்பு பிரதி வாங்குபவர் பட்டியலில் என் பேரும் இருக்கு. இப்ப அங்கத்தான் போறேன். அடுத்து மல்லியப்பு சந்தியில பழைய பிரின்ஸல் தியேட்டர் இருந்திச்சே அதுவும் இப்ப ஒரு மண்டபம் தான். ஆனால் இந்நிக்கி அங்க எந்தக் கல்யாணமுமில்ல காங்கிரஸ் கட்சியோட மாதர் அணியின் கூட்டமாம் கட்சியின் தோட்டத் தலைவர்களோட ஒன்றுகூடலும் நடக்கிது. அடுத்து... இந்திரா மண்டபத்தில ஒரு குழந்தியெப்படத்தோட ஆரம்ப விழா பத்து மணிக்கு நடக்கப்போவது. அடுத்து மாணிக்கப்பிள்ளையார் இந்து மாமன்றத்தில மத்திய மாகாண இன்னிகசப் பாடல் போட்டியை ஒரு டி.வி. நிறுவனம் நடத்திக்கிட்டு இருக்கு.

இன்னிக்கும் நாளைக்கும் அது அங்க நடக்கும் இந்த மண்டபத்துக்கெல்லாம் நான் தொங்கு தொங்கின்னு ஓடனும்... என்ன நான் ஒரு பத்திரிகையோடு ரிப்போர்ட்டர் ஏதாவது செய்தி அனுப்பினால் தான் ஏம்பொழப்பு நடக்கும்” என்ற ரிப்போர்ட்டர்.

“நீங்க பேசாம்... டன்பார் ரோட்டுல நடந்து போங்க... அங்கத்தான்ஏராளமான கல்யாண மண்டபத்தில் நீங்க தேரூர கல்யாணம் நடக்கும் போய் கண்டுபிடிங்க... நான் போரேன்...” என்று கிளம்ப தயாரானார்.

“நீங்க எனக்கு இந்த வெபரங்களை சொன்னதற்கு ரீராம்ப நன்றிங்க...” என்றான் சப்ரமணி.

“எதுக்கையா இதுக்கெல்லாம் நன்றி... வழித் தெரியாதவனுக்கு வழிகாட்டினேன்” என்றவாறு நடந்தார். அவரை சற்று நேரம் நின்றுப் பார்த்த சுப்ரமணிக்கு பக்கத்து ஹோட்டலில் ஒரு டி குடிக்கவேண்டும் போலத் தோன்றியது.

ஹோட்டல் உள்ளே போன சுப்ரமணி எதிர் மேசையில் அமர்ந்து டி குடித்துக்கொண்டிருந்த ஒருவனைப் பார்த்ததும் “எய் பரமா... இங்கேயா இருக்க...” என்று சத்தமிட்டவாறு அவனின் பக்கத்திலுள்ள கதிரையில் போய் அமர்ந்தான் அவன்.

அவனை நியிர்ந்து பார்த்த பரமானந்தன் “மனியன்னே... கல்யாணத்துக்குத் தானே...” “பின்ன கல்யாணத்துக்குத் தான் வூடுதேடி வந்து கல்யாண கார்ட்டு வைச்சவனுக்கு போயிருக்கனும். அப்படி போவாட்டி அது மரியாதையேயில்லை” என்ற சுப்ரமணி கல்யாணம் முடிஞ்சதும் என் மச்சினன் வூட்டுக்கும் போய் வரனும் பக்கத்தில் அட்டனுக்கும் டிக்கோயாவுக்கு மிடையே இருக்கிற கொலணியிலத்தான் வூடு” என்றான்.

“ஏன்... முன் ன வனராஜா தோட்டத் திலத் தானே இருந்தாங்க...?” பரமு கேட்டான்.

“அது முன்ன... இப்ப பென்சன் காசிசல்லாம் எடுத்துக்கிட்டு கொலணியில வூடு கட்ட நெலம் வாங்கி வூடும் கட்டிட்டாங்க. பயிலுங்க ரெண்டு பேரும் துபாயில இருக்கானுங்க கடைசிப்பய கொழும்புல வேல. அவனுக்கு முத்தது பொன்னு அம்மாவோட

வூட்டுலேயே இருக்கு. நானும் ரொம்ப நாளா மச்சினன் வூட்டுக்கு போகல்ல காலையில நான் கல்யாணத்து கிளம்புரப்ப என் சம்சாரம் சொன்னா... அட்டனுக்கு போற்கத்தானே, அப்படியே எங்க அண்ணா வூட்டுக்குப் போய் அவரப் பாத்திட்டு வாங்க. பேச்சு வாக்கிலயேதும், ஒங்க தங்கச்சி... சுகமில்லாம ஆஸ்பத்திரியிலயல்லாம் இருந்தான்னு சொல்லிப்புடாதீங்க. எனக்கு சொகமில்லேன்னு சொன்னாவே எங்க அண்ணன் உயிர வூட்டும்... ன்னு சொன்னாள். நாமட்டும் இப்ப மச்சினன் வூட்டுக்குப் போனா அவ்வளவுதான். எந்த வேல இருந்தாலும் அதை எல்லாம் அப்படியே வூட்டுட்டு ககதயிலப் பிழச்சிறுவாரு வூட்டு நெலம் எப்படி, தோட்டத்தில வேல வெட்டியெல்லாம் ஓழுங்கா நடக்குதா தொர எப்படி... ஆழுங்களுக்கு ஓழுங்கா வேலக் கொடுக்குறானா? தோட்டத்தில இன்னும் அதே பழைய கட்சியா... இல்லாட்டி புது கட்சியேதும் வந்திருக்கா... இந்தியாவுல இருந்து ஒங்க அண்ணன் கருதாசிப் போட்டாரா...? இப்படி சகல சம்பூத்தும் அவரு கேக்க நான் சொல்லியாகனும் என்று சுப்ரமணி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே... மைய கொண்டு வைத்தான் சர்வர், அதை எடுத்து குடித்தவன்.

“பரமா... ஒன்ன நான் இங்க பார்த்தது எவ்வளவே நவ்லா போச்சு... எந்த மண்டபத்தில கல்யாணம் நடக்குதின்னே தெரியாம திண்டாடிட்டேன்...” என்று சொல்ல,

“எடந் தெரியாதாக்கும்... கறைவன் சுக்கு பக்கத்திலத் தான்...” என்றான் பரமு.

“கல்யாணம் முடிஞ்சதும் நா... நேரா மச்சான் வூட்டுக்குப் போயி அவரைப் பாத்திட்டு அடுத்த நிமிச்சூழே பல் ஏறி வூடுபோய் சேரனும்.”

“ஒங்க மச்சான் ஒன்ன போகவிடாம தடுத்திட்டா...”

“ஆயா மச்சானுக்கு ரொம்ப பிழவாதம்... நான் தங்காம விட்டுட்டா அங்கு ரொம்பக் கோபப்படுவாரு. ஏதாவது சொல்லித்தான் விடுபட்டு வரனும். ஆனா... என் சம்சாரம் சொகமில்லாம இருப்பதை மட்டும் அவருகிட்ட சொல்லவே

கூடாது. பாவம் மனுகனோட மனச தாங்காது.” என்று சுப்ரமணி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே,

“இந்தாய்யா... டயை குடச்சிட்டு எடத்தக் காலிப்பண்ணுங்க. என்னமோ ஒக்காந்திக்கிட்டு மீட்டிங்கே நடத்துறீங்க. பாருங்க கூட்டம் வருது தானே...? என்று சர்வர் சொல்லவும் இருவரும் கதிரையை விட்டு எழுந்தனர். அடுத்து சர்வர் நீட்டிய தட்டின் கணக்கு தொகை துண்டை ஏஞ்சுதுப் பார்த்த பரமு காசை அதில் கவத்துவிட்டு... மீதி மூனை நாலோ வச்சிக்க” என்று சொல்லிவிட்டு சுப்ரமணியோட வெளியேறினான்.

ஹூலன் ஸௌக்கு அருகில் உள்ள மண்டபம் கல்யாணம் முடிந்து விருந்து மொய் பணம் வீட்டோ... எல்லாம் முடிந்தபின்... சுப்ரமணி ஒக்கோயா கொலனியில் உள்ள தன் மச்சினன் வீட்டிற்கு பயணமானான்.

அவன் அங்கு போனப்போது அவனின் மச்சான் அழகமுத்துவின் வீடு சாத்தியிருந்தது. ஒவியின் ஒசை மட்டும் வெளியில் வந்துகொண்டிருந்தது. சுப்ரமணி கதவைத்தட்ட... ஒரு பையன் கதவைத் திறந்தான்.

“மச்சான் இருக்கா...?” என கேட்டபடி உள்ளே நுழைந்த சுப்ரமணி ரிமோட்டும் கையுமாக அமர்ந்திருந்த அழகமுத்துவின் அருகிலுள்ள குசைன் கதிரையில் பொத்தென்று உட்கார்ந்தான்.

“பாத்து... பாத்து உக்காரு...” என்ற அழகமுத்து.

“என்னா சுப்பு ரொம்பநாளா ஆளையேக் காணேயாம்...?” என்று திரும்பிப் பார்த்து கேட்டவர் மீண்டும் சின்னத்திரைப் பக்கம் தன் பார்வையை செலுத்தினார்.

“எங்க... மச்சான் நேரங்கெடுத்தகல்ல இப்பமட்டுமென்ன... எனக்கு பழக்கமான ஒரு பொழியனுக்கு கல்யாணம். கல்யாணக் கார்ட்ட வூநுதே வந்தே கொடுத்தான். அட்டன் பன்றுர் தான் சொந்த எடம்... ஹூலன் பக்கத்து மண்டபத்திலத்தான் கல்யாணம். கல்யாணம் முடிந்சதும் நேர இங்கத்தான் வர்ரேன்...” என்றவன் “எப்படி மச்சான் வெளியிலப்போன பிள்ளைகளெல்லாம் நல்லா இருக்காங்களா “போன்” பண்ணுவாங்களா? ஆமா...”

பொம்புளப் புள்ளையை எங்க காணோம்” என்று பேச்சுக் கொடுத்த சுப்ரமணியை ஒரு தரம் திரும்பிப் பார்த்த அழகமுத்து..

அது அவுங்க அம்மாவோட டவுனுக்குத்தான் போயிருக்கு...” என்று மீண்டும் பார்வையை டி.வி பக்கம் திருப்பியவர்.

பாரு மச்சான்... அந்த புது பொழியன் எப்படி பைட பண்ணுரானுன்னு. நம்ம எம்.ஜி.ஆர்... பைட்டை விட இப்ப வார சண்டையெல்லாம் பஞ்சாஸ்ட்... எல்லாரும் நல்லவே சண்டை செய்யுறாங்க. அதோட நம்பவூட்டுக்குசிச்ட்டலைட் போட்டதில் இருந்து... இந்தியா செனல் எல்லாமே வேலை செய்யுது. எலங்க ஷவியை விட அதுல நல்ல நல்ல படமாப் போடுறான். பாரே இதுவும் ஒரு புதுப்படம்தான். டெலிடாமாவும் அப்படித்தான் நமக்கு வேண்டிய செனவில் வேண்டிய படம் பார்க்கலாம்...” என்றவரின் முகத்தை நன்றாகவே பார்க்க சுப்ரமணிக்கு ஆகை. ஆனால் அவர்தான் டி.வி மீது வைத்தக்கண்ணை திரும்பாமல் இருக்கிறாரே...

மச்சான் நானும் பஸ்புழச்சி வூட்டுக்கு போவனம் போடேல் வழியாப் போற பஸ்சிலைப் போனா சுருக்கா மன்றாசி போயிறவாம்.. என்றான் சுப்பு அது என்னா வந்ததும் போறேன்னு அடம் பிழக்கிறே... ரகவக்கி கலைஞர் டி.வி யில நல்ல நல்ல நிகழ்ச்சியெல்லாம் இருக்கு... பார்த்திட்டு காலையிலப் போக வேண்டியது தானே... அது பார்க்க விருப்பமில்லேனா சொல்லு இப்பேவே இந்தப் பயல அனுப்பி புதுபட சிடி ஏதாவது கொண்டுவரச் சொல்லுறேன்...” என்ற மனுசஜன் இப்பவாவது தன் முகம் பார்த்து சொல்லுவாரா... என்ற சுப்ரமணிக்கு ஏமாற்றமாகவே இருந்தது.

“என்னா இது வூட்டுக்கு வந்த சொந்த மச்சானக்கூட ஏரிருத்துப் பார்க்காத அளவுக்கு இந்த டி.வி இந்த மனுஜனை சிறைப்பிழச்சி வச்சிருக்கா...” என எண்ணிக்கொண்ட சுப்ரமணி...

“இல்ல மச்சான் எனக்கு இதெல்லாம் பார்த்துக்கிட்டு இருக்க நேரமில்ல... நான் வூட்டுக்கு போவனும் ஓங்க தங்கச்சி என்ன பார்த்துக்கிட்டு இருக்கும்...” என்றான்.

ஆயா நாக்கூட கேக்க மறந்திட்டேன் தங்கச்சி... சொகமில்லாம் ஆஸ்பத்தியிலயல்லாம் இருந்திச்சாமே போனக் கெழும்... அட்டன்ல வச்சி ஓங்கத் தோட்ட மாரிமுத்துவ எக்குலத்தப்புலக் கண்டப்போது அவன் தான் சொன்னான்” என்று டி.வி கையெப்பார்த்தபடியே சொன்ன அழுகுமுத்து.

எங்க மச்சான் முன்ன மாதிரி எதுக்கும் ஒழியார் இருக்கா. துபாயில இருக்கிற மகன்மாரு வூட்ட திருத்திக் கட்டுங்கன்னு பணம் அனுப்பியிருந்தாங்க. அதுக்கு ஆள் பிடிச்சு சாமான்களை வாங்கி வேலை செய்யவே நேரம் சரியாப் போச்சு. அதோடு முன்ன வச்சிருந்த டி.வி கையெப்ப கொடுத்திட்டு இப்ப பெரிய டி.வி யாக் கொண்டாந்திட்டோம். இதுவப்ப பார்த்தாத் தான் எதுவும் பார்த்தமாதிரி இருக்கு பாருங்களோ... ஒரு சின்னப் பொறிக்கூட விழுவல்ல. அதோடு... செட்டலைட் வேறுப் போட்டுட்டோம். இந்திய செனல் எல்லாம் ரொம்ப துள்ளியமா பச்சத் தண்ணிமாதிரி வருது. ரிமோட்ட கையில வச்சி இப்படி அழுத்தினா... நமக்கு வேண்டிய செனல்ல எதையும் பார்க்கலாம்...” என்ற அழுகமுத்து இரண்டு முன்று செனல்களை டக்கு டக்கிகள மாற்றிக் காட்டனார்.

“இதுவெல்லாம் வூட்டுக்குள் காட்டும் வித்தையா... அல்லது வூடு தேஷவந்த சொந்தப் பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு தூரம்... ரொம்ப தூரம்... ஒழிவிடும் முயற்சியா... சுப்ரமணிக்கு யோசனையாக இருந்தது.

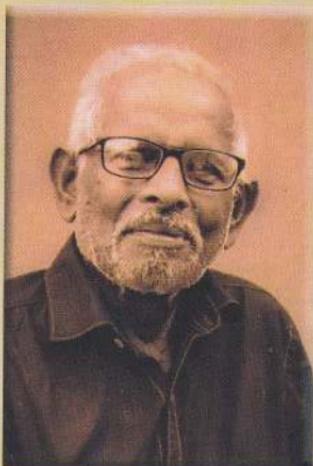
“சேச்சே... பைத்தியக்கார மனுஷன் டி.வி யும். மகன்மார் அனுப்புற பணமும் இவனுக்கு பெருஞா போயிருச்சி, ஓவியமான மயிறு. டி.வி அதே வேற நான் ஒக்காந்து பார்க்கனுமாக்கும். எங்க்கு சொகமில்லேன்னு கேள்விப்பட்டாலே எங்கண்ணே உயிர விட்டுருன்னு ரத்த பாசத்த நெஞ்சில சொமந்துக்கிட்டு ஏம் பொம்பள சொன்னாளோ... ஆனா இங்கப் போலியான வாழ்க்கை வீண் பகட்டு அந்த மனுஷன் முகத்தில காறித்துப்பணும் போல இருந்தது சுப்ரமணிக்கு.

மச்சான்... இந்த புதுக்குட்டி பேரின்னாத் தெரியுமா...?”

மயிரு வாய மூடுடா... படுவா” வாய்விட்டுக் கத்த வேண்டும் போல இருந்தது சுப்ரமணிக்கு. அவன் அதை அப்படியே அடக்கிக் கொண்டு.

“மச்சான் என் சம்சாரம் சொகழில்லாத ஆளு நான் வெல்லனா வெடுக்க வூரு போய் சேரனும். போடேஸ் வழியா டயகம் போற பல்சிலப் போனா சுருக்காவே மன்றாசு போயிடலாம்” என்ற சுப்ரமணி அந்த வீட்டை விட்டு வேகமாக வெளியேறினான்.

மல்லிகை சி.குமார்

மல்லிகை சி. குமார் மலையக மன்னில்
கால்பதித்த, தன்ன அம்மன்னில்
விதத்த, மலையக மன்னை கவாசமாய்
கொண்ட ஒரு படைப்பாளி.

-மேமன்கவி

Vedaththanam

650/-

Short Story

ISBN 978-624-00-0515-9

எஸ். கொட்டைக் கலோதர்கள் பிரைவட் லிமிட்ட்

661, 665, 675, மருதாணை வீதி, கொழும்பு 10.
தொலைபேசி: (011) 2685369, 2686925, 4-614904

godgeem@slt.lk www.godge.com

9 786240 005159